

CUPRINS

Bestii și monștrii.....	000
Bestia din Bodmin	000
Bigfoot	000
Marele Om Gri.....	000
Monstrul din Loch Ness	000
Molusca Uriașă și Fenomenul St. Augusta	000
Viermele Ucigaș din Mongolia	000
Omul Molie	000
Ogopogo	000
Maimuța sconcs	000
Monștrii din Lacul Utah	000
Monstrul din Râul Alb	000
Yeti	000
Conspirații și mesaje	000
Răpiri	000
Astronauții antici	000
Zona 51	000
Întâlniri în zboruri comerciale	000
Informații guvernamentale	000
Viață pe Marte	000
Oameni în negru	000
Semnele de la Nazca	000
Harta Piri Reis	000
Pădurea Rendlesham	000
Roswell	000
Explozia de la Tunguska	000
OZN-uri prăbușite	000
Fenomenele extraterestre și interceptările militare	000
Energii zehnice și locuri mistice	000
Energii tehnice	000
Energia pământului	000
Cercurile din lanurile de grâu	000
Cristalele	000
Luminile Pământului	000
Liniile Ley	000

Triunghiul Bermudelor	000
Triunghiul Dragonilor	000
Insula Paștelui	000
Piramidele de la Giza	000
Complexul arheologic de la Stonehenge	000
Cercul de piatră de la Castlerigg	000
Orașe ascunse și civilizații dispărute	000
Atlantida	000
El Dorado	000
Lyonesse	000
Mu și Lemuria	000
Teotihaucan	000
Orori și locuri bânuite de fantome	000
Amityville	000
Casa parohială Borley	000
Palatul Hampton Court	000
Longendale – locul cu strigoi	000
Maria Celeste	000
Valea Waterworks	000
Minuni și miracole	000
Îngeri	000
Coduri biblice	000
Bing Bang-ul	000
Copiii din Fatima	000
Manuscrisele de la Marea Moartă	000
Strigoiul vorbitor	000
Marele Potop	000
Statuile hinduse băutoare de lapte	000
Lourde	000
Miracole moderne	000
Arca lui Noe	000
Sfântul Medar	000
Stigmatete	000
Giulgiul de la Torino	000
Vălul Veronicăi	000
Statui plângătoare	000
Psihoenergii și fenomene	000
Aurele și fotografurile Kirlian	000
Radestugie	000
Percepțiile extrasenzoriale și Psihokinetoterapia	000

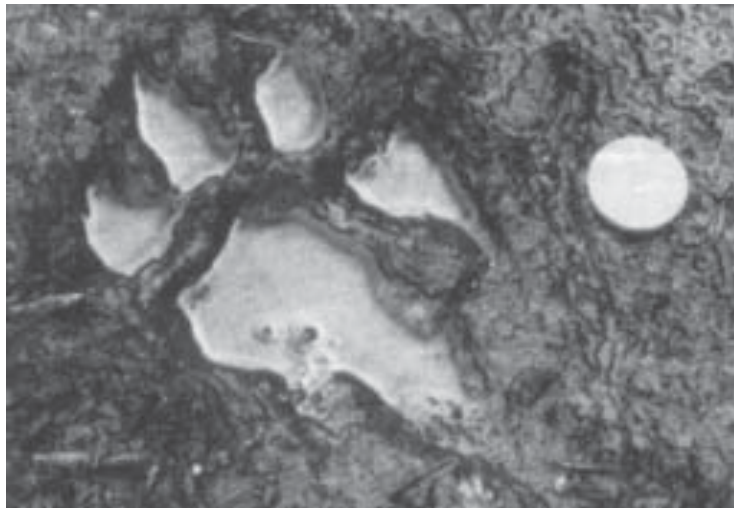
Levitația	000
Experiențe la granița dintre viață și moarte	000
Tabelul Ouija pentru comunicarea cu spiritele	000
Poltergeist – Fantome zgomotoase	000
Premonițiile	000
Reîncarnările	000
Viziunile	000
Ședințele de spiritism	000
Combustiile umane spontane	000
Persoane controversate și entități enigmatice	000
Anastasia / Anna Anderson	000
Contelele de Saint Germain	000
Dracula	000
Jack Spintecatorul	000
Kaspar Hauser	000
Regele Arthur	000
Maitrey	000
Omul cu masca de fier	000
Nostradamus	000
Regina din Sheba	000
Uri Geller	000
Societăți secrete și comori ascunse	000
Cavalerii templieri	000
Castelul Bennes	000
Chivotul	000
Sfântul Graal	000
Alchimia	000
Cruciații Rozei	000
Insula cu stejari	000
Blestemul lui Tutankamon	000
Diverse	000
Posesiunile demonice	000
Perpetuum mobile	000
Fenomenul Rods	000
Voodoo	000
Zombii	000

BESTII
□
MON□TRI

1

Bestia din Bodmin

Bestia din Bodmin este, un fel de pisică preistorică, o reprezentantă a unei specii despre care inițial s-a crezut că a dispărut. Într-adevăr, se mai întâlnesc urme care seamănă cu cele lăsate de o panteră și, ca și în cazul altor creaturi misterioase, se încearcă să se dovedească existența acestora cu ajutorul tehnologiilor.

Urmele fiarei? Moneda de 10 pence indică mărimea acestor urme.

Mlaștina Bodmin este o zonă din interiorul Parcului Național Cornwall, aflat în sud-vestul Angliei. Din 1983 și până în prezent au fost semnalate 16 urme de feline mari, iar specialiștii susțin că în această zonă mlăștinoasă s-ar afla, un grup în creștere numerică. Urmele recent descoperite care aparțin unor feline mari împreună cu puii acestora, vin în sprijinul acestei teorii. În ciuda descrierilor amănunțite ale unor martori credibili, într-un raport din 1995 al guvernului britanic se concluzionează că în mlaștina Bodmin nu sunt urme evidente de existență a felinei uriașe.

Cu toate acestea, din acel an au început să apară și dovezi palpabile. În iulie 1998 s-a dat publicității o înregistrare video de aproximativ 20 de secunde, în care apărea un animal mare și negru care hoinărea prin mlaștină. Experții cred că urmele de labe reprezintă, până în prezent, cele mai concludente dovezi că felinele uriașe trăiesc în această zonă. Unii dintre ei sugerează că aceste creaturi pot fi o specie autohtonă de feline despre care s-a crezut că a dispărut cu sute de ani în urmă.

Tot în 1998, cam în aceeași perioadă în care s-a dat publicității înregistrarea video, Maurice Jenkins, un excavatorist care lucra la drumurile forestiere din zonă a afirmat că în timp ce trecea pe lângă Emoor – o localitate de lângă Bodmin - a văzut în lumina farurilor o creatură ciudată. *„Era o pisică mare și neagră, în pchii căreia se reflecta lumina farurilor. Am încetinit pentru a o putea vedea mai bine; era de mărimea unui câine collie, cu capul și coada negre. Dintr-un salt s-a pierdut în întunericul câmpului.”*, avea să declare Jenkins mai târziu.

În urmă cu câțiva ani au fost găsite și dovezi biologice. În apropierea râului Fowley din zona mlaștinii Bodmin s-a descoperit un craniu imens cu colți foarte mari. Biologii de la Muzeul Național de Istorie al Marii Britanii, experți în mamifere, care au studiat craniul au susținut public că acesta nu aparține unei creaturi care se întâlnește în mod normal în această zonă. Judecând după mărimea și poziția dinților, specialiștii au ajuns la concluzia că este vorba de o felină uriașă.

Pentru a aduna cât mai multe dovezi s-au instalat chiar și camere de supraveghere în infraroșu cu senzori de activare la orice mișcare. Măsura a fost luată după ce în noiembrie 1999 s-a produs un atac la o fermă de animale din aceeași zonă a mlaștinii Bodmin. Un vițel și două oi au fost sfâșiate atunci într-un mod foarte ciudat de către o creatură nemaivăzută.

Bestia atacă din nou, sau este vorba de o vulpe și un iepure?

La încercarea de prindere a ciudatei creaturi a participat voluntar și o trupa a Forței Regale Aeriene, care, în ianuarie 2001, a furnizat echipament militar de supraveghere pe timp de noapte. Comandantul trupei s-a gândit atunci că va fi mult mai interesant pentru subordonații săi să participe la vânarea fabuloasei creaturi din mlaștina Bodmin, decât să ia parte la exercițiile practice pe care le execută în mod obișnuit împotriva unui dușman imaginar.

Cu siguranță, ideea unei feline uriașe care bântuie prin Marea Britanie nu este în totalitate bizară. În mai 2001, în grădina unei case din Barnet, din nordul Londrei, a fost văzut un animal straniu și înfiorător. Un întreg echipaj de poliție, inspecții RSPCA (Serviciul britanic de salvare și recuperare a animalelor sălbatice) și veterinari au fost mobilizați să prindă creatura care, până la urmă, s-a dovedit a fi... un râs.

O întâmplare asemănătoare a avut loc în septembrie 1998, când locuitorilor din Potters Bar și South Mimms li s-a spus să se baricadeze în interiorul caselor până ce poliția va captura felina uriașă care fusese semnalată în zonă. Trebuie precizat, însă faptul că astfel de animale reprezintă doar o mică amenințare la adresa populației umane.

Fermierii din sud-vestul Angliei nu împărtășesc ideea că aceste creaturi sunt inofensive. Pe de altă parte sunt și mulți sceptici care cred că bestia din Bodmin este, dacă există cu adevărat, o felină străină evadată, precum sunt cele care fug, aproape în fiecare an, din grădinile zoologice și rezervațiile naturale britanice. Se știe că fac și achiziții de feline care au fost deținute ilegal. Există, de asemenea, persoane care cred că dacă o astfel de ciudată felină uriașă deținută ca animal de companie ar evada, proprietarul ar ezita să raporteze această dispariție.

Oricare ar fi adevărul despre originea acestei creaturi, dovezile referitoare la existența unei feline uriașe, neagră și feroce, care străbate ținutul mlaștinii Bodmin sunt indiscutabile.

2

Bigfoot

În ținuturile sălbatice din America de Nord se ascunde o creatură cu blană, asemănătoare cu o maimuță. Este greu de acceptat ca un animal înalt de doi metri și zece centimetri, cu un corp musculos și imens să stea ascuns. A fost văzut de multe ori, doar pentru o clipă, ca să dispară apoi în desișul pădurii. Seamănă cu o ființă umană în special datorită poziției ortopede, respectiv mersului în poziție bipedă, dar pentru că are întregul corp acoperit cu păr negru, des și scurt nu se poate spune că aparține speciei umane.

În două secole de căutări fervente nu a fost găsit nici un cadavru, sau măcar un os al misterioasei creaturi. Singura dovadă ce-i atestă existența sunt urmele de picioare imense, motiv pentru care a și fost numită „Bigfoot” (Picioar mare).

Ca mulți alți monștri legendari americani, Bigfoot este subiectul multor povești tradiționale, ingenios construite, în care este numit în mai multe feluri – „Sasquatch”, „Gigantul păros din pădure”, etc.. Prima poveste despre Bigfoot care a stârnit cu adevărat interesul coloniștilor europeni a început să circule în 1811, când un sindicalist alb, David Thompson, a fost în nordul Munților Stâncoși și a descoperit un set de urme masive, 35-45 centimetri, asemănătoare cu cele umane.

Peste mulți ani, poveștile despre Bigfoot s-au răspândit și pe 4 iulie 1884 cotidianul *Daily Colonist* din Columbia Britanică anunța că o echipa de oameni bine antrenați a prins un animal ciudat. În realitate animalul masiv și cu blană neagră pe care ei îl prinseseră a fost probabil doar un cimpanzeu.

Munții Americani și Canadieni abundă în povești despre aparițiile lui Bigfoot, ba chiar au fost semnalate apariții în grup ale misterioaselor creaturi care au atacat oamenii în pădure. Fenomenul Bigfoot, căci putem să îl numim așa, nu s-a arătat niciodată pe existența unei singure creaturi; întotdeauna oamenii au considerat că acolo, în păduri, este posibil să existe un grup, o familie, în creștere numerică.

Într-o primă fază și-au manifestat interesul pentru fiara misterioasă doar pădurarii, minerii și cei care trăiau și lucrau în zona unde au fost semnalate urmele. În 1958, când un buldozerist, Jerry Crew, care lucra în Zona Humboldt,

California, a făcut câteva mulaje după niște urme bizare, aparent umane, însă extraordinar de mari, pe care el le descoperise. Fotografia lui Crew cu mulajele în cauză a făcut înconjurul Statelor Unite după ce a fost publicată de către un ziar local. Imaginea omului care ținea în mână mulajele uriașe ale urmelor unei creaturi misterioase a reprezentat punctul de plecare al legendelor moderne despre Bigfoot. Dacă descoperirea buldozeristului a marcat lansarea mitului, întâmplarea petrecută nouă ani mai târziu a fost cu siguranță cea care a fixat temeinic locul lui Bigfoot în conștiința americanilor.

Modelul lui Bigfoot, expus în fața muzeului Statelor Unite, mai mare decât în realitate, sperăm.

În octombrie 1967 Roger Patterson și Bob Gimlin călăreau spre Bluff Creek, în Nordul Californiei, anume pentru a-l căuta pe Bigfoot. Pe neașteptate, o apariție ciudată l-a făcut pe Patterson să cadă din șa. În timp ce Gimlin ținea cu o carabină spre fiara din fața lor, Patterson, care și-a recăpătat repede prezența de spirit, a început să alerge spre creștură, având în mână camera de filmat pe care o luaseră cu ei special pentru acest eveniment. Pelicula înregistrată de Patterson este, probabil, cea mai enigmatică dovadă despre Bigfoot de care dispunem până în prezent. Înregistrarea prezintă o ființă imensă, păroasă și bipedă, care se deplasează relativ încet spre întunericul pădurii. Experții care au studiat în amănunt acest film au afirmat că este vorba despre o femelă Bigfoot, pentru că pe pieptul creaturii se disting două glande mamare bine dezvoltate. În ciuda evidențelor, există mulți sceptici care pun la îndoială autenticitatea înregistrării. Există specialiști care afirmă că dacă se rulează filmul cu o viteză puțin mai mare decât cea normală se poate observa cu ușurință că este vorba de un om costumat. Oricum ar fi, înregistrarea rămâne uimitoare. Spre exemplu, oamenii de știință din domeniul biotehnologiei spun că o ființă precum Bigfoot, are nevoie de călcâie proeminente ca să se poată deplasa în poziție verticală, or, creatura din film are așa ceva. La rândul lor, experții în producții cinematografice industriale au crezut că este vorba de efecte speciale, însă, după ce au examinat pelicula, nu au găsit elemente care să indice că este vorba de un fals. De asemenea, o altă echipă de experți ruși, care au studiat filmul din punctul de vedere al vitezei înregistrării, au ajuns la concluzia că, într-adevăr, creatura din imagine are picioare lungi și un mers lent și legănat. Pe de altă parte, însuși Gimlin a avansat teoria conform căreia ar fi putut fi victima unei farse făcute de un prieten. Acest lucru nu îl vom putea stabili niciodată cu certitudine, pentru că Patterson, celălalt martor al întâmplării, a murit de cancer în 1972.

Imagine de pe filmul înregistrat de Roger Patterson.

Pe baza semnalărilor recente despre omul maimuță lucrurile iau o nouă și ciudată întorsătură. Oamenii spun că au văzut OZN-uri în zona unde își făcea apariția lui Bigfoot și, de asemenea, mai susțin că acum creaturile au ochi sticloși și roșii, încadrați de orbite strălucitoare. Această întorsătură este cu adevărat ciudată, cu toate că, de fiecare dată când au semnalat, apariția creaturii, oamenii l-au descris ca având calități supranaturale, astfel, atunci când moare, corpul lui Bigfoot dispare, se evaporă în eter. Teoria nu poate fi admisă, deoarece pentru a accepta cu adevărat existența lui Bigfoot omenirea are nevoie de dovezi serioase și palpabile.

3

Marele Om Gri – The Big Grey Man

Pe platourile înalte din Scoția – Highlands - se afla un loc mai înspăimântător decât oricare altul în lume. La adăpostul pâclei și ceței, care acoperă ținutul, oamenii spun că o creatură imensă și feroasă pândește neîncetat. Îi spun „Înspăimântător ca Moartea”, sau „Marele Om Gri – Big Grey Man”. Cei care l-au văzut afirmă că arată ca un bătrân cu robă, ca un uriaș, sau chiar ca un diavol. Creatura înspăimântă nu doar prin prezența și forța fizică, ci și prin sentimentele de depresie și panică, mergând până la suicid, pe care le induce tuturor celor de care se apropie.

Întineric la poalele muntelui Ben MacDhui.

Majoritatea celor care l-au văzut, sau doar i-au simțit prezența Omului Gri sunt oameni foarte serioși, împătimiți iubitori ai muntelui. Prima persoană care a declarat că s-a întâlnit cu ciudatul „chiriaș” al muntelui a fost profesorul Norman Collie. Deși profesorul Collie era cunoscut ca o persoană respectată de către comunitate, și ca un pasionat cățărător, în 1925, când a relatat povestea întâlnirii cu Marele Om Gri audiența de la Clubul Cairgorm a rămas înmărmurită. Profesorul a spus atunci că în 1891, în timp ce cobora de pe

culmea Ben MacDhui (cel de al doilea vârf important din Scoția, înalt de peste 1200 de metri, un test extraordinar de dur chiar și pentru cei mai experimentați cățărători), a auzit pași în urma lui. La început, cum era învăluit de ceață, a crezut că este vorba de ecoul propriilor săi pași, dar, până la urmă și-a dat seama că zgomotul pe care îl aude nu corespunde cu cel pe care îl făcea el, mergînd mai degrabă un uriaș care îl urmărea pe el. Collie a spus că avea impresia că *cineva mergea după el, însă cu pașide trei-patru ori mai mari decât ai lui*". Îngrozit, profesorul a alergat orbește, din cauza ceții, șapte sau opt kilometri în josul muntelui, până ce nu a mai auzit acel zgomot ciudat. Collie nu s-a mai întors niciodată pe munte și până la moarte a rămas ferm convins că acolo, pe vârful Ben MacDhui se întîmplă „*ceva foarte ciudat*".

În timpul celui de al doilea Război Mondial Peter Densham lucra ca salvamontist, fiind preocupat îndeosebi de localizarea și salvarea piloților ale căror avioane se prăbușeau în Cairngorms. Într-o zi, când se afla pe culmea Ben MacDhui, un mor de ceață foarte densă a învăluit brusc vârful, iar el s-a așezat pentru o clipă, așteptând să se îmbunătățească vremea. După un timp a început să audă sunete ciudate, ca un fel de crăntănit și brusc a simțit foarte aproape de el o prezență vie. S-a ridicat ca să cerceteze împrejurimile, dar imediat a fost cuprins de un sentiment puternic de panică. Înainte de a-și da bine seama ce se întîmplă, alerga în viteză către poalele muntelui, pe o cărare extrem de periculoasă, aflată pe marginea unei râpe. Peter Densham a spus că „*am încercat să mă opresc din acea coborâre periculoasă, dar mi-a fost foarte greu, era ca și cum altcineva mă împingea. Până la urmă am reușit să mă abat de la acel drum periculos, însă cu pețul unui mare efort de voință*".

De atunci mulți oameni au spus că în zonă au văzut ființe ciudate, sau că au detectat o prezență supranaturală care i-a făcut să se simtă în pericol. Una dintre cele mai recente relatări datează de la începutul anilor '90, când trei bărbați se plimbau prin pădure, în afara localității Aberdeen. Unul dintre petrecăreți a zărit o siluetă umană care alerga pe cărarea din fața lor. În acel moment le-a făcut semn prietenilor să se oprească și când aceștia s-au uitat în direcția respectivă au văzut o figură ciudată, nu tocmai umană. Câteva săptămâni mai târziu, același grup se afla în zonă, însă de această dată cu conducând un autoturism, când, brusc, și-au dat seama că fuseseră urmăriți de către aceeași vietate ciudată, înaltă și întunecată. Creatura a alergat în același ritm cu mașina, deși aceasta avea o viteză de 72 kilometri/oră, totuși, până la urmă fiara a obosit și s-a oprit. Și de această dată bărbații au fost cuprinși de teamă.

Amatorii de povești cu monștri au emis tot soiul de ipoteze cu privire la originea fiarei. Unii spun că ar fi un extraterestru, sau o fantomă a unui bătrân localnic (Highlander), sau chiar o creatură mistică și inteligentă. O teorie interesantă este aceea potrivit căreia pe culmea Ben MacDhui se află o poartă către altă dimensiune și această creatură este paznicul ei. Dacă într-adevăr acesta este rolul său, atunci cu siguranță își face treaba foarte bine. După o întâlnire cu Marele Om Gri, foarte puțini oameni s-au mai încumetat să se aventureze pe culmea Ben MacDhui.

4

Monstrul din Loch Ness

Dintre toate creaturile ciudate semnalate pe Pământ cea mai celebră și în acelșasi timp subiectul celor mai multe povești, este de departe Monstrul din Loch Ness. Ea, Nessie, pentru că dintre toți monștrii scoțieni acesta este văzut ca un fel de fetișcană de dimensiuni considerabile reprezintă pentru oameni un fenomen inexplicabil. Monstrul din Loch Ness este o celebritate internațională care, prin faima sa, a influențat benefic industria turistică locală, în mai mare măsură decât orice alt scoțian respectabil. S-au realizat documentare despre Nessie, s-au făcut programe, filme și chiar desene animate. Și, deși apare în fiecare an, ca și când ar vrea să certifice unele dintre aceste producții media, Nessie s-a dovedit a fi prea timidă pentru face obiectul celei mai mari cercetări științifice efectuate vreodată. În aceste condiții pare firească întrebarea dacă Nessie este într-adevăr o creatură ciudată, apărută din negura vremurilor, care bântuie adâncurile lacului Loch Ness?

Loch Ness este un lac, o mare acumulare de apă proaspătă, are 38 de kilometri întindere și se află în ținutul Great Glenn - o vale ca o tăietură masivă, care împarte în două ținutul înalt din Scoția (Highlands). Lacul are aproape trei sute de metrii adâncime și, în unele puncte o milă și jumătate lărgime. Prima relatare despre un monstru care trăiește în aceste ape datează din anul 565 d.Hr., când Sfântul Columba a salvat un

Loch Ness, Scoția. Este acesta habitatul unui plesiozaur?

înotător care era pe punctul să fie atacat de către bestie. În realitate experții afirmă acum, în total acord, că Sfântul Columba s-a întâlnit cu un animal marin,

Prima fotografie a monstrului din Loch Ness, care a declanșat curentul „Nessiemia”.

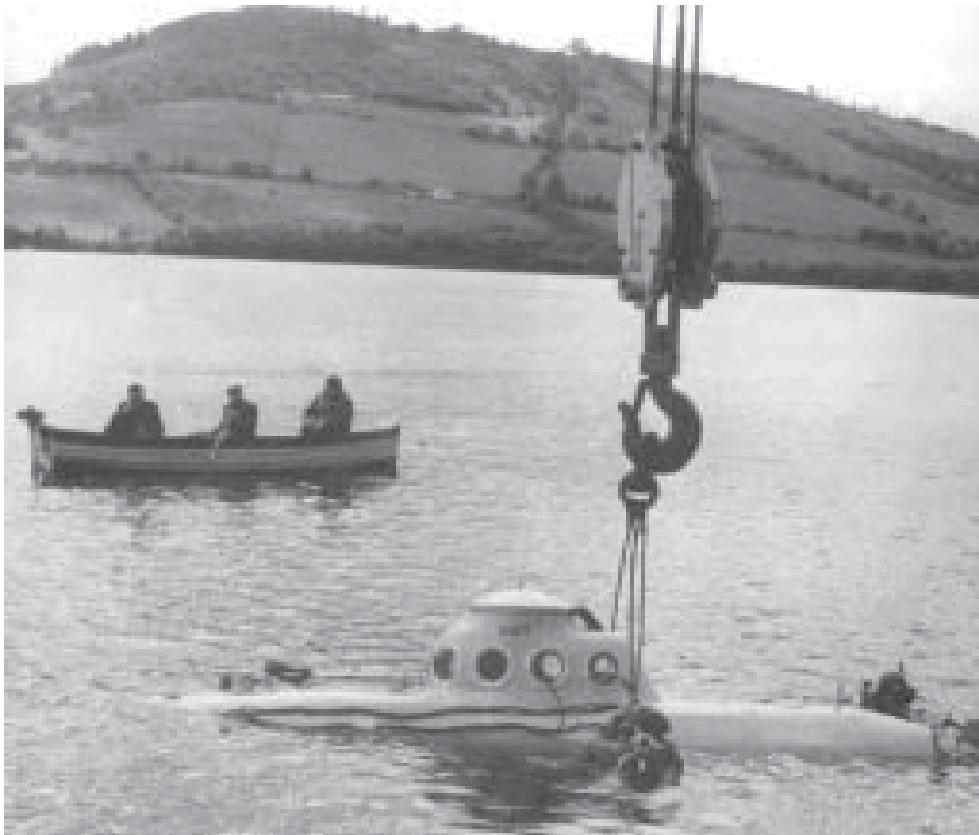
obișnuit, care se găsea în afara mediului său natural. Cu toate acestea lacul continuă să fie punctul central al unor întâlniri ciudate, un fenomen care persistă și în secolul XX.

În 1933 s-a construit șoseaua care trece pe lângă țărmul lacului Loch Ness și de atunci datează nenumărate legende despre Nessie. În luna aprilie a acelui an, 1933, un cuplu de localnici a spus că a văzut un animal enorm care se juca în

apele lacului. Ei au relatat acest lucru paznicului crescătoriei de somoni amenajată în zonă care, ulterior, a văzut el însuși monstrul. Paznicul a descris creatura ca având un gât lung, de 1,8 metri, un cap ca de șarpe și o umflătură uriașă. Din cât și-a putut da seama, paznicul a afirmat că, animalul are 9 metri. În luna iulie a aceluiași an, o familie din Londra a fost pe punctul să lovească cu mașina un animal masiv, întunecat, cu gât lung, care se plimba pe șosea și care imediat a dispărut în apă. De asemenea, la începutul anului următor, un tânăr, student la medicină veterinară, a fost cât pe ce să lovească cu motocicletă o creatură cu corp voluminos, cu aripioare ca de pește, gât lung și cap mic.

De-a lungul timpului mulți oameni au încercat să înregistreze imaginea ciudatei creaturi. Un singur martor al lui Nessie a reușit să facă în 1933 o fotografie nerelevantă înfățișând *ceva* care ieșea din apă. În 1934 un doctor din Londra a dat publicității o altă fotografie incredibilă a celebrului monstru. În ea se vedeau un cap ciudat și un gât care ieșeau din apă. 60 de ani mai târziu fotografia s-a dovedit a fi un fals. În aprilie 1960 un inginer aeronautic a înregistrat pe o peliculă de 16mm *ceva* care se mișca în valurile lacului Loch Ness. Nici acum nu se știe cu precizie ce înfățișau acele imagini, cert este însă că experții de la departamentul foto al Forței Regale Aeriene au confirmat veridicitatea înregistrării. Câțiva dintre aceștia chiar și-au dedicat restul activității științifice căutării celebrei Nessie.

Nessie a fost văzută și în ultimii ani. În iunie 1993 un cuplu care stătea pe o bancă pe marginea lacului a relatat că a văzut o creatură ciudată și imensă înotând prin apă. Din spusele lor animalul are aproape 12 metri, gâtul lung, ca de girafă și carnea de pielea maroniu deschis. Mai târziu, în aceeași seară, un tată cu fiul său, în drum spre casă, au declarat că au văzut *ceva* deosebit în apă. Le-au spus reporterilor că au observat un animal cu gât de girafă care înota alene nu departe de mal. Din cauza asemănărilor evidente

Vânătorii monstrului: căutarea monstrului continuă.

dintre cele două relatări agentul de pariuri William Hill a declarat că șansele ca în apele lacului Loch Ness să existe o creatură ciudată oscilează între 500 -1 și 100 -1.

În ciuda a peste 3000 de mărturii similare ale unor persoane diferite, Nessie nu și-a semnalat niciodată prezența în fața echipelor de cercetători științifici. Cercetători de la Academia de Științe din Boston și Massachusetts au organizat prima expediție de proporții mari de la începutul anilor '70. Dotați cu camere de luat vederi subacvatice și echipament de localizare cu ajutorul sunetelor, sonare, membrii expediției au reușit să înregistreze imagini ale unei făpturi asemănătoare cu un pește de aproximativ 2,4 metri lungime, care avea un corp de 6 metri și au făcut chiar o fotografie, este adevărat, cam neclară, a feței ciudatei creaturi. În 1987, a fost folosit un sonar extrem de performant la o operațiune de cercetare prin „măturare” a fiecărui colțișor al lacului Loch Ness. Operațiunea, numită „Operation Deepscan”, a fost un real succes, dat fiind că s-a obținut un portret actualizat al lui Nessie, care, se pare, are 1,2 metri. Reușita operațiunii se datprează folosirii sonarului Deepscan, un aparat impresionant, care a scanat și cele mai mari adâncimi ale lacului.

Cu toate acestea, dovezile au fost neconcludente; alte cercetări, mai recente, au condus la rezultate edificatoare. În martie 2000 o echipă de oameni de știință norvegieni, membri ai unei echipe internaționale de cercetători subacvatici, au înregistrat niște zgomote bizare în apele lacului Loch Ness. La un moment dat, oricine ar fi fost cel care a produs acel zgomot chiar s-a ciocnit de microfonul subacvatic al echipei de cercetători. Același grup de cercetători mai înregistrase o serie de zgomote neobișnuite atribuite altui monstru legendar dintr-un alt lac din Norvegia. Zgomotul înregistrat în lacul Loch Ness poate fi descris ca fiind între furnăitul unui cal și plescăitul unui porc în timp ce mănâncă, destul de asemănător cu cel pe care îl detectaseră anterior cercetătorii în lacul din Norvegia. Aceste probe pot sugera nu numai că în cele două lacuri există creaturi ciudate, ci și că ele ar putea fi înrudite. În ultimii ani scanările cu echipamente sonar au scos la iveală caverne subacvatice imense, cu deschiderea îndreptată către fundul lacului. Structurile în cauză au fost numite sugestiv „Vizuinile lui Nessie”, pentru că sunt suficient de încăpătoare încât să adăpostească o întreagă familie de monștri.

S-a căzut deja de acord asupra faptului că există o colonie de asemenea creaturi, care se perpetuează, , pentru că altfel nu aveau cum să continue aparițiile lui Nessie, cu atât mai mult cu cât unii martori au afirmat că au văzut mai multe creaturi în același timp la suprafața apei. Specia din care face parte monstrul din Loch Ness, Nessie, este încă necunoscută, chiar dacă experții sugerează că ar putea fi vorba de un mamifer, sau o specie primitivă de balenă. De asemenea, poate fi o vidră uriașă, sau o focă cu gât lung, ori un țipar imens, sau chiar o morsa gigantică. În orice caz, Nessie pare a fi foarte asemănătoare cu o creatură aflată în prezent pe cale de dispariție. Acesta este numit „*plesiozaur*”, un dinozaur marin care a dispărut de pe Pământ de peste 60 de milioane de ani. Este dotat cu înotătoare, cap mic și corp foarte mare, iar unii experți afirmă chiar că sunt încredințați că aceste câteva animale au rămas în lacuri de pe vremea ultimei perioade ai Epocii Glaciare.

Nici una din aceste teorii nu este pe deplin plauzibilă. Chiar dacă pleisiozaurii au supraviețuit dezastrului care a înecat toate celelalte creaturi preistorice, se consideră că, în general, un animal cu sânge rece n-ar fi putut supraviețui în apele foarte reci ale lacurilor scoțiene. Dacă Nessie este într-adevăr un mamifer acvatic modern, la fel ca o balenă, sau o focă, atunci trebuie să se ridice frecvent la suprafață pentru a respira. De aici și foarte dese semnalări ale martorilor. O asemenea concluzie nu poate decât să confirme presupunerea că în adâncimile întunecate ale lacului Loch Ness există într-adevăr ceva. În ciuda interesului crescând față de acest subiect, cercetările științifice n-au fost încununare de succes, iar lacul continuă să rămână habitatul celui mai faimos și mai misterios monstru din lume.

5

Molusca Uriașă și Fenomenul Sfânta Augusta

„Știm mai multe despre suprafața Lunii, decât despre adâncurile oceanelor noastre”, susțin bătrânii. Pe măsura trecerii timpului, se adună din ce în ce mai multe dovezi relevante în acest sens. Ce fel de creaturi trăiesc, în realitate, pe fundul mărilor? Se spune că în jurul insulelor Bahamas și pe coasta de sud-est a Americii se spune că a fost capturată o caracatiță uriașă care prindea înotători imprudenți și bărci mici. Populația de pe insule a denumit-o

Imensul corp al unei caracatite a ieșit din apele mării pe țărmul din Florida. Să fie într-adevăr o creatură misterioasă?

„Molusca” și crede că trăiește în cavernele din străfundul mării. Cert este că, nimeni nu a văzut această creatură în mediul său natural; în orice caz n-a existat nici un supraviețuitor care să relateze ulterior ce a văzut.

Într-o seară de noiembrie a anului 1896 doi bărbați mergeau cu bicicleta de-a lungul coastei, în afara orașului natal St. Augustine, Florida. Cum se uitau

ei spre plajă au observat un stârv uriaș. Avea 7 metri lungime, 5,4 metri lățime, patru picioare înălțime și părea să aibă mai multe picioare. Cei doi bărbați au raportat descoperirea lor, fondatorului Societății de Istorie și Industrie din St. Augustine, dr. Dewitt Webb, care s-a deplasat imediat să cerceteze cadavrul. Dr. Webb a fotografiat corpul, menționând că avea o culoare argintiu-rozalie și a luat mostre de țesut. De asemenea, Webb a mai specificat în observațiile sale faptul că pielea uriașului animal prezenta urme de zgârieturi și avea o grosime de 9 centimetri. A estimat că greutatea corpului ar putea fi de aproximativ 6-7 tone. A fost nevoie de patru cai și o întreagă echipă de localnici pentru a deplasa cadavrul uriașei creaturi. Cu mari eforturi s-a reușit deplasarea corpului aproximativ 12 metri în susul plajei, pentru a nu fi măturat de valurile agitate ale mării.

Webb a fost convins încă de la început că nu este vorba de o parte din corpul unei balene, ci că trebuie să fie vorba de o specie necunoscută de caracatiță uriașă, așa că a trimis scrisori cu descrieri exacte ale ciudatului animal la mai mulți oameni de știință. Unul dintre aceștia a fost profesorul Verrill de la Muzeul Național (actualul Smithsonian) din Washington DC. Verrill a declarat inițial că ciudata creatură este, în fapt, un cefalopod uriaș, un monstru marin cu corp lung și 10 brațe în jurul gurii. Abia după ce doctorul Webb i-a trimis mai multe informații și-a schimbat opinia și a spus că este vorba de o caracatiță. Verrill a emis ipoteza că tentaculele ar putea avea o lungime de circa 30 metri, însă a refuzat să vadă cadavrul și nici nu a vrut să aloce fonduri, sau să contribuie în vreun fel la conservarea corpului creaturii. Cu toate acestea, profesorul a emis pretenția ca această nouă specie descoperită să-i poarte numele, respectiv „*Caracatița Gigantică Verrill*”. Până la urmă și-a schimbat din nou opinia, după ce a primit mostre de țesut, și a afirmat că trupul reprezintă, cel mai probabil, capul unui cașalot. Webb a fost foarte dezamăgit și a încercat să păstreze cât mai multe mostre din creatură. În cele din urmă cadavrul a fost luat de valuri și dus înapoi în mare.

40 de ani mai târziu, doi biologi marini, dr. F.G. Wood și dr. J.F. Gennaro Jr., au descoperit în ziare câteva istorioare despre monstrul marin de la St. Augustine. S-au interesat la Smithsonian și au luat mostrele originale pe care Webb i le trimisese lui Verrill. Wood lucrase în Bahamas și auzise de faimoasa moluscă uriașă, „*Lusca*”. Legenedele spun că a fost o caracatiță uriașă, cu tentacule lungi de 72 metri, care a trăit în gropile adânci de pe fundul mării. Studiind mostrele, Wood și Gennaro au fost în măsură să spună că, într-adevăr, corpul aparține unei caracatițe uriașe. În cele din urmă, deducția doctorului Webb s-a dovedit a fi corectă.

În ultimii ani s-au descoperit alte dovezi ale unor creaturi marine uriașe, necunoscute până în prezent. Povești despre monstrul marin cu corp lung și 10

brațe în jurul gurii, cefalopodul uriaș, circulă de secole, însă abia în ultimii ani s-au prezentat detalii riguroase și cu adevărat științifice. Cu toate acestea, chiar și în zilele noastre se relatează uneori povești bizare. Recent, un pescar francez a fost atacat de o creatură marină cu mai multe picioare, iar biologii marini găsesc mereu resturi de cefalopod, mai mari decât ceea ce se cunoaște în mod obișnuit.

În aprilie 2003, a fost descoperit cel mai mare cefalopod în apele din Antarctica. Exemplarul găsit nu era încă matur, însă cu toate acestea avea dimensiuni impresionante, de peste 15 metri. Prin comparație, caracatițele obișnuite sunt mici peștișori; astfel exemplarul cel mai mare care a fost capturat a avut doar 4 metri. Deci creatura din St. Augustine rămâne încă un fenomen neexplicat.

6

Viermele Ucigaș din Mongolia

Sub nisipul fierbinte al dunelor deșertului Gobi bântuie o creatură atât de înfricoșătoare încât populației mongoleze îi este teamă să-i rostească numele, iar când o fac spun doar „*Allghoi khorkhoi*”, ceea ce înseamnă „*viermele subteran*”, pentru că această creatură care aparent seamănă cu un șarpe dolofan și roșu, este un monstru ucigaș, deși arată ca un intestin de vacă. Acest vierme uriaș măsoară aproape un metru douăzeci centimetri lungime și poate omorî un om într-o clipită. Cum face acest lucru? Nu se știe! Unii spun că scuipă o otravă foarte toxică, alții că emite curenți electrici foarte puternici. Indiferent cum omoară, acționează extrem de rapid și uneori chiar de la distanță. În partea vestică a globului, acest monstru este cunoscut sub denumirea „*Viermele Mongolez al Morții*”. Nomazii mongoli cred că viermele gigantic își acoperă prada cu o substanță acidă care transformă, corodează absolut orice, dându-i o culoare galbenă. Legendele spun că atunci când creatura declanșează atacul își scoate corpul din nisip pe jumătate și începe să se umfle până când explodează, împrăștiind o otravă mortală peste toate victimele care-i ies în cale. Otrava este atât de puternică, încât victimele mor instantaneu.

*Imaginea Viermelui Ucigaș din Mongolia,
alcătuită pe baza depozițiilor martorilor oculari.*

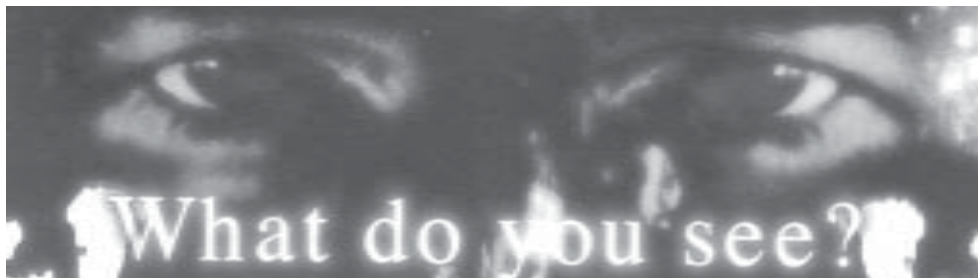
Pentru că Mongolia s-a aflat sub dominație rusească până în 1990, în celelalte țări din lume s-au aflat foarte puține lucruri despre monstrul ucigaș. Abia în zilele noastre cercetările efectuate au fost în măsură să furnizeze dovezi despre existența acestui monstru. Ivan Mackerle, unul dintre cei care au participat la urmărirea monstrului din Loch Ness, a studiat regiunea și a vorbit cu mulți localnici despre faimosul vierme. În timpul redactării lucrării despre morțile ciudate atribuite viermelui ucigaș, Mackerle a ajuns la concluzia că acest vierme nu este doar o simplă legendă. Cu toate acestea, nu se poate afirma cu certitudine că viermele există. Experții sunt de părere că nu este vorba de un vierme, deoarece deșertul Gobi reprezintă o arie prea fierbinte pentru ca ființele din specia anelidelor să poată supraviețui. Unii specialiști sugerează că ar fi vorba de un miriapod, însă aceștia au picioare scurte și piele solzoasă, pe când martorii care au văzut creatura spun că arată întocmai ca un vierme, fără membre și cu un corp lipsit de asperități. După toate probabilitățile, ar fi vorba de o specie de șarpe vermifug. Localnicii sunt însă convinși de existența viermelui ucigaș și vor fi necesari mulți ani de cercetări pentru a satisface curiozitatea oamenilor de știință.

7

Omul Molie

Această creatură pare a fi rodul imaginației unui scriitor foarte stresat. Un monstru umanoid de circa 2 metri înălțime, cu corp muscular, ochi mari și roșii și aripi imense maro; o creatură care se poate ridica de la pământ zburând vertical, capabilă să zboare cu o viteză uluitoare, o creatură care atacă și mutilează animalele de companie și inspiră o teamă teribilă copiilor și tuturor celor care o văd. Mai bine de jumătate de an, la mijlocul anilor '60, peste 100 diverși rezidenți ai unui orașel din vestul Virginiei au văzut foarte clar o creatură oribilă care a terorizat mica lor comunitate. Era vorba de Omul Molie.

La începutul lunii noiembrie 1966 mai multe persoane au relatat faptul că au văzut o „pasăre” ciudată în jurul localității Point Pleasant din vestul Virginiei, SUA. Pe 12 noiembrie 5 gropari care săpau un mormânt au semnalat prezența unei ființe umane maronii care și-a luat zborul din niște copaci din apropiere, după care a trecut pe deasupra capetelor lor. După trei zile, teribila creatură avea să terorizeze din nou comunitatea.

Text foto: Ce vezi?

Pe 15 noiembrie două cupluri de tineri se plimbau cu mașina în apropiere de rezervația naturală McClintic, aflată lângă localitatea Point Pleasant. Zona este cunoscută de localnici ca „TNT”, pentru că în timpul celui de al doilea război mondial acolo a fost un depozit de proiectile și, de asemenea, în vecinătate, mai sunt abandonate multe instalații chimice și industriale. Târziu în noapte cele două cupluri s-au apropiat de un vechi generator industrial a cărui ușă fusese practic smulsă din balamale. Acela a fost momentul în care,

din întuneric, au văzut îndreptați către ei doi ochi roșii, imenși și strălucitori. Ochii, asemănători cu două discuri hipnotice și înfiorătoare erau atașate de ceva care „*semăna cu un bărbat, dar era mult mai mare, peste doi metri înălțime și care avea pe spate două aripi încrețite*”. Când creatura a început să se apropie de ei tinerii au luat-o la fugă, și când s-au uitat în urmă au văzut-o ridicându-se vertical în aer, fără a da din aripi. Când a desfăcut aripile avea o anvergură de circa trei metri și a ținut ritmul cu autoturismul tinerilor, deși acesta a atins viteza de 160 kilometri pe oră. Până la urmă grupul a ajuns la marginea orașului, unde misteriosul urmăritor aerian a făcut stânga-mprejur și a dispărut. Tinerii s-au dus direct la postul local de poliție ca să raporteze ceea ce au văzut. Deși autoritățile nu au găsit nimic în zona menționată, le-au dat crezare tinerilor, presupunând că aceștia au văzută într-adevăr ceva în zona numită TNT. Peste numai câteva zile, poliția a fost asaltată cu reclamații individuale venite din partea localnicilor care declarau că un soi de pasăre gigantică terorizează comunitatea. Pasagerii din autoturisme au trăit experiențe bizare când ciudata creatură s-a năpustit din cer asupra mașinilor și tot din cauza misterioasei creaturi s-au întrerupt de mai multe ori și emisiile posturilor locale. Un bărbat care locuiește în Salom, la circa 140 de kilometri de Point Pleasant, a observat că în momentul în care s-a întrerupt emisia postului de televiziune câinele a scâncit într-un mod foarte ciudat către curte, ieșind să vadă despre ce este vorba a văzut doi lumini roșii strălucitoare în depozitul de fân, către care fugise câinele. Omul, îngrozitor de speriat s-a întors în casă, a închis toate ușile și ferestrele, iar peste noapte a dormit cu pușca în mână. Câinele lui a dispărut fără urmă.

Cea mai înfiorătoare poveste despre Omul Molie pare să fie cea care a survenit pe 16 noiembrie 1966. O tânără mamă plecase cu mașina să-și viziteze niște prieteni care aveau o casa chiar lângă zona numită TNT. Din cele spuse de ea reiese că a văzut niște lumini roșii ciudate pe cer și când a ajuns la casa prietenilor ei a detectat un foșnet lângă mașină. „*S-a auzit ca și cum ceva ar fi căzut pe pământ și s-a ridicat încetișor. Era o creatură de culoare gri, mai mare decât un om, cu niște ochi teribil de strălucitori*”, a declarat tânăra mamă. Îngrozită, și-a luat fetița de mână și a fugit în casă, încuind ușa în urma sa. Creatura le-a urmărit până pe verandă, după care s-a holbat pe ferestre. Când a sosit echipajul de poliție Omul Molie dispăruse.

Omul Molie a fost văzut și în cursul anului următor de foarte mulți martori oculari, inclusiv pompieri și piloți. Treptat în locul acesta semnalările au fost raportate unor OZN-uri, lumini ciudate și un „*Om în negru*”. Pe 15 decembrie 1967, la ora locală 17,00, podul care leagă localitatea Point Pleasant de Ohio s-a prăbușit. În urma acestui accident au murit 46 de oameni, iar jalea locuitorilor din Point Pleasant a fost mai îngrozitoare decât fiara misterioasă. Faima creaturii a început să pălească, aceasta fiind în cele din urmă dată uitării. Dar, și acum mai sunt oameni care cred că dezastrul provocat de prăbușirea podului poate fi opera Omului Molie.

8

Ogopogo

În cazul criminalilor dată în urmărire există aproape întotdeauna și o recompensă pusă pe capul lor. Spre satisfacția vânătorilor, se pare că și pentru prinderea fiarelor misterioase au început să se acorde recompense. Între august 2000 și septembrie 2001 trei companii de lângă localitatea Lake Okanagan au promis 2 milioane de dolari celui care va putea să furnizeze o dovadă incontestabilă că legendarul monstru Ogopogo realmente există. Crima comisă de această creatură este foarte greu de relatat. În orice caz sunt multe povești despre întâlnirile localnicilor cu această creatură și despre crimele comise de ea asupra populației lipsite de apărare. Faptul că Ogopogo este un infractor recidivist care a stîrnit neliniște în rândul populației civile nu poate fi pus la îndoială.

Localitatea Lake Okanagan se află în Columbia Britanică, Canada și se întinde pe o suprafață lungă de 160 de kilometri și lată de 300 de metri. Băștinașii din tribul Salish cred în existența unui șarpe teribil, pe care ei îl numesc „*N'ha-a-tik*”, în traducere „*Demonul lacului*”. Ei spun că demonul - căruia, pentru a-i face pe plac, îi aduc ofrande - își are locuința în mijlocul lacului. Inițial coloniștii europeni au luat în derîdere această legendă, dar o dată cu trecerea timpului Ogopogo a captat atenția multora dintre cei care s-au stabilit în apropierea lacului.

Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea imigranții albi au început să vadă fenomene foarte stranii în apele lacului. Una dintre primele povești este aceea relatată de un om care a traversat lacul împreună cu cei doi cai ai săi, pe care îi ținea de dârlogi și care înotau în urma lui. O forță ciudată a tras animalele sub apă și doar omul a putut să se salveze după ce a tăiat curelele cailor în care se încurcase.

Martorii oculari spun despre creatură că are în jur de 15 metri lungime, piele verde, mai multe umflături și un cap mare, ca de cal. Câțiva oameni, în timp ce adunau alge pentru mâncare, au reușit să vadă creatura îndeaproape. Ei spun despre Ogopogo că are totuși picioare foarte mici, prevăzute cu un fel de degete. Se poate spune că este vărul nord-american al monstrului din Loch Ness. Cele mai multe relatări despre întâlniri cu monstrul aparțin unor persoane care locuiesc în orașul Kelowna și în împrejurimile acestuia, deci foarte aproape de lacul cu pricina și din acest motiv mulți căutători de monștrii au căzut de acord asupra faptului că, într-adevăr, monstrul Ogopogo tăiește în zona indicată în legendele originale.

9

Maimuța sconcs

La mijlocul anilor '70, la câțiva ani după ce s-au făcut publice înregistrările despre Bigfoot, Poliția din Florida s-a confruntat cu un adevărat torent de sesizări potrivit cărora în mlaștinile statului trăiesc creaturi asemănătoare. Mulți martori oculari au descris fiara ca pe o maimuță stând în poziție bipedă, de aproximativ doi metri înălțime, acoperită de un păr maroniu deschis. Părea în totalitate o clonă a lui Bigfoot, și totuși un aspect distinct a atras atenția autorităților asupra posibilei existențe a monstrului din Florida: mirosul amestecat și foarte puternic de ouă stricate, bălegar și cușcă de elefant. Un martor a spus chiar că îi sugera mirosul împrăștiat de un sconcs în interiorul unui camion care transportă gunoi menajer. Așa că i s-a dat numele de „Maimuța sconcs”.

După primul val de relatări, faima Maimuței sconcs a început să pălească. Au apărut câteva fotografii, mulaje de urme și s-au colectat mostre de păr, dar aparițiile monstrului erau din ce în ce mai rare. Au circulat zvonuri potrivit cărora monstrul a fost prins de Forțele armate ale SUA și încarcerat în Parcul Național Everglades. S-a mai spus, de asemenea, că ciudatul animal a dărâmat un zid de beton pentru a evada și a se întoarce în mlaștimile familiare. Câțiva căutători ai Maimuței sconcs cred chiar că aceasta a fost dusă în Rezervația Naturală

Maimuța sconcs, sau doar o maimuță noctambulă? Doar creatura din fotografie poate să știe cu certitudine

Națională Big Cypress, însă nici unul dintre cei 70 de pădurari care patrulează în zonă nu i-au semnalat prezența.

În ultimii ani prezențe similare s-au înregistrat în Ochapee, Florida. Un grup de turiști care vizitau parcul Everglades au afirmat că au văzut o creatură care semăna cu o maimuță și se deplasa pe cărarea din apropierea mlaștinii. Mai târziu a fost văzută traversând șoseaua, chiar prin fața casei pompierului șef din localitate. Omul și-a luat aparatul de fotografiat și a reușit să surprindă imaginea monstrului care se retrăgea în mlaștină. Fotografia înfățișează, într-adevăr, un monstru imens acoperit pe tot corpul cu păr maroniu, dar însuși pompierul a spus că poate să fie un om îmbrăcat într-un costum de maimuță. În condițiile unui asemenea scepticism manifestat chiar de un martor ocular cum se mai poate afirma că *Maimuța sconcs* există cu adevărat?

10

Monștrii din Lacul Utah

Potrivit legendelor care circulă în statul Utah marele lac al statului, Great Lake, adăpostește nu doar unul, nici doi, ci de-a dreptul cinci monștri înfricoșători. Strămoșii localnicilor cred că lacul ar fi fost blestemat de către *Ielele apelor* care atrag călătorii să intre în apă unde îi așteaptă moartea. Cam pe vremea când au sosit primii pelerini coloniști triburile băștinașe au început să spună povești despre o șopârlă de apă gigantică, lungă de circa 4 metri, cu urechi foarte mari și o gură cu care ar fi putut să înghită un om întreg. Localnicii susțin că reptila uriașă a dispărut aproximativ în anul 1820, dar prin 1860 câțiva coloniști albi au raportat câteva incidente în care a fost implicată o creatură uriașă, solzoasă și înfricoșătoare.

Cele mai multe apariții ale monștrilor au fost semnalate în nordul lacurilor Utah și Bear (Lacul Ursului), unde, într-adevăr, conform descrierilor făcute de martorii oculari, în fiecare lac există câte doi astfel de dragoni de apă. Una dintre primele apariții ale creaturii datează din 1864, când un localnic, Henry Walker, s-a dus la pescuit pe lacul Utah. El a relatat că a văzut ceva care semăna cu șarpe uriaș, dar avea cap de ogar. A spus că s-a speriat așa de tare încât a ieșit imediat din apă și a luat-o la fugă. De-a lungul timpului s-au mai întâlnit cu bestia și alți oameni foarte respectabili, inclusiv unii preoți locali. Toți martorii oculari au descris în aceiași termeni creatura misterioasă – o vietate cu un corp serpentic gigant, cu picioare mici, ca niște cioturi care ies din apă, cu o gură foarte mare și doi ochi înspăimântători. Spre sfârșitul anului 1860 ideea unei vânători a monstrului a câștigat destui adepți pentru a fi organizată. Așadar, localnicii au pornit să împuște creatura. Câțiva dintre ei chiar și-au atins ținta, însă, cu toate acestea, nici unul dintre ei nu a fost în stare să și captureze animalul. Un fermier a auzit într-o noapte niște fâșâituri în grădina casei și, înarmat cu vechea sa pușcă, a ieșit să împuște creatura. Dar după ce a tras în ea a descoperit că fusese vorba de biata junincă a vecinului său. În 1870 s-au găsit alte dovezi fizice referitoare la existența creaturii din lac. Un pescar

din Sprinsville, un orașel din apropierea lacului Utah, a descoperit un craniu imens, neidentificat, care pe mandibulă avea colți mari de 13 centimetri. Anul următor Salt Lake Herald chiar a anunțat că monstrul a fost capturat, dar nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu corpul creaturii.

În 1871 doi localnici care pescuiau pe lacul Ursului au spus că dintr-o dată monstrul s-a ridicat din apă. Potrivit spuselor lor au împușcat bestia, care a reușit totuși să fugă înot. În 1874 un conductor de tren, pe nume William Budge, a susținut, la rîndul său că a văzut bestia din lacul Ursului. El a spus că fiara era la aproximativ 18 metri de mal când s-a ridicat din apă. Budge a relatat că fața monstrului, precum și o parte din cap îi era acoperită cu blană sau păr scurt de culoarea tabacului. De asemenea, a mai afirmat că avea fașa plată, ochi mari, urechi proeminente și un gât de un metru și jumătate.

Locuitorii din zona Lacului Ursului au fost atât de impresionați de mărturia conductorului de tren, încât au decis să organizeze o capcană pentru prinderea monstrului. Doi localnici respectabili, Brigham Zoung și Phineas Cook, au improvisat o undiță ceva mai mare decât una obișnuită. Ei au legat de o funie groasă de 2,5 centimetri și lungă de 90 de metri un cârlig foarte mare de care au agățat o halcă zdravănă de carne de berbec. Poziția funiei a fost marcată cu o geamandură care plutea la suprafața apei. Evident monstrul a mîncat momeala, dar nu a fost capturat.

Numărul întâlnirilor cu monstrul din lac a scăzut considerabil la sfârșitul secolului al XIX-lea. S-a mai raportat un singur eveniment, în 1921, care a stârnit un interes foarte restrâns, apoi întreaga zonă s-a liniștit. De atunci abia în 1946 s-au mai făcut câteva semnalări demne de luat în seamă, când un cercetaș șef din localitate a spus că a văzut apărând din apă o creatură bizară. Întâlnirea a fost descrisă amănunțit, astfel încât numai un sceptic înveterat se putea îndoii. Și cu toate acestea încă se mai pune sub semnul întrebării existența monstrului din lacul Utah. Într-un discurs pe marginea acestui subiect, pe care l-a rostit la Societatea de Istorie a Statului Utah, istoricul local D. Robert Carter a afirmat că el personal crede că monstrul a fost o specie gigantică de... gogoriță.

11

Monstrul din Râul Alb

Dintre cele mai înfricoșătoare creaturi misterioase din lume, nici una nu este atât de îndrăgită ca *Albișoara*, monstrul din Râul Alb. S-a mers până acolo încât legiuitorii din statul Arkansas au declarat zona în care *Albișoara* a fost văzută cel mai des, respectiv vecinătatea orașelului Newport, *Refugiul monstrului din Râul Alb*. Așa că acum este ilegal „să deranjezi, să ucizi, să sperii sau să rănești” legendarul animal. Dar nu a fost așa dintotdeauna; la început localnicii au vrut să omoare monstrul cu dinamită.

Monstrul din Râul Alb: sperietoare timp de peste un secol

Prima apariție a *Albișoarei* datează din 1890, apoi a mai fost văzută o dată în 1915 și abia în prima săptămână a lunii iulie a anului 1937 a „dat mai multe reprezentatii”. Pescarii de pe Râul Alb, un afluent al marelui Mississippi, au observat că prind din ce în ce mai puțin pește. Într-o zi ei au zărit într-o viroagă o creatură ciudată și l-au informat pe moșierul local, respectiv Bramlett Bateman. Acesta a ascultat cu scepticism declarația oamenilor, însă, în cele din urmă, a acceptat să arunce o privire asupra creaturii pe care o descoperiseră ei. Și a fost șocat de ceea ce a văzut. Un monstru cu pielea ca de elefant, gros

de aproape un metru și jumătate și lung de peste trei metri, cu alura unui pește piscică, se lăfăia înotând pe suprafața apei. Bateman a considerat că această fiară reprezintă o amenințare pentru recoltele sale și a făcut o cerere către oficialitățile locale pentru a se aproba dinamitarea viroagei. Autoritățile i-au respins cererea și astfel au început să afle din ce în ce mai mulți oameni de fenomen. Veneau din toată California, unii dintre ai cu aparate de fotografiat și camere de luat vederi, alții cu exploziv; unul a adus chiar o mitralieră. S-a făcut un plan de capturare a monstrului cu ajutorul unei plase uriașe întinsă la marginea drumului, iar Bateman a hăitit creatura folosindu-se de un submarin. Totul s-a dovedit zadarnic. După ce populația și-a pierdut interesul pentru fiară, Bateman s-a simțit ca și cum ar fi fost acuzat că a creat o diversiune, în ciuda faptului că peste 100 de mărturii înregistrate într-o scurtă perioadă de timp atestau preocuparea populației.

Albișoara a fost dată uitării până în iunie 1971, când și-a făcut din nou apariția într-un mod dramatic. Un bărbat era la pescuit împreună cu doi prieteni, când, dintr-o dată, un puternic jet de apă a țâșnit în fața lor și o creatură lungă de 6 metri, cu țepi pe spate s-a ridicat la suprafață pentru a dispărea din nou în adâncuri câteva clipe mai târziu. Omul a reușit să facă o fotografie ciudatei creaturi, pe care a vândut-o cotidianului local *Newport Daily Independent*. Cei care au văzut fotografia au fost neplăcut impresionați de claritatea imaginii; din păcate, ziarul a pierdut fotografia originală.

Cert este că, numeroși alți martori au observat la suprafața apei Râului Alb o creatură lungă, gri, care înota alene. Unii dintre ei au spus că era de mărimea unei mașinuțe și că pielea sa fină sugera faptul că animalul ar fi fost jupuit. Alții au afirmat că producea un zgomot ciudat, ca un muget de vacă, sau un nechezat de cal. Toți cei care au reușit să vadă bine fața creaturii au spus că avea un corn ciudat în frunte. În apropiere de insula Towhead a fost descoperită o dâră foarte stranie, de aproximativ 35 centimetri pentru asta CBS a considerat absolut necesar să trimită în zonă o echipă de reporteri. Ultima prezență a monstrului a fost semnalată pe la sfârșitul lunii iulie, când doi pescari au pretins că barca lor s-a izbit de ceva despre care ei credeau că ar fi fost chiar monstrul. Publicațiile au încetat să mai dea atenție aparițiilor Albișoarei și în 1973 Senatul din Arkansas a promulgat o lege pentru protejarea creaturii.

Pe baza informațiilor furnizate de martorii oculari, unii experți au ajuns la concluzia că Albișoara poate fi un elefant de mare, rătăcit prin zonă. Aceste creaturi pot ajunge la mărimi impresionante, de până la 6 metri. Cât despre zgomotul descris, pielea și cornul din frunte, totul se potrivește perfect. Este, de asemenea, cunoscut faptul că elefanții de mare migrează cam 7000 de mile marine în fiecare an, ceea ce reprezintă o altă concordanță. Cea mai apropiată colonie de foci a atins coasta de vest a Americii, deci ar fi trebuit să traverseze Canalul Panama ca să ajungă în apele Râului Alb. De asemenea, se știe că elefanții de mare trăiesc maximum 15 ani, așa că este greu de crezut că vreme de aproape un secol oamenii s-au întâlnit cu același animal.

Cert este, că la următoarea sa apariție în Arkansas Albișoara va beneficia de o primire călduroasă dacă nu chiar entuziastă.

12

Yeti

În 1921 lt.col. Charles Kenneth Howard-Bury, angajat al armatei britanice, a plecat într-o expediție pe Muntele Everest, pentru a afla amănunte despre o poveste uluitoare. În timp ce el și echipa lui escaladau partea de nord a muntelui au observat niște forme întunecate mișcându-se prin zăpadă, pe undeva mai sus de ei. În momentul în care exploratorii au ajuns la adăpost, au remarcat niște urme neobișnuit de mari, asemănătoare cu cele lăsate de piciorul uman. Localnicul pe care îl aveau drept călăuză i-a spus lui Howard-Bury că ei numesc această creatură *Metoh-Kangmi*, în traducere *Îngrozitorul om al zăpezii*.

În realitate erau trei creaturi montane misterioase, iar *Metoh-Kangmi* reprezenta un termen generic. Însă fiecare în parte primise câte un nume: Dzu Teh – o bestie masivă, păroasă, despre care experții cred că este, în realitate, un urs dintr-o specie regională foarte rară; „Thelma” – despre care se presupune că ar fi o specie de gibbon; și „Men-Teh” sau „Yeh-Teh – „bestia umană” sau „locuitorul stâncilor”. Acest din urmă animal este și cel mai enigmatic. A fost descris ca având în jur de 1,60 metri înălțime, păr roșcat, mâini lungi care îi atârnă, cap conic-ascuțit și față umană. Acest *Yeh-Teh*, este cel pe care îl cunoaștem sub denumirea de *Yeti*.

În timpul unei expediții în Himalaya, în 1925, călăuza i-a atras atenția fotografului grec N.A. Tombazi asupra unei ființe aflate în apropiere. Tombazi a spus că stătea în poziție bipedă, întocmai ca un om, și trăgea de un

Îngrozitor: poate fi aceasta urma lui Yeti?

tufiș de rhododendron. Bestia a dispărut înainte ca Tombazi să-și poată lua aparatul de fotografiat și să immortalizeze pe peliculă imaginea acestei creaturi. Surprizele nu se încheiaseră însă. Când s-au dus în zona unde fusese văzută creatura au găsit niște urme foarte mari și surprinzător de asemănătoare cu cele umane. În anii următori s-au semnalat numeroase urme ciudate în zăpadă.

Scalpul și scheletul unei mâini atribuite lui Yeti.

În 1951, doi cunoscuți iubitori ai muntelui, Erich Shipton și Michael Ward, au participat la o expediție de recunoaștere în Everest – *Everest Reconnaissance Expedition*. Ei au încercat atunci să stabilească o rută a bestiei, reușind să descopere urme proaspete, neobișnuite. Shipton și Ward au făcut fotografii ale tuturor urmelor cu mărime între 32 și 45 centimetri și s-au luat după ele de teamă să nu dispară. Sir Edmund Hilary și călăuza, localnicul Tenzing Norgay, cei mai frecvenți vizitatori ai Everestului, sînt cei care au găsit practic urmele gigantice în drumul lor către vîrf, în 1953. Se presupune că tatăl lui Norgay s-a întîlnit cu Yeti cu puțin timp înainte de a muri, motiv pentru care, mai târziu, Hilary și-a dat toată osteneala să dovedească existența lui Yeti.

Deoarece în expediția din 1960 dedicată exclusiv căutării lui Yeti nu a obținut nici o dovadă concretă a existenței acestuia, Hilary a afirmat că bestia

nu este altceva decât o invenție. Totuși, mulți experți susțin că Hilary s-a pripit când a formulat această concluzie. Chiar și colegul de expediție al lui Hilary, Desmond Doig, a declarat că organizarea și desfășurarea expediției au fost deficitare. Și, cu toate că nu l-au găsit pe Yeti, a mai spus Desmond, nu au văzut nici leopardul de zăpadă, a cărui existență nu este pusă la îndoială de nimeni.

Eșecul acestei expediții a diminuat interesul față de Yeti, chiar dacă, în timp, s-au mai găsit destule urme neobișnuite. În 1974 una din creaturi a atacat o tânără localnică și a ucis două animale. Mai târziu, în martie 1986, Tony Woodbridge, un fizician britanic a efectuat o expediție de unul singur în Himalaya și a întâlnit celebrul monstru. Mai devreme, în cursul acelei zile, Woodbridge a văzut niște urme, dar nu s-a gândit prea mult la ele până când nu a auzit un zgomot, precum cel a unei căderi de zăpadă. Ceva mai departe, pe cărare, într-adevăr zăpada căzuse și formase în fața lui un zid înghețat. Destul de ciudat era însă faptul că zăpada arăta de parcă cineva trecuse în partea cealaltă și o bătătorise. Woodbridge s-a luat după urmele de la baza movilei de zăpadă și la o distanță de aproximativ 150 metri a descoperit o creatură, păroasă, masivă și puternică, ce stătea în picioare nemișcată. Fiara nu s-a mișcat și Woodbridge a avut timp să-și folosească aparatul de fotografiat, pe care din fericire îl avea la el. Din păcate, în ciuda convingerii inițiale a lui Woodbridge, examinarea în detaliu a fotografiei făcute bestiei a ridicat multe semne de întrebare și după o întoarcere pe munte, în locul unde văzuse fiara, Woodbridge a ajuns la concluzia că el s-a întâlnit doar cu un ciot mare de copac.

Chiar dacă astfel de episoade dau apă la moară scepticilor, mulți experți sunt de părere că teoria existenței unei specii de mainuță încă necercetată poate avea o bază reală. În fond, câteva specii de cornute sălbatice și căprioarele de junglă au fost descoperite abia în urmă cu zece ani. Deci este posibil ca ființe precum Yeti, urmașe ale maimuțelor preistorice, să populeze zone ale lunii care încă nu au fost cercetate de om. Cu toate acestea, indiferent de concluziile oamenilor de știință și ale experților, localnicii sunt absolut convinși că acolo, sus pe munte, ei nu sunt singuri.

CONSPIRACIUNI
I
MESAJE

13

Răpiri

Deoarece se presupune că extratereștrii șterg din mintea victimelor lor „înregistrările” despre ceea ce se întâmplă cu ele în timpul răpirilor, acestea au ieșit la iveală numai în urma ședințelor de hipnoză regresivă sau prin coroborarea unor date distincte. Întâmplările sunt relatate aproape cu aceleași cuvinte. În general, victima unei astfel de răpiri este forțată să intre într-o navă spațială unde îi întâlnește pe vizitatori. De cele mai multe ori aceștia sunt descriși ca fiind mici, cu figuri gri, ochi foarte mari și negri și corp fără păr. Capul extratereștrilor este descris cel mai adesea ca fiind foarte mare. Comunicarea cu ființele umane capturate se realizează prin intermediul telepatiei. Bărbatului sau femeii captive li se transmite mesajul să nu se sperie, pentru că nu vor să facă rău.

După ce sînt examinați subiecții sunt întinși pe o masă de operație. Acest moment al sechestrării nu se întipărește în memoria celor care au trecut prin astfel de experiențe; nici măcar ședințele de hipnoză nu furnizează informații în acest sens. Se pare însă că extratereștrii efectuează o serie de teste, dintre care se remarcă îndeosebi cele elaborate asupra organelor sexuale ale subiecților. Corpul victimelor este sondat și manipulat. Unora chiar li se implantează materiale sau dispozitive sub piele.

Ființa umană este readusă în locul de unde a fost luată, și de cele mai multe aceasta nu-și amintește nimic. În consecință, oamenii sînt stupefiați atunci când își dau seama de numărul orelor petrecute în stare de inconștiență. Cât

Micul om verde: imaginea obișnuită a unui extraterestru.

despre efectele fizice asupra celor care au fost subiectul unor astfel de întâmplări, acestea sunt vizibile. Multe persoane au corpul plin de contuzii și suferă de dureri îngrozitoare de cap în dimineața zilei următoare. Adesea le curge sânge din nas, și prezintă mici înțepături bizare pe piele. De asemenea, în dimineața zilei următoare urina este ciudată. Victimele care sunt femei acuză dureri specifice în zona organelor sexuale. În toate cazurile victimele simt o oboseală extremă în tot corpul.

Efectele psihologice sunt chiar și mai mari. Unele victime se atașează de extraterestri și se simt cumva „îmbogățiți” în urma acestui contact cu ei. Ele sunt de părere că vizitatorii vor să ne prevină, să ajute specia umană să-și protejeze planeta. Însă acest gen de experiențe este rar întâlnit. Cele mai multe persoane trec printr-o stare foarte asemănătoare cu cea prezentată de victimele violurilor. De cele mai multe ori, persoanele prezintă o mixtură de sentimente între confuzie, neîncredere și un fel de nebunie. Majoritatea celor care au trecut printr-o astfel de experiență au nevoie de consiliere psihologică de specialitate pentru a-și putea recăpăta stăpânirea de sine, echilibrul, deoarece în unele cazuri de traume extreme astfel de persoane s-au sinucis. Mulți cercetători se întreabă dacă traumele psihologice sunt produse în timpul răpirilor, când se șterg unele date din memorie, și nu cumva în timpul procesului de recuperare a acestor „întregirări”.

Prima răpire de către extraterestrii care a intrat în conștiința publică a fost cea din septembrie 1961, când soții Barney și Betty Hill au relatat că au fost capturați de către niște ființe ciudate. Abia câțiva ani mai târziu, sub hipnoză, soții Hill au dezvăluit toate experimentele la care au fost supuși. Betty și-a dat seama că extraterestrii i-au introdus ceva în uter, iar Barney a pretins că i s-a cerut să dea o probă de spermă. Singurul detaliu dat de soții Hill care nu s-a potrivit cu ceea ce se știa, a fost acela că extraterestrii aveau, în loc de ochi mari și negri, receptori extrasenzoriali. Ulterior, scepticii au afirmat că mărturiile soților Hill fuseseră influențate de vizionarea unui film cu extraterestri, difuzat la televiziune, unde aceștia arătau exact ca în descrierea celor doi.

Acesta este factorul care influențează, în general, relatările despre răpiri. Atât extraterestrii, cât și navele acestora sunt deseori identice, până la stereotipie, în stilul invaziei cosmice din 1930. Nu s-a furnizat nici un detaliu care să nu fi fost confirmat de imaginația scriitorilor. De asemenea, nu s-a adus nici un suvenir de pe vreuna din navele spațiale vizitate de către oameni. Cu toate acestea sunt câteva exemple concrete de dereglări fizice extreme. Unul este cel al unei femei însărcinate răpita de către extraterestrii căreia i-a fost luat fătul. Înainte de a fi răpita ea făcuse investigații cu ultrasunete care îi confirmaseră faptul că este însărcinată și că fătul se dezvoltă normal, după care pur și simplu acesta a dispărut. Al doilea exemplu este cel al persoanelor

care descoperă implanturi nepământene în corpul lor. În acest caz circulă chiar un zvon potrivit căruia în California ar exista o clinică particulară unde se extrag astfel de implanturi. Dacă aceste povești sunt adevărate atunci se poate dovedi faptul că victimele umane ale întâlnirilor cu extraterestrii prezintă cicatrici.

Dovezile evidente de pe trupurile celor care au fost victimele unor astfel de răpiri sunt greu de contestat și dacă implanturile extraterestre sunt îndepărtate de persoane autorizate și studiate cu atenție, ele pot constitui probe foarte convingătoare. Între timp, mulți oameni de știință manifestă scepticism în ceea ce privește aceste fenomene și le consideră produsul unor imaginații debordante.

14

Astronauții antici

Cartea lui Erich von Daniken, *Caleștile zeilor*, este considerată de mulți cititori drept cel mai convingător text în sprijinul ideii călătoriilor extraterestre care au fost semnalate din cele mai vechi timpuri. El pretinde că prima navă spațială a vizitat Pământul în perioada preistorică și că extrateresții au aterizat în locurile unde au considerat că se aflau anticii noștri strămoși inteligenți. O astfel de teorie include nenumărate povești despre specii antice în prezent dispărute. Toate legendele despre Lemuria, Atlantida și Nazca au în comun elemente care confirmă teoria relațiilor intergalactice, iar sugestiile îndrăznețe ale lui Daniken vin în contradicție cu nenumărate teorii similare care leagă istoria umanității de vizitele unor astronauți antici.

Daniken s-a născut pe 14 aprilie 1935, la Zofingen, în Elveția și încă din copilărie a fost fascinat de anticele scrieri sfinte. Cartea *Caleștile zeilor* pe care a scris-o mai târziu, când deja era managerul unui hotel, prezintă dovezile care susțin teoria conform căreia omul preistoric nu avea abilitățile necesare să-și creeze propria civilizație. Daniken este de părere că pe planeta noastră au sosit astronauții antici care ne-au civilizat prin introducerea unei culturi, statornicirea unor tradiții și cultivarea inteligenței. Cercetând cu atenție datele religioase, istorice, științifice, biologice, legendele și chiar unele scrieri SF, Daniken a formulat un argument cuprinzător, pe care mulți experți îl privesc cu reticență.

Daniken pretinde din punct de vedere tehniccă, atâta vreme cât din punctul de vedere al designului este impracticabil, Chivărul Sfânt a fost destinat să servească drept un emițător electric foarte mare. În privința faimoaselor linii de la Nazca Daniken susține că sunt piste pentru navele spațiale. El însă nu ia în considerare și alte posibilități, cum ar fi, spre exemplu, faptul că aceste linii ar putea avea legătură cu cultura Nazca. Daniken introduce ecuații imposibile și chiar recurge la dovezi inventate. Un exemplu este vasul ceramic care avea pictată o navă spațială și pe care Daniken l-a prezentat ca fiind executat în perioada biblică. Ulterior, o echipă de televiziune care realiza un documentar a descoperit olarul care crease artefactul. Când i s-a demonstrat

frauda, Daniken a replicat că nu trebuie condamnat pentru că a încercat să producă o dovadă menită să-i convingă pe cei care refuză să creadă o teorie fără probe concludente. De-atunci au tot apărut teorii, complementare sau total opuse despre subiecte similare.

Marea Piramidă din Gizeh: o hartă sofisticată a cerului, sau doar o adunătură de pietre?

Un alt subiect controversat a fost cel abordat de Robert Bauval și Adrian Gilbert în cartea lor *Misterul lui Orion*, apărută în 1994. Autorul recurge la „Teoria lui Orion” pentru a dovedi că egiptenii antici sunt descendenții unor vizitatori extraterestri. Gilbert și Bauval au demonstrat că cele trei piramide de la Gizeh se potrivesc exact cu poziția celor trei stele din centura constelației Orion. Pe baza acestei teorii, studii ulterioare au demonstrat că în Egipt mai sunt și alte structuri care corespund unor puncte din aceeași constelație Orion.

Teoria lui Orion pornește de la ideea că vizitatorii extraterestri care au ajuns în zona Egiptului provin de pe o planetă din constelația Orion. Egiptenii îl venerau pe zeul Osiris, a cărui reprezentare cosmică era constelația „Sha”, adică exact cea pe care noi o numim astăzi Orion. Gilbert și Bauval au studiat, de asemenea, niște tije ciudate găsite în interiorul piramidelor, despre care au afirmat că le-ar indica sufletelor faraonilor morți direcția potrivită către cer, pentru a se putea întoarce acolo de unde au venit. Cercetări moderne au scos la iveală faptul că poziția Pământului și deci harta cerească trebuie să fi suferit modificări importante din antichitate și până în prezent și deci toate calculele făcute pot fi alterate, ceea ce pune sub semnul întrebării teoria celor doi. În realitate acest lucru nu afectează integritatea teoriei.

Autorul tuturor acestor ipoteze, nimeni altul decât Daniken, are motive să respingă cu încredințare teoriile altor oameni. Cartea lui, *Caleștile zeilor*, devenise peste noapte un bestseller nu numai în SUA, ci și în întreaga lume. De atunci el a mai scris încă aproape 30 de cărți vândute în 60 de milioane de exemplare. A făcut nenumărate călătorii, a ținut discursuri peste tot în lume și a apărut la televiziune, în emisiuni unde a vorbit despre teoriile sale. A inspirat, de asemenea, unul dintre cele mai vestite seriale SF de televiziune, intitulat *Chariots of the Gods*, iar în vara anului 2003 a deschis pentru public un parc privat consacrat „Misterelor Lumii”. Poate că misterul din această povestioară nu are nimic de-a face cu extraterestrii și civilizațiile antice, dar iată cum poate un om să creeze o adevărată industrie, bazându-se pe o teorie fără fundament temeinic.

15

Zona 51

În adâncul deșertului Nevada există o bază militară secretă, atât de bine ascunsă de ochii publicului încât Guvernul Statelor Unite chiar a refuzat să admită existența ei. Este o bază CIA, cu activitate autonomă, în care toți piloții, trupele de teren și staff-ul aferent n-au nici o legătură cu departamentele militare unde au lucrat inițial. Astăzi, la intrare toți vizitatorii sunt avertizați că perimetrul este supravegheat de unități ale armatei de intervenție rapidă și că în incintă nu au drepturi constituționale. Secretul păzit cu strășnicie aici este cel al navelor spațiale extraterestre, iar baza este acum un loc de „pelerinaj” al căutătorilor de extraterestrii. Acesta este *Zona 51*.

Construită în anii '50, aproape de baza aeriană de la Groom Lake și lângă poligonul pentru testări atomice din Nevada, Zona 51 a fost amenajată pentru testarea avioanelor secrete. Era o suprafață foarte mare, perfectă pentru pistele de decolare și aterizare, unde existau foarte puțini localnici, lipsa de atractivitate a zonei fiind accentuată de pericolul poluării nucleare. Inițial a fost construită doar pentru testarea avionului spion U2, după care, pentru că proiectul s-a dovedit a fi un succes absolut, toate avioanele experimentale ale SUA au fost testate acolo. Baza s-a extins, astfel încât a devenit o mică comunitate, iar pista de aterizare a fost lungită cu cinci kilometri. În hangarele bazei se aplică tehnologii superevolute, așa că nu este de mirare faptul că avioanele Blackbird (Pasărea

Examinarea unor rămășițe ale unui obiect zburător neidentificat, sau doar a unui balon meteorologic?

neagră) și Stealth (Secret) au fost construite acolo. Mulți oameni cred chiar că, literalmente, baza beneficiază de tehnologie de pe alte planete, fiind o zonă de testare și ascundere a navelor spațiale extraterestre. Noaptea, deasupra bazei pot fi văzute lumini stranii și mulți curioși sunt de părere că în subteran se ascunde o instalație enormă.

Mult mai avizat în privința destinației locului a fost Bob Lazar, un om de știință, ce fusese angajat al unei companii numită EG&G și care în 1989 lucra la un proiect de propulsie pe care îl testau într-un centru de lângă Zona 51, o bază numită S4. În discuțiile ulterioare Lazar a dezvăluit că el și alți oameni de știință au fost angajați să demonteze o navă spațială extraterestră și după modelul acesteia să încerce să construiască una din componente fabricate de mâna umană. Oamenilor de știință le-au fost date informații despre rolul și influența extraterestrilor de-a lungul timpului în evoluția Pământului și a oamenilor. Mai mult chiar, Lazar pretinde că pe S4 a văzut de aproape pentru scurt timp un extraterestru viu.

Peste un timp Lazar a spus că s-a hotărât să se revolte împotriva angajatorilor săi. În seara zinei de 22 martie 1989, împreună cu un prieten a ieșit din incintă până la șoseaua spre Groom Lake de unde cei doi au urmărit testul de zbor al unei farfurii zburătoare. În același loc au mers și săptămâna

următoare, împreună cu alți trei colegi. Și de această dată au observat o farfurie zburătoare care, potrivit spuselor lui Huff, le-a produs o emoție în genul celor pe care le simți o dată în viață. Discul extrem de strălucitor pe care ei l-au văzut a zburat atât de aproape de ei încât au simțit practic nevoia să facă un pas înapoi. Următoarea săptămână, când se întorceau spre casă, după ce văzuseră un alt obiect zburător neidentificat, au fost opriți de o echipă de securitate a bazei care patrula în zonă. A doua zi Lazar a fost dat afară de la EG&G; ulterior, el a afirmat că, după toate probabilitățile, în baza de la S4 sunt păstrate 9 farfurii zburătoare.

O parte din zvonurile care reușesc să răzbată dincolo de porțile bazei sunt mult mai adevărate decât altele. Șoseaua de intrare este cunoscută sub numele de „Autostrada văduvei”, pentru că mulți muncitori au murit acolo în urma contactului cu diverse substanțe și materiale otrăvitoare. Din acest motiv unii experți sunt de părere că, departe de a fi o bază pentru obiecte zburătoare neidentificate, zona reprezintă mai degrabă o groapă de gunoi secretă pentru substanțe toxice. Pe de altă parte, cei care lucrează în incintă trebuie să păstreze secretul de serviciu și nu pot dezvălui detalii nici măcar doctorilor lor. Această stare de fapt a determinat multe soții să intenteze procese împotriva guvernului Statelor Unite care în mod sistematic refuză să admită orice referire oficială la existența Zonei 51. Cu toate acestea, însuși președintele George Bush a afirmat că nu se poate face nici o dezvăluire despre amplasamentul respectiv și, în consecință, văduvele își continuă bătăliile. Cel puțin măcar acum știm că locul nu este rodul imaginației noastre.

16

Întâlnirile avioanelor comerciale

Una dintre primele întâlniri ale unui avion comercial cu un obiect zburător extraterestru s-a produs pe 24 iulie 1948, la ora ora 2,45 noaptea. Căpitanul Clarence S.Chiles și pilotul John B.Whitted, amândoi foști piloți ai Forței Aeriene a SUA, zburau pe un avion DC-3 al companiei Eastern Airlines de la Atlanta, Georgia, la Montgomery, Alabama. Avionul se afla la o altitudine de 1500 de metri când amândoi au observat că de aeronava lor se apropia un vehicul aerian ciudat. Au descris obiectul ca având forma unei țigarele, lungă de 120 de metri și care zbura cu o viteză de 960 kilometri pe oră. După ce au ridicat transperantele de la două hublouri aflate pe partea ciudatului vehicul au remarcat o strălucire, albă a acestuia și o luminiță albastră dedesubt. Nu avea aripi, iar dâra lăsată în urmă a zgâlțâit aeronava exact ca suflul unei explozii. Până la sfârșitul anilor '40, dar și în anii '50 astfel de evenimente s-au înmulțit în asemenea măsură încât oficialii militari au introdus un cod, pe care l-au extins și asupra piloților de pe navele comerciale, prin care le interzicea acestora să vorbească despre experiențele lor.

De cealaltă parte a graniței, în Canada, piloții nu trebuiau să respecte astfel de ordine. În 1966 un avion DC-8 al companiei canadiene Pacific zbura la o înălțime de 10500 de metri de la Peru către Mexico City când echipajul a fost martorul unei întâmplări foarte stranii. Căpitanul Roger Millbank a fost atât de sigur de ceea ce el și echipajul său au văzut, încât a întocmit un raport special pe care l-a înaintat autorităților mexicane. Potrivit acestuia, atât el, cât și copilotul său, au observat la început două lumini care se apropiau de aeronavă din partea stângă. Cele două lumini păreau că își schimbă culoarea și intensitatea, până când s-au transformat în două raze, unite la un capăt, în formă de „V”. Acestea au continuat să se apropie, până când, aproape de aripa stângă a aeronavei ciudatului „V” luminos s-a îndreptat. Millbank a spus că în lumina lunii pline au putut „să vadă între cele două lumini o structură care avea o zonă îngroșată la mijloc”. Această stuctură a rămas aproape de aeronava DC-8 ceva mai mult de două minute, după care a dispărut în urmă.

În 1970 pilotul unui avion cu reacție al companiei British Airways care zbura la sud de capitala Portugaliei, Lisabona, a fost avertizat de către controlorii de trafic în privința unui obiect straniu care se află în apropierea aeronavei, chiar în față. În acel moment echipajul a putut vedea lumina unui reflector și foarte repede o aeronavă de forma unei țigări s-a apropiat de ei. Dînd dovadă de prezență de spirit, pilotul a anunțat pasagerii: „Doamnelor și domnilor, dacă vă veți uita pe cer, exact în fața aeronavei, veți putea vedea ceea ce noi credem că este un obiect zburător neidentificat”. Aeronava a ajuns la destinație în siguranță.

În noiembrie 1979 un eveniment mai puțin plăcut a afectat o cursă charter spaniolă de la Ibitza către centru. La altitudinea de 7200 de metri un obiect ciudat aproape s-a izbit de aeronavă. Pilotul a putut vedea un obiect roșu, luminos, chiar pe drumul de parcurs și, cum nu dădea semne că dorește să evite coliziunea, a început să facă manevrele necesare. Pentru că ciudatul obiect a continuat să zboare în jurul aeronavei, de la sol au fost trimise două avioane de luptă să-l intercepteze. Incidentul a putut fi urmărit atât pe radar, cât și de alți martori oculari aflați în localitățile în dreptul cărora a avut loc întâlnirea. O altă întâlnire, în același loc, s-a produs exact un an mai târziu. Pilotul unei aeronave a companiei Iberian Airways zbura la înălțimea de 9300 de metri când, brusc, în față a apărut o sferă verde. Evenimentul a fost urmărit de echipajele altor șase aeronave comerciale aflate în zonă dintre care unele au cerut aterizarea pe aeroportul din Barcelona.

Și în ultimii ani au mai avut loc evenimente asemănătoare. O aeronavă 737 a companiei British Airways se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Manchester în 1995, când un obiect zburător neidentificat a apărut în apropiere. Pe 12 iunie 1998 aeronava care asigura cursa pentru Oslo abia decolase de pe aeroportul Heathrow din Londra, când pilotul a semnalat turnului de control faptul că o aeronavă de mici dimensiuni a fost pe punctul să se lovească de ei. Mai târziu copilul a spus că a văzut foarte clar luminile de semnalizare, iar căpitanul, în raportul întocmit către oficialități, a pretins că a fost vorba de un avion de luptă, care a trecut pe lângă aeronavă la o distanță mai mică de 50 metri. Oficialitățile nu au găsit o explicație pentru acest incident, însă, au spus că, oricât de sigur ar fi traficul aerian, mai survin și accidente. Și având în vedere astfel de evenimente nu este de mirare că se produc destul de des.

17

Informații guvernamentale

În decembrie 1988 nenumărați locuitori din Puerto Rico au fost martorii întâlnirii dintre două avioane de luptă a SUA și o imensă aeronavă extraterestră imensă. Cu această ocazie ei au putut vedea două avioane F4 care au intrat practic într-un obiect masiv de formă triunghiulară. Au fost avioanele de luptă distruse, sau au cooperat în executarea manevrelor cu nava necunoscută? Bineînțeles că s-au emis teorii potrivit cărora guvernul SUA are o relație strânsă cu vizitatorii extratereștri, ba mai mult, le pune la dispoziție baze terestre. Despre una dintre acestea se spune că se află sub apele Oceanului Atlantic. În conformitate cu alte teorii, ființele extraterestre răpesc cetățeni americani în baza unui acord, în schimbul unor tehnologii secrete. Dar oare în ce măsură sînt informații guvernamentale noastre cu privire la obiectele zburătoare neidentificate?

Oficial, Departamentul Apărării al SUA nu are nimic de-a face cu OZN-urile (UFO). De altfel, în prezent, ei au schimbat denumirea acestor obiecte/nave, în „Ținte Necunoscute”, și UCT, pentru incidentele care au loc la nivelul solului.

Militarii americani dezvăluie foarte puțin din ceea ce știu. Oficial se susține că nu există un departament special care să se ocupe cu astfel de probleme. Începând din 1974, SUA a pus capăt dezbaterilor publice consacrate obiectelor zburătoare extraterestre.

După cel de al doilea război mondial, plecând de la relatările despre OZN-uri, în SUA s-a inițiat un proiect numit „Operațiunea Cartea Albastră”. Acesta urma să demonstreze publicului că nu există nici o investigație americană secretă referitoare la navele spațiale extraterestre. O asemenea „deschidere” a fost doar de fațadă. În realitate, era considerată o crimă spionarea cercetărilor precum și dezvăluirea detaliilor despre OZN-uri. În Cartea Albastră au fost publicate doar cazuri care în cele din urmă s-au dovedit a fi falsuri, sau pur și simplu greșeli de identificare. Unul dintre experții care a lucrat la acest proiect în calitate de consultant de specialitate a fost Josef Allan Hynek, un astrofizician

sceptic. El a precizat că toate cazurile semnalate de persoane sub 18 ani au fost automat ignorate, celelalte incidente fiind publicate numai după ce li s-au găsit cât de cât explicații logice. În total, în Cartea Albastră sunt menționate 15 000 de cazuri de semnalări de obiecte zburătoare extraterestre, multe dintre ele încă neelucidate, care l-au făcut chiar și pe Hynek să-și schimbe părerea, el devenind ceea ce se numește un adept informat, ce a inventat chiar termenul de „întâlnire apropiată”.

Britancii au și ei propriul grup de oameni care au desfășurat o activitate similară cu aceea a lui Hynek. Nick Pope a lucrat în serviciul civil al Ministerului Britanic al Apărării; lui îi revenea rolul de a răspunde la întrebările formulate de publicul larg despre OZN-uri. Pe parcursul activității sale el a descoperit multe informații fascinante despre fenomenele încă neexplicate, suficiente cât să scrie o carte. Unii cercetători ai fenomenului întâlnirilor cu extraterestri sunt chiar de părere că Pope a avut acces la foarte multe date de tip iceberg și că foarte multe informații extraordinare despre OZN-uri nu au fost dezvăluite. În colecția intitulată „Politica UFO” a apărut un document din 1960, de șase pagini, în care se arată că dezvăluirea oricărei informații neautorizate va fi considerată încălcare oficială a secretelor de stat.

Oficial, în atribuțiile Ministerului Britanic al Apărării nu intră investigarea cazurilor UFO, exceptând situațiile în care acesta reprezintă o amenințare la adresa securității naționale. În ciuda unor dovezi impresionante și a unor mărturii cutremurătoare, autoritățile de la Ministerul Britanic al Apărării au decretat, cu obstinție, că fiecare caz în parte nu a fost și nu este important pentru siguranța națională. Cel puțin aceasta este poziția oficială; ce se întâmplă în realitate, nu se știe.

Cercetătorii britanici au o mare problemă când vor să acceseze date și informații despre cazuri mai vechi, pentru că în investigații au fost implicate mai multe instituții și fiecare dintre ele este adepta politicii de secretizare.

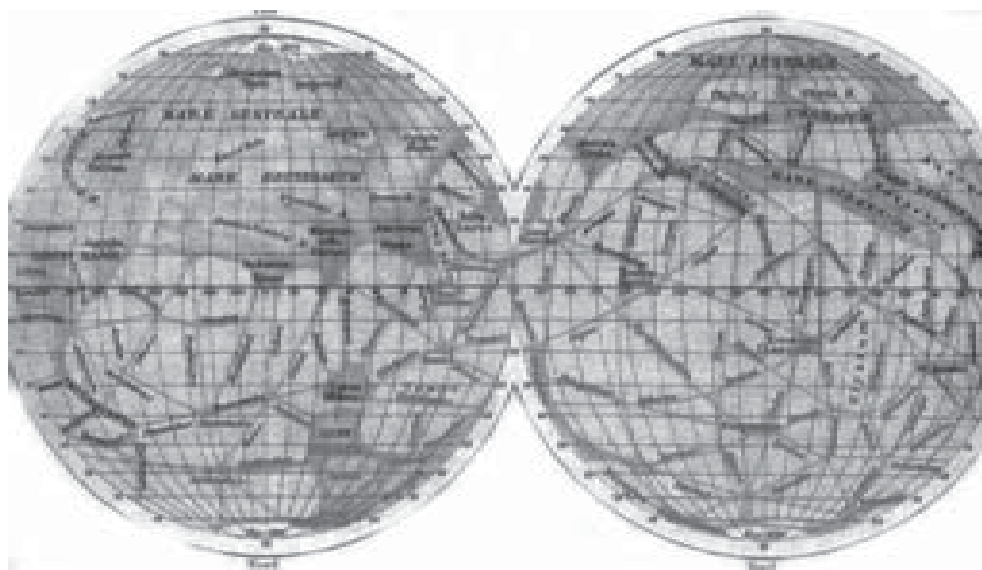
În ceea ce-i privește pe oficialii americani se presupune că aceștia sunt mult mai deschiși. Potrivit Constituției SUA și Declarației de libertate a informației publicul larg are dreptul să afle ceea ce se întâmplă cu adevărat. Cu toate acestea, în 1980, o formațiune ce s-a autointitulat „Grupul cetățenilor care luptă împotriva Secretului Obiectelor Zburătoare Neidentificate” a dat în judecată Agenția Națională de Securitate. S-a cerut deschiderea a 239 de dosare cu incidente UFO, dar autoritățile au replicat că o astfel de măsură ar aduce prejudicii securității naționale. În prezent s-a trecut la schimbarea statutului unor documente clasificate, ceea ce înseamnă că multe vor ajunge în sfârșit la cunoștința publicului.

Este de așteptat ca publicarea unor informații să provoace isterie în masă, însă acest lucru va fi pe cât posibil preîntâmpinat. Oare guvernele ascund adevărul pentru ca acesta să nu fie descoperit de publicul larg? Este o întrebare la care poate niciodată nu vom fi în stare să dăm un răspuns categoric.

18

Viață pe Marte

Chiar și autorii de literatură SF au renunțat la ideea invadării Țării de Fier de către o armată de ființe supertehnologizate și prădătoare de pe Marte, idee care este acum parodiată și în filme. Supoziția existenței unei forme de viață inteligentă, atât de aproape de Pământ, nu mai este plauzibilă nici măcar în planul imaginației. Așa se face că în timp ce aflăm din ce în ce mai multe date despre univers renunșăm la tot atâtea convingeri vechi. Și este oare adevărat că acestea sînt greșite?

Harta lui Marte. Mulți geografi cred că topografia planetei sugerează faptul că apa a fost cândva prezentă pe această planetă.

În 1976 Stația orbitală Viking 1 a fost trimisă să scaneze suprafața planetei Marte. Nava urma să fotografieze în detaliu suprafața planetei, ca să găsească un loc potrivit pentru aterizarea pe Marte a următoarei nave, Viking Landing 2. În urma studierii fotografiilor realizate de Viking 1 cercetătorii au descoperit

pe suprafața lui Marte o zonă, destul de întinsă, cu denivelări care păreau a alcătui contururile unei fețe umane. Zona a fost botezată Cydonia și NASA a pretins că nu este vorba decât de un joc de lumini și a făcut publică imaginea, intitulând-o „Fața lui Marte”. În scurt timp au apărut voci care au afirmat că la o examinare mai atentă a fotografiilor se poate observa că unele forme par a fi create mai degrabă artificial, decât natural. Unii cred chiar că respectivele forme de relief de pe suprafața lui Marte sunt rezultatul creației unei forme de viață inteligente, și că dealurile de formă triunghiulară care apar lângă ansamblul ce sugerează o față umană sunt piramide. În 1998 și 2001 nava Mars Global Surveyor a realizat mai multe fotografii ale regiunii Cydonia din care s-a văzut clar că „Fața lui Marte”, precum și alte forme geografice nu au nimic comun cu închipuirile entuziaștilor SF. Cu toate acestea, uimitor a fost faptul că adepții teoriei „Fața lui Marte” au pretins că noul set de fotografii dezvăluie un întreg oraș acoperit de o calotă glaciară gigantică. NASA a promis să continue cartografierea zonei până ce se vor afla răspunsuri la toate întrebările, iar fostul director al agenției, Dan Goldin, a dat asigurări că regiunea Cydonia, de pe Marte, va fi studiată, spre satisfacția tuturor, până în cel mai mic detaliu.

Căutările pentru descoperirea vieții pe Marte s-au soldat cu rezultate fascinante. În 1984 s-a descoperit în Antarctica un meteorit provenit de pe Marte, iar cercetătorii de la NASA au găsit în acesta dovezi ale unei posibile forme de viață bacterială existentă pe această planetă. Roca provenită de pe Marte conținea hidrocarburi, care sunt rămășițele naturale rezultate în urma morții microorganismelor; structuri minerale cu activitate bacterială și particule de carbon, care ar putea fi microfosile. În opinia cercetătorilor de la NASA aceste descoperiri pot forma, împreună, o dovadă destul de concludentă în sprijinul teoriei care susține existența unor microorganisme vii pe Marte.

Recent s-au dat publicității câteva descoperiri făcute în timpul misiunii Pathfinder. Potrivit acestor date este posibil ca în solul planetei Marte să se găsească clorofilă. Nava Pathfinder a aterizat pe suprafața lui Marte în iulie 1997, în regiunea Ares Vallis și, potrivit fotografiilor și scanărilor efectuate, în două locuri, aproape de punctul de aterizare, s-au descoperit posibile urme de clorofilă. Clorofila este substanța utilizată atât de plante, cât și de alte organisme, pentru transformarea și utilizarea energiei solare. Clorofila este o componentă importantă pentru viața de pe planeta noastră și un indicator al existenței vieții pe o altă planetă.

Cel mai important ingredient al vieții este apa. Se presupune că pe Marte a existat destul de puțină apă în formă lichidă, dat fiind că ea se găsea mai mult în formă înghețată, solidă. Se pare că studii recente permit formularea unei teorii potrivit căreia actuala suprafață a planetei Marte acoperă, în fapt, o calotă de gheață. Pornind de la exemplul urmelor de viață descoperite în calotele de gheață de pe Pământ, oamenii de știință americani și ruși cred că descoperiri

similare se pot face și pe Marte. Alți cercetători au observat cât de asemănătoare sunt formele geografice de pe Marte cu cele de pe Pământ. De asemenea, au observat similitudinile dintre albiile secate ale unor râuri, lacuri și oceane de la noi cu cele de pe Marte. În virtutea acestor asemănări se poate spune că pe Marte a fost o vreme când apa exista din abundență.

Deoarece împărtășește toate aceste opinii despre cercetările spațiale, și mai ales cele referitoare la planeta Marte, președintele american George Bush a donat 3 milioane de dolari pentru proiectul de cercetări spațiale Prometheus, dedicat în special sistemului nostru solar. Acești bani s-au dovedit a fi extrem de utili, mai ales pentru cercetarea planetei Marte, în cazul căreia fiecare descoperire scoate la iveală noi și noi întrebări care mai mult ca sigur nu vor contribui la elucidarea misterului.

19

Oameni în negru

Prima întâlnire cunoscută cu doi „oameni în negru” a avut loc în 1947. Doi pușcași marini, Harold A. Dahl și Fred L. Cristman au identificat un OZN deasupra lacului Puget Sound, din Washington. Dahl a declarat că un om îmbrăcat în negru l-a vizitat, la scurt timp după această întâmplare, pentru a-l sfătui, deloc prietenește, să nu relateze și altora ceea ce s-a petrecut. O întâlnire asemănătoare a avut și Carlo Rossi, din San Pietro a Vico, Italia, care, aflat la pescuit, în primele ore ale dimineții de 25 iulie 1952 a văzut o aeronavă rotundă zburând deasupra râului Serchio. Speriat, Rossi s-a ascuns în stufăriș, iar nava a trecut pe deasupra lui și a dispărut în viteză. Săptămânile care au urmat Rossi nu a spus nimănui ce i s-a întâmplat. Pe 15 septembrie un străin îmbrăcat în haine bleumarin închis îl aștepta în apropierea aceuiași râu. Străinul cu trăsături ciudate i-a vorbit în italiană, însă cu un ciudat accent scandinav. Omul l-a întrebat pe Rossi ce a văzut, însă el a negat că i s-ar fi întâmplat ceva.

Oamenii în negru: Will Smith și Tommy Lee Jones se pregătesc să salveze Pamântul, în filmul cu același nume

Un alt caz bizar de întâlnire cu un „om în negru” a fost semnalat pe 18 mai 1968, când un alt martor al apariției unui OZN abia făcuse public acest lucru. George Smyth era unul dintre cei care văzuse un obiect ciudat deasupra localității Elizabeth, statul New Jersey, SUA. La un moment dat Smyth a început să primească vizitele unor bărbați foarte ciudați, care l-au contactat și telefonic pentru a-l convinge să nu participe la întruniri despre OZN-uri, sau să vorbească cu alți cercetători despre întâmplarea respectivă. Un detaliu foarte bizar al acestui caz sunt cei trei bărbați pe care Smyth i-a descris ca fiind foarte asemănători cu cei pe care i se spusese să îi evite, respectiv John Keel, Gray Barker și James Moseley, trei pasionați ai întâlnirilor cu formele de viață extraterestre. Și mai ciudat este faptul că, în momentul în care aveau loc respectivele întâmplări, cei trei erau practic la foarte mare depărtare de casa lui Smyth.

Un alt pasionat al întâlnirilor cu OZN-uri, John Robinson și soția lui Mary au observat la un moment dat că în apropierea casei lor din New Jersey era parcată o mașină bizară din care îi supraveghea un bărbat și mai ciudat. Într-o zi Mary a ieșit afară din casă și l-a văzut pe un prieten de-al lor dându-se în spectacol ceva mai departe, pe stradă. Gândindu-se că vine la ei să-i viziteze, Mary a intrat în casă ca să pregătească niște băuturi. Spre marea ei surpriză a sunat telefonul și la capătul firului era tocmai prietenul pe care îl văzuse ceva mai devreme pe stradă, însă el nu suna de la colțul străzii, din New Jersey, ci tocmai din Manhattan.

În ultimii ani astfel de cazuri au fost raportate din ce în ce mai des. Pe 15 ianuarie 1997 William Shearer, din Essex, din sudul Angliei, a avut și el o întâlnire cu un OZN. Patru zile mai târziu a auzit o bătaie la ușă. Afară se aflau doi bărbați ciudați, îmbrăcați în costume gri foarte închise, cu treniuri lungi pe deasupra. Unul stătea chiar în fața ușii, iar celălalt lângă o mașină mare, impozantă. Cel dintâi - foarte înalt, cu o paloare cadaverică, însă cu buze de un roșu foarte aprins - i-a vorbit într-un fel foarte neobișnuit, de parcă ar fi fost un robot. I-a cerut de mai multe ori să îl lase să intre, însă Shearer l-a refuzat, drept pentru care bărbatul a spus că va reveni. O lună mai târziu Shearer se afla la serviciu, când cei doi bărbați au reapărut. Unul din ei era cel care anterior stătuse lângă mașină, însă pe celălalt nu-l cunoștea. Amândoi erau îmbrăcați în costume, aveau pălării și i-au spus lui Shearer că vor să vorbească despre întâlnirea sa cu OZN-ul. Cei doi bărbați i-au împărtășit lui Shearer câteva detalii despre care el credea că doar el le știe. Suspicios, Shearer le-a cerut actele de identitate, însă cei doi continuau să repete întrebările la care doreau răspuns. În cele din urmă pentru că Shearer nu i-a lăsat să intre în spațiul său de muncă cei doi au dispărut. Din acel moment, ori de câte ori folosea telefonul, Shearer a început să audă zgomote ciudate în receptor.

Potrivit uneia din teorii ciudații vizitatori sunt niște cercetași extraterestrii aparținând unui grup de cercetători care purtau un fel de uniformă în vederea acestor vizite. Se mai spune, de asemenea, că este vorba de extraterestri care vor să-și acopere urmele. Scepticii consideră că este vorba de glumele unor poznași, sau pur și simplu de rodul imaginației. În cele mai multe cazuri se pretinde că vizitatorii sunt de la CIA, sau de la serviciile secrete, lucru negat de către instituțiile respective. Există totuși și varianta conform căreia ciudatele personaje fac parte dint-un departament guvernamental secret.

20

Semnele de la Nazca

Pe continentul american călătoriile cu avionul au început să devină populare începând cu 1930, pentru că erau mult mai rapide, mai ales atunci când era vorba de traversarea unor munți, cum sunt cei din America de Sud. Pasagerii care zburau pe deasupra ținutului înalt din Peru puteau admira o priveliște extraordinară. Jos, pe platoul arid al deșertului Nazca, aflat la aproximativ 400 de kilometri la sud de Lima, pe o suprafață de circ 320 kilometri pătrați existau o multitudine de semne și desene de o mărime considerabilă, cele mai multe dintre ele reprezentând animale și forme umane, dar și multe linii desenate aparent fără nici o logică. Localnicii știau că aceste desene s-au aflat acolo dintotdeauna, chiar dacă ele au devenit vizibile abia acum, după ce s-a putut zbura pe deasupra lor. Interesul pentru cercetarea acestor semne există și acum; oamenii încă vor să afle ce reprezintă acele desene și pentru ce se află ele acolo.

Pe urmele desenelor de pe platoul Nazca, pe care este preferabil să le privești de la înălțime.

Desenele sunt realizate din pietriș, pământ și roci de diverse culori. Pentru că în zonă cad foarte puține precipitații – plouă doar o dată pe an și atunci apa nu ajunge la o adâncime mai mare de 2,5 centimetri – și, de asemenea, efectul curenților de aer este minim, desenele s-au păstrat de-a lungul secolelor. Ele cuprind peste 100 de reprezentări grafice de animale și plante, inclusiv maimuțe, păianjeni, păsări colibri și chiar – deși pare de necrezut – un cosmonaut. Mai sunt și nenumărate linii drepte, pătrate, triunghiuri, forme trapezoidale și tot felul de unghiuri ciudate. Nu par a avea o ordine și o logică în privința direcției și a mărimii, întinzându-se chiar pe lungimi de circa 14 kilometri.

Cu peste 3000 de ani în urmă zona a fost locuită de un neam numit Nazca, – niște oameni deosebit de talentați în tehnica olăritului, a țesăturilor și a arhitecturii. Pentru că reușiseră să își pună la punct un sistem de irigații extrem de eficient obțineau recolte foarte bogate în pofida mediului neprielnic. Este greu de crezut că acest popor este responsabil de realizarea desenelor respective, mai ales că data executării lor nu se poate determina cu exactitate. Într-o localitate din apropiere, numită Cahauchi, la sud de platoul Nazca, s-au descoperit, în schimb, urme ale posibilelor case aparținând celor care au realizat desenele. Experții sunt în măsură să afirme că majoritatea populației Nazca s-a refugiat din oraș din cauza unei serii de dezastru naturale, iar cei câțiva oameni care au rămas au fost alungați, sau chiar uciși de conchistadorii spanioli.

Dar, cum se explică realizarea unor astfel de desene care nu pot fi apreciate decât de la mare înălțime? Poate că cea mai faimoasă teorie este cea formulată de dr. Maria Reiche, care a încercat să facă legătura între desene și cele mai importante constelații, acreditând ideea că simbolurile animalelor de pe platoul Nazca sunt, în fapt, reprezentările acestor constelații. Însă această teorie prezintă serioase lacune, mai ales pentru faptul că desenele nu pot fi datate cu exactitate, știut fiind faptul că poziția tuturor astrelor și chiar a planetei noastre se schimbă în timp, deci harta cerească nu poate fi stabilită cu precizie. Dr. Maria Reiche a murit în 1998 și a fost înmormântată în valea Nazca, zona pe care a studiat-o cu pasiune întreaga sa viață.

În anii '60, scriitori precum Louis Pauwels, Jaques Bergier și cunoscutul Erich von Daniken au încercat să acrediteze ideea potrivit căreia desenele nu sunt altceva decât căi de rulare pentru navele vizitatorilor de pe alte planete. Alte teorii susțin că ar putea fi vorba de un calendar astronomic; după unii autori, anticii foloseau aceste desene pentru și în timpul ceremoniilor religioase; alții afirmă că indicau surse sberane de apă. Unii experți cred chiar că, înainte de a fi descoperite uneltele necesare pentru țesut, liniile erau folosite pentru ghidarea oamenilor care țineau fire, alcătuind astfel un fel de război de țesut gigantic. Este interesant însă faptul că până acum nu s-a dat nici un răspuns la întrebarea de ce au fost făcute desenele atât de mari încât să poată fi văzute numai de la înălțime. O teorie de-a dreptul uimitoare este aceea potrivit căreia

civilizația Nazca a dat primii aviatori din specia umană, care au inventat balonul cu aer cald. Înțelegerea culturii Nazca este posibilă datorită descoperirilor arheologice, dar astăzi soarta desenelor de pe platorul Nazca este realmente în pericol. Din cauza intensificării activității și traficului în zonă, desenele se degradează mult mai rapid. Agențiile de publicitate amplasează panouri cu tot soiul de slogane; minierul a luat amploare; activitățile industriale se dezvoltă și ele; populația, pentru a-și satisface nevoia de utilități (curent electric, apă curentă, comunicații etc.), a împânzit zona cu cabluri și țevi. Dacă adăugăm la toate acestea și efectele fenomenelor naturale vom constata că riscăm să pierdem una dintre cele mai enigmatice și misterioase moșteniri lăsate de strămoșii noștri înainte de a o înțelege.

21

Harta Piri Reis

În 1929 un grup de istorici de la Palatul Topcapi din Istanbul, Turcia, au făcut o descoperire fascinantă: un fragment de hartă executată pe o bucată de piele de gazelă și datată 1513. Harta descrie în detaliu o parte a Oceanului Atlantic și cele două Americi. Este misterios faptul că, potrivit datării, harta a fost realizată la doar câțiva ani după descoperirea lui Columb și cu trei secole înainte de a se fi aflat ceva despre Antarctica. O dată cu trecerea timpului, în loc să se elucideze misterul, dezbaterile despre modalitatea în care autorul hărții a adunat informațiile au devenit din ce în ce mai furtunoase. Este vorba oare despre un neam foarte evoluat, sau chiar despre extraterestri, ori avem de-a face cu realizarea grafică a teoriilor elaborate în acel moment de strămoșii noștri?

Harta a fost botezată după numele realizatorului său: Piri Reis. Cuvântul „reis” înseamnă „amiral”; s-a descoperit că, înainte de a accepta postul de comandă în marina imperială otomană, Muhiddin Piri a fost un simplu pirat. În timpul călătoriilor sale el a adunat tot felul de hărți, schițe, desene și diagrame ale liniilor de coastă și ale tuturor insulelor cunoscute până în acel moment. În 1513, utilizând mai multe surse exhaustive de date și informații, el a realizat prima sa hartă a întregii lumi, ceea ce astăzi numim Harta Piri Reis. Despre Piri Reis se mai știe că în 1528 a compilat o nouă serie de informații și studii și și-a continuat cariera militară până în 1554, respectiv până la vârsta de aproximativ 90 de ani, când a fost decapitat din ordinul Sultanului.

Segmentul de hartă descoperit în 1929 este doar un fragment din documentul original și înfățișează Oceanul Atlantic de la coasta de vest a Africii, până la coasta de est a Americii de Sud și până la coasta de nord a Antarcticii, în sud. Interesant este faptul că Piri a inclus în hartă și detalii referitoare la sursele de informații pe care le-a utilizat. Astfel, el pretinde că s-a folosit de unele indicații cartografice din secolul IV și chiar mai vechi. Harta nu a fost realizată prin împărțirea în linii drepte - longitudine și latitudine, ca în cazul hărților moderne, ci cu ajutorul unei serii de cercuri și linii radiante. Acest gen de hărți sunt numite „portolan” și înfățișează rute de navigație, reprezentând ghiduri de la un port la altul, fără a oferi informații exacte despre poziția și

profilul configurației terestre. Hărțile antice de acest gen au fost foarte răspândite; chiar Columb a declarat că a folosit una dintre acestea când a pornit în călătoria care s-a soldat cu descoperirea Americii.

Text foto: Harta Piri Reis dezvăluie coasta Antarcticii așa cum este ea sub gheață.

Mulți dintre cei care au studiat amănunțit Harta Piri Reis consideră că nivelul detaliilor geografice și al informațiilor matematice care au fost necesare pentru realizarea ei depășește cunoștințele și sistemul de navigare din secolul al XVI-lea. Într-adevăr, experții Forței Aeriene a SUA din anii '60 au ajuns la

concluzia că harta este atât de precisă, încât au înlocuit chiar unele date eronate din propriile lucrări cartografice. Unii oameni cred că o astfel de hartă a putut fi realizată numai prin survoluri aeriene, ba chiar se sugerează că ființe extraterestre au cartografiat planeta noastră și și-au lăsat studiile pentru a fi copiate de ființele umane.

Modul în care este descrisă Antarctica, acuratețea detaliilor geografice, reprezintă cel mai fascinant aspect al Hărții Piri Reis, cu atât mai mult cu cât acest continent a fost descoperit în 1818, iar cartografierea modernă s-a realizat abia în 1949, de către o expediție mixtă, britanică și scandinavă, cu ajutorul unui echipament sofisticat cu care s-a putut vedea profilul solului aflat sub calota de gheață. Potrivit teoriei menite să explice această situație o civilizație antică a reușit - cu ajutorul unei tehnologii avansate, care nu s-a păstrat pînă în prezent – să cartografieze continentul înainte de a fi acoperit de gheață. Și în această privință există controverse între oamenii de știință; în timp ce unii afirmă că Antarctica este acoperită de gheață de peste 6000 de ani, alții cred că este vorba de cel puțin sute de mii de ani. Experții cartografi pretind că la alcătuirea hărților în sistemul portolan nu se avea în vedere acuratețea datelor, ba chiar multe dintre acestea includeau teritorii imaginare. Cu toate acestea, Harta Piri Reis prezintă detalii de o acuratețe greu de explicat. Spre exemplificare Insula Falkland, care este plasată pe latitudinea corectă, deși ea a fost descoperită abia în 1592, și lanțul muntos Andes din America, necunoscut la acea dată. De asemenea, Groenlanda a fost descrisă ca fiind formată din trei insule separate, fapt confirmat de descoperirile făcute abia în timpul acestui secol.

Așadar, dezbaterile continuă. Se poate spune oare că Piri Reis a avut doar noroc și intuiție atunci când a realizat cartografia? Sau a avut acces la hărți maritime și terestre realizate de o rasă superioară care a trăit pe planeta noastră în urmă cu multe mii de ani?

22

Pădurea Rendlesham

Multe zone de pe coasta de est a Marii Britanii adăpostesc instalații militare secrete. Pe una dintre insulele aflate chiar în dreptul localității Suffolk, numită Orford Ness, există o astfel de dotare. În anii 40, 50 și chiar 60 pe insula Orford Ness s-au făcut multe experimente cu arme chimice, biologice, nucleare și cu radiații, multe dintre ele încă nedovedite. Aparentul obiectiv major al activității de zi cu zi pe insulă a fost un impozant far.

Alte locații din apropierea coastei au fost concesionate Forței Armate Aeriene a SUA. Așa se face că acolo s-au stabilit două baze „gemene” □ RAF Bentwater și RAF Woodbridge – două unități de luptă a NATO împotriva pericolului comunist. S-a raportat că pe înălțimile de la Cold War există o bază comună unde sunt depozitate cele mai puternice arme nucleare din afara Uniunii Sovietice. Această bază este păzită cu strășnicie, fiind ascunsă de ochii curioșilor cu ajutorul unui „inel” de pădure deasă, cunoscută ca Pădurea Rendlesham. Aici, în decembrie 1980 au avut loc două evenimente ciudate, relatate chiar de către cadrele militare staționate în zonă. Cu siguranță aceste întâmplări vor rămâne în istorie ca unul dintre cele mai ciudate evenimente cu obiecte zburătoare neidentificate.

Particularitatea acestora rezidă în faptul că, în mai puțin de trei ani de la producerea evenimentelor, publicul a avut dovezi oficiale despre ceea ce s-a întâmplat, documente militare în care martorii oculari au descris în detaliu ceea ce au văzut. Martorii nu sunt oameni simpli din popor, lunatici, sau persoane avizi de celebritate, ci sunt cadre militare profesioniste, special antrenate, care fac parte din personalul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. Și cu adevărat cel mai celebru nume legat de aceste întâmplări, este cel al locotenent colonelului Charles Halt, care era la acea vreme comandant șef, însărcinat cu securitatea celor două baze, Bentwater și Woodbridge. Halt nu numai că a întocmit și contrasemnat raportul oficial al primei întâmplări, dar a fost chiar martor ocular al celei de a doua.

Raportul colonelului Charles Halt a fost trimis Ministerului Apărării al Marii Britanii și dat publicității în 1983, de către autoritățile SUA (în virtutea dreptului la libera informare), deoarece începuseră să circule cam multe zvonuri

despre lucrurile ciudate care se întâmplă în pădurea Rendlesham. Urmarea acelor zvonuri a fost apariția în ziarele de scandal a unor povești din ce în ce mai senzaționale. Dacă autoritățile ar fi continuat să păstreze tăcerea ar fi confirmat respectivele zvonuri. Deci, ce s-a întâmplat în pădurea Rendlesham în decembrie 1980?

Potrivit raportului colonelului Halt, primul incident s-a petrecut în primele ore ale dimineții zilei de 27 decembrie 1980. O patrulă formată din doi oameni au văzut niște lumini ciudate în afara perimetrului bazei RAF Woodbridge, mai precis în dreptul porții din spate. La început au crezut că este vorba de un avion prăbușit, drept care au cerut permisiunea comandantului să meargă la fața locului. La ordinul acestuia, trei oameni s-au deplasat pentru a cerceta împrejurimile la pas. Cei trei militari au raportat că în pădure au văzut un obiect ciudat, strălucitor, care părea a fi confecționat din metal. Avea o formă triunghiulară, 2-3 metri lățime și aproximativ 3 metri înălțime. Se putea spune că scâldea întreaga pădure într-o lumină albă strălucitoare. Obiectul avea în vârf o luminiță roșie, de jur împrejurul bazei luminițe albastre și părea că plutește în aer, sau se sprijină pe picioare. În momentul în care personalul militar s-a apropiat mai mult ciudatul obiect a țâșnit spre copaci, și a dispărut. Această mișcare a obiectului a stîrnit o mare agitație printre animalele fermelor din apropiere. O oră mai târziu straniul obiect a putut fi văzut din nou, însă pentru foarte scurt timp.

Potrivit reportului colonelului Halt, a doua zi mai mulți militari au ieșit să cerceteze zona pentru a vedea dacă pot găsi urme ale ciudatului obiect. Au găsit, într-adevăr, trei urme, din care una - o adâncitură de aproape 4 centimetri și largă de 17 centimetri – exact în zona unde a fost văzut obiectul. Pe 29 decembrie persoana bazei a testat nivelul radiației în zonă și a descoperit că acesta era cu mult mai ridicat decât cel înregistrat în mod normal, în special în centrul adânciturii și pe copacii din imediata apropiere.

În timpul nopții din 29 spre 30 decembrie a fost zărită o altă lumină roșie, strălucitoare, care pulsa în pădure. Colonelul Halt a văzut personal ciudățenia, iar în raportul său a menționat că obiectul „părea că aruncă particule luminoase, după care s-a divizat în cinci obiecte, și a dispărut”. Obiectele au fost văzute străbătând cu rapiditate cerul nopții, lăsând în urmă lumini roșii, verzi și albastre. Acestea au putut fi vizibile pentru 2-3 ore, pe parcursul cărora „o rază de lumină țâșnea în jos la anumite intervale de timp”.

După o vreme, mulți piloți ai Forței Aeriene, care au văzut ce s-a întâmplat în acele nopți, și-au împărtășit propriile experiențe și opinii. Însuși colonelul Halt purta cu el un mini-reportofon pentru a-și înregistra comentariile, în cazul în care i s-ar fi oferit din nou ocazia de a participa la un astfel de eveniment. Și-a întocmit, raportul oficial scris abia în 13 ianuarie 1981 și se pare că există o confuzie în privința datelor la care au avut loc evenimentele. Înregistrările

poliției locale atestă că sesizarea primului eveniment a fost făcută de către Forțele Aeriene ale SUA în dimineața zilei de 26 decembrie 1980. Pe de altă parte, în câteva rapoarte se semnaleză faptul că stația radar a bazei Raf Watton a înregistrat o țintă neidentificată ciudată, care a dispărut lângă pădurea Rendlesham aproximativ la ora 2 noaptea, pe data de 27 decembrie. Alte cercetări au scos la iveală faptul că în realitate Halt a semnalat la baza RAF Watton cel de al doilea eveniment la ora 3.25 noaptea, pe data de 28 decembrie. Se pare că este un dezacord total între datele raportate de Halt, respectiv 27 și 29 decembrie 1980, și înregistrările altor instituții, respectiv 26 și 28 decembrie 1980. Mulți dintre cei care au investigat cazul afirmă că evenimentele în sine nu sunt altceva decât rezultatul unor neînțelegeri și al unor iluzii optice. Ceea ce inițial s-a crezut că a fost un obiect șburător neidentificat poate fi un meteorit, care a trecut pe deasupra sudului Angliei înainte de ora 3 noaptea, pe data de 26 decembrie. De asemenea, s-a sugerat că obiectul metalic de formă triunghiulară a fost în realitate nici mai mult, nici mai puțin decât un tractor cu farurile de noapte aprinse. În același timp, despre raza luminoasă din pădure s-a afirmat că n-a fost altceva decât lumina farului Orford Ness. Totodată, s-a găsit o explicație plauzibilă și pentru adânciturilor din sol, despre ele s-a spus că pot fi rezultatul unor surpări cauzate de galeriile săpate de iepuri. Cât despre nivelul mare al radiațiilor înregistrate în zonă, unii experți afirmă că diferența față de nivelul maxim acceptat ca normal este absolut neglijabilă.

Este incontestabil faptul că mulți dintre militarii care au asistat la bizarele evenimente au fost marcați emoțional, devenind confuzi și chiar iraționali. Cert este că poliția sosită la fața locului pentru cercetări nu a găsit nici o urmă de OZN. De asemenea, mai trebuie făcută precizarea că, având în vedere natura activităților desfășurate în cele două baze, Bentwaters și Woodbridge, și faptul că timp de foarte mulți ani acolo au existat arme extrem de puternice și periculoase, personalul american este antrenat special și nu manifestă tendința de a inventa situații. Mai mult decât atât, baza Woodbridge a adăpostit o escadrilă de 67 de avioane de salvare și recuperare, o unitate specializată în recuperarea și returnarea sateliților și navetelor spațiale. Acest grup, care dispunea de dotări tehnologice excepționale, raporta direct către Pentagon, la Washington, deci nu se poate spune că era format din oameni incapabili să facă diferența între un vehicul spațial și un tractor.

Tăcerea guvernului britanic din ultimii ani, care i-a făcut pe mulți să creadă că nu se dorește dezvăluirea evenimentelor din pădurea Rendlesham, nu mai este atât de profundă. S-a dat publicității un întreg dosar cu documente referitoare la cele două incidente. Ministerul Britanic al Apărării a declarat oficial că nu are pentru ce să se pronunțe în această problemă deoarece „nu există nici un motiv pentru care să se considere că cele două pretinse evenimente au vreo semnificație pentru apărarea națională”. Ultimele informații publicate

atestă că Ministerul Britanic al Apărării a investigat cele două evenimente, dar nu a descoperit nici un motiv de îngrijorare.

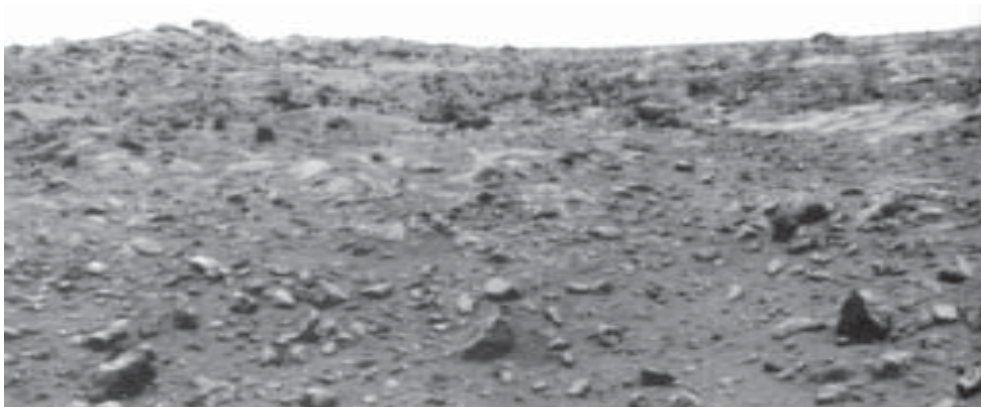
Concluziile acestui minister nu coincid cu punctele de vedere exprimate de Georgiana Bruni într-o carte despre același subiect, intitulată „Nu poți spune oamenilor”. Bruni a intervievat toți posibiii martori ai celor două evenimente, ba chiar a reușit să obțină și un scurt interviu cu șeful forțelor armate britanice, premierul din acel moment, doamna Margaret Thatcher. Declarația pe care această doamnă i-a făcut-o lui Bruni este pe cât de interesantă, pe atât de misterioasă: „Chiar dacă cunoști faptele, nu le poți spune oamenilor”.

23

Roswell

Pe o peliculă neclară, alb-negru, abia se poate distinge o formă umanoidă relaxată, umflată, cu capul mare și șase degete la mână. Scena înfățișează un patolog care disecă trupul unui extraterestru. Oare poate fi considerat acest film cea mai extraordinară dovadă în sprijinul afirmației că într-adevăr, în urmă cu 50 de ani la Roswell a aterizat o navă extraterestră?

Pe 7 iulie 1947, pe terenul fermei Foster, aflată în imediata vecinătate a localității Roswell, s-au descoperit o serie de urme stranie aparținând unui vehicul și unei ființe necunoscute pe această planetă. A doua zi, un ofițer de presă al unității militare aeriene de la Roswell a anunțat ziarul local că batalionul 509, unitate de elită a SUA, a capturat un vehicul extraterestru. Imediat s-a dat o dezmințire. Generalul Roger Ramey, comandantul diviziei a 8-a a Armatei SUA a afirmat că în fapt a fost recuperat un balon experimental. Explicația generalului a fost rapid acceptată ca variantă oficială; mai mult decât atât, guvernul a adoptat tactica negării la toate întrebările referitoare la farfuriile zburătoare. O astfel de atitudine, identică cu cea adoptată în cazul Zonei 51 din Nevada, a cărei existență a fost negată de guvern, a condus la suspiciuni și formularea unor teorii care mai de care mai fanteziste.

Text foto: Roswell – scena prăbușirii unei aeronave; de ce ulterior nu au rămas urme de noroi?

Cât despre incidentul din 1947 de la Roswell, chiar dacă inițial publicul a acceptat versiunea generalului Ramey, cea a balonului experimental, episodul nu a fost niciodată uitat și a declanșat o adevărată serie de evenimente cu extraterestre, în special împrejurul bazei militare. Mai mult chiar, în 1994 un congressman al statului New Mexico a inițiat reanchetarea cazului. Departamentul de control al Congresului american a descoperit că multe documente relevante ale armatei au dispărut sau au fost distruse. În orice caz, la finalul anchetei Departamentul a ajuns la concluzia că într-adevăr a fost vorba de un balon meteo, iar corpurile erau doar manechine. Și cu asta cazul a fost declarat închis. Din păcate, lucrurile nu s-au dovedit la fel de simple și în cazul filmului „Incidentul Roswell”, care a făcut înconjurul lumii.

În 1992 Ray Santilli, un om de afaceri în domeniul mass-media din Marea Britanie, a plecat în Cleveland, Ohio pentru a se întâlni cu un cameraman pensionat de la care dorea să achiziționeze câteva înregistrări video cu Elvis Presley din anul 1955. Pe lângă aceste imagini, fostul cameraman i-a dezvăluit că are și un film extrem de interesant, cu autopsia unui extraterestru, care a avut loc cu mult timp în urmă, aproximativ în perioada în care a fost el în armată. Santilli a achiziționat filmul în noiembrie 1994 și s-a decis să-l dea publicității abia la conferința anuală a Asociației cercetătorilor SF din Marea Britanie, pe data de 19 august 1995. Cu toate acestea, până în martie 1995 deja se auzise despre existența acestui film și premiera sa a devenit imperios necesară. Ea a avut loc pe data de 5 mai, la Muzeul Național din Londra. Până la sfârșitul lunii august a aceluiași an milioane de oameni de pe întreg cuprinsul globului văzuseră filmul disecției presupusului extraterestru. Scepticii și-au formulat imediat îndoielile, prima teorie fiind aceea că filmul este rezultatul efectelor speciale, un fals, după părerea experților, dar unul de foarte bună calitate. Cu toate acestea, la Hollywood cercul realizatorilor de efecte speciale de bună calitate este extrem de bine cunoscut și asupra nimănui nu planează bănuiala că ar fi realizat filmul. Pe de altă parte, după părerea unor biologi, trupul care face obiectul disecției din film nu este un manechin, ci un corp uman „adaptat” să arate ca un extraterestru.

Referitor la filmul consacrat autopsiei de la Roswell continuă să existe multe întrebări fără răspuns. Nici măcar persoana care a realizat filmarea, cameramanul, nu a fost descoperită, deși, la un moment dat, s-a difuzat un film în care cineva încerca să explice implicarea sa în realizarea filmului, pretinzând că este mult căutatul cameraman.

În altă ordine de idei, trebuie subliniat faptul că nici Santilli nu a pus niciodată filmul la dispoziția experților pentru a fi examinat corespunzător. Interesant este faptul că extraterestru din filmul de la Roswell nu seamănă deloc cu trupurile extraterestrelor descoperite în deșertul New Mexico. Toți experții care au văzut filmul de la Roswell au afirmat că este un fals. Cu toate acestea Santilli susține că este autentic și a scos o grămadă de bani din această afacere. Care este adevărul? Probabil nu-l vom afla niciodată.

24

Explozia de la Tunguska

Pe 30 iunie 1908, la ora 7,17 dimineața la 11 kilometri, la 7 mile deasupra Siberiei, a avut loc o explozie teribilă care a carbonizat întreaga pădure de dedesupt și a culcat la pământ copacii pe o rază de 32 kilometri; ferestrele caselor s-au spart și oamenii au resimțit deflagrația pe o rază de 80 de kilometri. La o depărtare de 160 de kilometri martorii spun că au văzut explozia, imensul nor de cenușă care a însoțit-o și au auzit un zgomot teribil. Zgomotul asurzitor a fost auzit chiar și la o depărtare de 480 de kilometri și peste tot în lume echipamentele științifice au înregistrat și semnalat faptul că s-a întâmplat ceva straniu în nordul Rusiei. Mai mult, chiar și în prezent, în zonă, atât la plante, cât și la animale, se pot observa o serie de mutații bizare. Dar ce s-a întâmplat cu exactitate la Tunguska în acea zi?

Martorii care s-au aflat cel mai aproape, la 40 de kilometri de epicentrul exploziei, au fost păstorii unor turme de reni. În acel moment ei dormeau în corturi și au simțit cum o forță extraordinară îi aruncă în aer. Un bărbat a murit, iar ceilalți și-au pierdut cunoștința. Când și-au revenit au văzut toată pădurea din jurul lor devastată, arzând mocnit. Alți martori, care erau într-un punct comercial aflat la 80 de kilometri la sud de locul exploziei, au declarat că au văzut cerul rupându-se în două, iar partea din nord acoperită de flăcări. Sufletul exploziei care i-a spulberat a fost atât de fierbinte încât oamenii au crezut că le-au luat foc hainele. Au fost aruncați în aer aproape 6 metri și când și-au revenit au auzit o pocnitură teribilă urmată de un zgomot ca o ploaie de pietre care lovește pământul.

Martorii aflați mai departe au perceput explozia într-un mod mult mai impresionant. Locuitorii orașelor din apropiere au relatat că au văzut cerul dimineții străbătut de o imensă sferă de foc cu o coadă luminoasă. Mulți s-au speriat atât de tare, încât au crezut că a venit Apocalipsa. Ziarul local, *Sibir*, a relatat ce s-a văzut dintr-un satul Nijni-Karelinsk, aflat la 320 de kilometri depărtare de locul exploziei:

„Țăranii au văzut un corp cilindric, albastrui, strălucitor, care timp de aproape 10 minute s-a mișcat vertical, în sus și în jos. Cerul era senin, cu o singură excepție – la orizont, în dreptul corpului strălucitor a fost observat un norișor întunecat. Aerul era foarte uscat și fierbinte, iar când corpul s-a apropiat de pământ parcă s-a dezintegrat. În locul lui a apărut un imens nor de fum negru și s-a auzit zgomotul unei prăbușiri, ca și cum ar fi căzut o piatră mare sau o ghiulea. Toate clădirile s-au zguduit și, în același timp, o limbă de foc a străbătut norul de fum. Bătrânele au început să plângă, și toată lumea a crezut că sfârșitul lumii este aproape.”

Autoritățile ruse au trimis pe cineva să investigheze cazul abia în martie 1927, când Leonid Kulik a fost desemnat de Academia Sovietică de Științe să afle ce s-a întâmplat la Tunguska. Kulik a ajuns în zonă și a cercetat toți copacii care fuseseră doborâți la pământ, de jur împrejurul locului exploziei. A făcut fotografii și a cercetat solul, dar nu a găsit nici un meteorit, sau măcar un fragment de rocă, de parcă ceea ce a produs evenimentul se evaporase. Lipsa oricăror dovezi palpabile i-a surprins pe ruși. Ei au fost de părere că numai un meteorit putea să provoace asemenea efecte.

După exploziile nucleare de la Hiroshima și Nagasaki din timpul celui de-al doilea Război Mondial s-au comparat fotografiile cu cele de la Tunguska și s-au descoperit numeroase similitudini. Martorii oculari și-au revizuit declarațiile, pe baza cărora s-a conturat ideea că ceea ce s-a întâmplat la Tunguska în 1908 a fost o explozie nucleară. Pentru că la acea vreme nu existau încă arme nucleare s-a spus că evenimentul a fost provocat de prăbușirea pe pământ a unei nave spațiale extraterestre. Acum această speculație nu mai este luată în serios, fiind înlocuită cu alte teorii, potrivit cărora deasupra Siberiei s-a produs implozia unei antimaterii sau chiar a unei găuri neagre. Evoluția cunoștințelor științifice a permis determinarea faptului că ceea ce s-a întâmplat la Tunguska a echivalat cu explozia unei arme nucleare de 40 de megatone. Omenirea încă nu știe ce sau cine a provocat uimitorul eveniment de la Tunguska. Nu se poate spune cu certitudine că a fost vorba de un OZN sau de altă ciudățenie intergalactică. Mai sunt încă multe de lămurit.

25

OZN-uri prăbușite

În 1963 cercetătorul Fritz Werne lucra la un test nuclear în Arizona. În luna mai a acelui an Werner a fost trimis într-o misiune specială – a zburat până la Phoenix, după care s-a alăturat unui grup și au mers cu automobilul până spre o destinație aflată la nord-vest de oraș. Membrilor al grupului li s-a spus să nu discute între ei, iar când au coborât din vehicul li s-a arătat locul prăbușirii unei aeronave. Werner pretinde că din nisipul deșertului a văzut apărând un disc metalic cu diametrul de circa 9 metri. De asemenea, el a mai spus că pe parcursul perioadei cât a stat în zonă a văzut într-un cort medical trupul unei creaturi înalte de 1,20 metri, îmbrăcată într-un costum argintiu. Werner a fost dus înapoi, în Arizona, și i-a cerut să semneze un contract oficial prin care se obliga să păstreze secret tot ceea ce văzuse și auzise în timpul misiunii.

OZN, sau doar o simplă fotografie?

Abia în 1957 au fost date publicității date despre dovezile fizice ale prăbușirii pe Pământ a unei nave extraterestre. Pe 18 septembrie jurnalistul Ibrahim Sued de la publicația braziliană „O Globo” a primit o scrisoare foarte ciudată. Era nesemnată, iar persoana care o scrisese pretindea că în timp ce era la pescuit, în apropierea orașului Ubatuba, din Sao Paolo, a văzut o farfurie zburătoare care s-a prăbușit în mare. Anonimul mai spunea că obiectul zbura cu o viteză extrem de mare, însă, cu toate acestea nu a atins apa, ci a explodat în aer. Omul a reușit să adune fragmente din ciudatul obiect zburător, fragmente pe care le introdusese în plic. Bineînțeles, acestea au fost trimise imediat la un laborator pentru a fi analizate. Ministrul brazilian al agriculturii a declarat că fragmentele în cauză s-au dovedit a fi magneziu, într-o formă neobișnuit de pură. Rezultatele experimentelor făcute de către armata și marina braziliană au rămas secrete.

Spre deosebire de alte zone, în America, atunci când este vorba de cercetarea unor cazuri legate de OZN-uri sînt implicați întotdeauna o grămadă de martori. Pe 9 decembrie 1965 sute de oameni au văzut un obiect ciudat străbătând cerul deasupra statului Ohio, Pensilvania. Câțiva dintre martorii evenimentului au fost piloți care au remarcat faptul că avioanele pe care le pilotau au fost zdruncinate de niște turbulențe de aer cauzate de un obiect ceresc neobișnuit. Timp de 6 minute oamenii s-au uitat la ceva ce semăna cu un meteorit care traversa cerul de la nord-vest către sud-est și care părea că e pe punctul de a exploda. În realitate obiectul s-a prăbușit într-o zonă împădurită a orașului Kecksberg, unde a provocat un mic incendiu. Autoritățile locale și pompierii nu au putut interveni pentru că au fost împiedicați de un specialist militar care a ajuns imediat în zonă. Martorii au declarat că mai târziu au văzut niște militari care au luat un obiect metalic rotund și l-au pus pe platforma unui camion, după care l-au acoperit cu o prelată.

Inevitabil, evenimentul care s-a petrecut în nordul Mexicului, statul Chihuahua, și reacția autorităților nu au rămas neobservate. O mulțime de curioși pretindeau că au obținut documente care atestau faptul că pe data de 25 august 1974, un obiect neidentificat a fost detectat de două radare. Obiectul părea să fi intrat în atmosferă de pe orbită și se îndrepta spre Statele Unite, dar în ultimul moment a virat brusc și a dispărut undeva deasupra Mexicului. În același timp autoritățile mexicane au observat luminile unei aeronave care s-a pierdut în zonă. A doua zi echipele mexicane de căutare și salvare au scotocit zona pentru a descoperi locul prăbușirii, iar când l-au găsit au raportat faptul că, după toate probabilitățile fuseseră implicate două aeronave. În momentul în care s-a comunicat faptul că cea de a doua aeronavă este metalică și are formă circulară s-a ordonat sistarea informațiilor destinate presei. După unii autori, autoritățile americane au interceptat comunicările mexicane și au trimis imediat echipe în zonă. Americanii au recomandat guvernului mexican să le

accepte „ajutorul” în cercetarea evenimentului, însă autoritățile locale au ignorat oferta. Cu toate acestea americanii au decis să meargă la fața locului. Echipile mexicane de salvare ridicaseră deja cele două aeronave, le încărcaseră pe niște camioane și se îndreptau către sud. Între timp forțele americane care s-au deplasat cu elicopterele au ajuns din urmă convoiul și în acel moment s-a produs o tragedie. În mod absolut inexplicabil toți cei care făceau parte din convoi au murit, așa că echipa americană, care purta echipament de protecție, a preluat misteriosul vehicul și l-a transportat în Statele Unite într-un loc secret.

Nu exista nici o dovadă certă menită să ateste o reală activitate extraterestră, însă cercetătorii pretind că din ce în ce mai multe dovezi oficiale vin în sprijinul acestor supoziții. Probabil că niciodată nu vom afla adevărul, însă adânc în catacombele agenției guvernamentale americane cu siguranță se ascunde ceva.

26

Fenomenele extraterestre și interceptările militare

Oriunde se produc, evenimentele UFO sunt întotdeauna asociate cu forțele armate. Mulți sceptici sunt de părere că în fapt multe dintre pretinsele apariții stranii reprezintă aparate de zbor secrete, sau bombardiere supuse testelor. Pe de altă parte s-au formulat teorii potrivit cărora Statele Unite colaborează cu forme de viață extraterestre. Numai în felul acesta, s-ar putea explica faptul că SUA a reușit construirea unor arme extraordinar de sofisticate.

Unul dintre cei mai cunoscuți militari, martor la multe evenimente cu OZN-uri, a fost comandantul Robert B. McLaughlin de la Marină. McLaughlin a absolvit școala de inginerie și sisteme de ghidare și proiectile în 1940. Pe vremea când activa ca specialist în rachete la Withe Sands (Nisipurile Albe), el însuși a văzut un obiect zburător neidentificat. În luna mai a anului 1949, în timp ce supraveghea testarea unei rachete, a observat un obiect alb care zbura cu o viteză de aproximativ 1,5 kilometri pe secundă, la o altitudine de 40.000 de metri. Inițial a crezut că este vorba de o rachetă experimentală, dar obiectul avea o viteză mult peste cea a oricărui vehicul cunoscut. El a mai observat totodată că obiectul nu lăsa în urmă nici o dîră de fum, sau alt fel de vapori, și era foarte asemănător, ca formă și mișcare, cu alte vehicule semnalate de conducerea unității.

Un an mai înainte, în ianuarie 1948, căpitanul Thomas Mantell zbura pe un aparat Mustang F-51, într-un grup de cinci avioane, deasupra statului Kentucky, când comandantul trupei i-a cerut să cerceteze obiectul straniu care se vedea ceva mai sus. În condiții de vizibilitate bună Mantell a pornit către țintă, însă în mod inexplicabil aparatul s-a prăbușit la pământ. Conform investigațiilor care au urmat se crede că el s-a lovit de un balon experimental, numit „Skyhook” (Vultur), care zbura în derivă la mare altitudine. Această concluzie vine în contradicție cu ultimul mesaj al lui Mantell, potrivit căruia se apropia de un obiect metalic masiv. Evenimentul nu a făcut decât să sporească agitația forțelor armate, care au mărit efectivul avioanelor de luptă în ideea de a fi pregătite pentru orice fel de interceptare a unei aeronave străine. Cât privește

evenimentele legate de pierderile de avioane, acestea au fost învăluite în mare secret vreme de mulți ani.

Aviația Britanică Regală nu are o istorie chiar atât de impresionantă legată de OZN-uri, în primul eveniment cu adevărat misterios fiind implicat un pilot american. Căpitanul William Schaffer pilota un aparat F6 deasupra Mării Nordului, când radarul a detectat un obiect necunoscut. Căpitanul a fost trimis să îl investigheze. Schaffer a reușit să se apropie, însă după aceea a pierdut contactul vizual. Operatorii radar au observat aparatul lui Schaffer, precum și celălalt obiect; pentru un moment pe ecranele radarelor cele două puncte s-au contopit, după care s-au separat din nou. Ulterior când au reușit să ia legătura cu Schaffer, acesta era confuz. I s-a ordonat să aterizeze și să aștepte un elicopter care să îl recupereze. Cei care au asistat la aterizarea lui Schaffer au observat faptul că avea carlinga deschisă, însă cu toate acestea el nu pășise nimic. Ulterior s-au aflat foarte puține date cu privire la acest eveniment.

Unul dintre cele mai mediatizate și fascinante evenimente în care a fost implicat un OZN a avut loc în Belgia. Pe 29 noiembrie 1989 sute de civili au

Privind cerul, dar adevărul este chiar acolo?

raporat faptul că au văzut un obiect imens, de formă triunghiulară, de culoare gri închis, care a traversat cerul nopții. Întâmplarea a stîrnit interesul opiniei publice și din acel moment alte evenimente similare au fost semnalate în Europa. În 1990, două avioane belgiene F16 au interceptat un obiect zburător neidentificat care avea o viteză atât de mare încât radarele care l-au interceptat s-au blocat. După această întâmplare guvernul belgian și forțele armate nu s-au sfiit să pună la dispoziția publicului toate datele legate de eveniment și chiar s-a dat un comunicat prin care autoritățile garantau opiniei publice că vor fi mai vigilente și că nu vor mai fi luate prin surprindere. Treptat, ecourile întâmplării s-au stins, însă oamenii de știință au continuat, periodic, să informeze cetățenii despre stadiul cercetărilor în domeniu.

Episoadele de acest gen nu fac decât să confirme teoria potrivit căreia forțele militare intră, într-adevăr, în contact cu vehicule spațiale aparținînd altor lumi. În ciuda explicațiilor date de sceptici, relatarea acestor incidente, fondurile care se alocă pentru cercetarea lor și pericolele la care sunt expuși oamenii în timpul anchetelor, atestă faptul că autoritățile tratează subiectul întâlnirilor de gradul trei (cum sunt denumite întâlnirile cu ființe și/sau vehicule aparținînd altor lumi) cu foarte multă seriozitate. În ceea ce privește autoritățile belgiene, ele pot părea oneste, însă ce și cât anume știu cu precizie despre o posibilă invazie a extraterestrilor este o altă problemă. Între timp, diverse organizații militare încearcă să deslușească aceste mistere. Cert este că rapoarte foarte bine documentate, întocmite în urma incidentelor petrecute peste tot prin lume sugerează posibilitatea ca omul să se fi întâlnit într-adevăr cu obiecte zburătoare neidentificate.

ENERGII
PĂMÂNTULUI
I
LOCURI
CU SEMNIFICAȚIE
MISTICĂ

27

Energia pământului

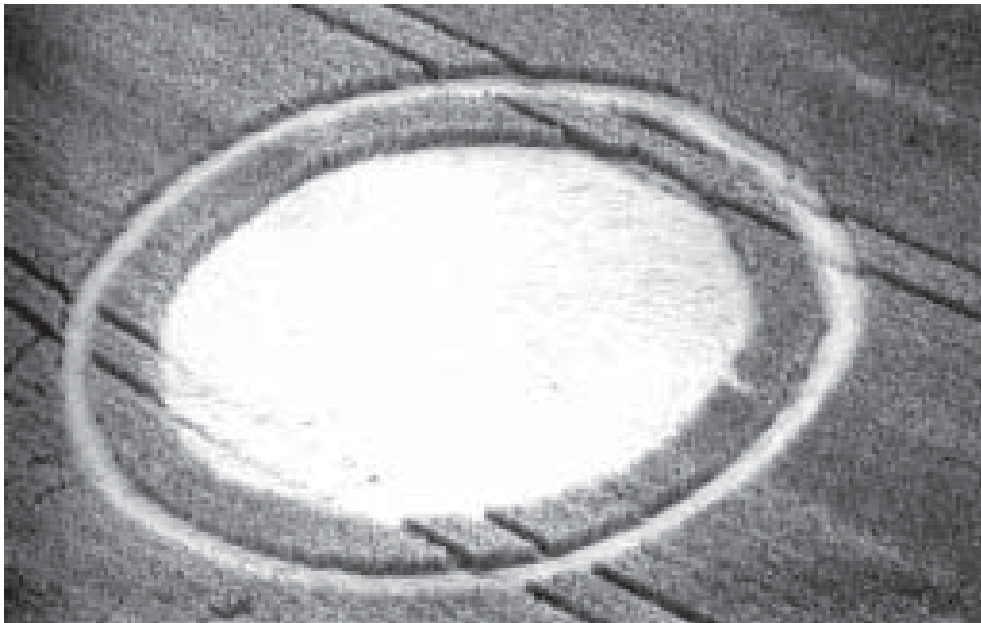
Unii oameni cred că Pământul este o sursă naturală de energie care se manifestă ca un câmp magnetic, sau ca un curent electric. Despre această putere nevăzută se consideră că poate să afecteze capacitățile corpului uman, chiar să dea naștere unor reacții biochimice, atunci când oamenii se află în apropierea principalului punct energetic a Pământului. Aceste arii înzestrate cu capacități energetice particulare și extraordinar de puternice sunt cunoscute și sub denumirea de vârtejuri. Mulți adepți ai acestei teorii sunt de părere că zonele furnizează ființei umane energii benefice, despre care se spune chiar că pot întinerii. Ca o dovadă în sprijinul acestei teorii se poate invoca faptul că la popoarele antice speranța medie de viață era mult mai mare. Despre aceste popoare se spune că știau să folosească energiile naturale, că își construiau așezările în anumite locuri, acolo unde existau importante cantități de energie. Astfel de puncte ar fi complexul Stonehenge, Marea Piramidă de la Giza și Nazca.

Cu cât ideea energiilor geofizice cuantificabile se dezvoltă din ce în ce mai mult, priza acestui subiect în rândul publicului crește în progresie geometrică, alimentând imaginația. Conceptul liniilor energetice are o bază semnificativă, atât din punct de vedere istoric, cât și din punct de vedere arheologic. Teoria energiilor pământului a fost fundamentată pe filosofii Noii Ere. Mulți pasionați ai genului au studiat subiectul din punct de vedere științific, în ciuda faptului că, prin anii '60, '70 a generat multe idei „hippy”. Numeroși oameni fac legătura între energiile pământului, liniile energetice și însușirile mistice, și au, din punct de vedere științific, o oarecare dreptate. Cu toate acestea, știința nu este de acord cu pasionații genului atunci când se aduce în discuție cea mai puternică dovadă în sprijinul teoriilor enunțate mai sus. Cercetătorii empirici susțin că ei pot colecta energie pură și foarte puternică din multe dintre locurile sacre, iar acesta este un fapt la fel de credibil ca și existența căutătorilor. Descoperitorii de energii pământești susțin că cele mai importante centre de putere sunt toate zonele cu mare încărcătură de ioni negativi, acolo unde există un câmp/flux electric, magnetic și electromagnetic neobișnuit. Căutătorii de energii pământești denumesc întregul fenomen „anomalii geofizice”, lucru cu care comunitatea științifică nu este de acord. Cu toate acestea, mulți oameni de știință nu exclud posibilitatea existenței unor surse de energie naturală neconvențională, dar nu acceptă faptul că multe dintre aceste calități trebuie puse pe seama energiei pământului.

28

Cercurile din lanurile de grâu

Fenomenul cercurilor din lanurile de grâu este unul dintre cele la care noi ne referim ca fiind un mister relativ recent, dar astfel de forme apar practic pe câmpuri de peste 3 000 de ani. Uneori pot fi observate pe nisip, altele pe gheață și chiar pe zăpadă. Cinci mii de astfel de forme geometrice au apărut în peste 40 de țări de pe întreg cuprinsul globului. Cu toate acestea, omul este departe de a le desluși înțelesul. Unele dintre aceste semne sunt indubitabil niște păcăleli, dar ce se întâmplă cu celelalte? Sunt ele mesaje din spațiu, de la Planeta Mamă, sau poate din altă dimensiune?

Cercuri în lanurile de grâu; chiar dacă multe dintre ele sunt false, diferența dintre acestea și cercurile adevărate este evidentă.

Cei care au trăit la țară, în special cei care au locuit de-a lungul liniilor energetice și al canalelor de energie naturală au început să privească aceste forme care apăreau în lanuri ca pe o parte a vieții rurale, câțiva dintre ei fiind chiar martori atunci când au fost făcute. Ei au spus că o linie invizibilă a lovit lanurile cu o viteză extraordinară, culcându-le la pământ. După aceea, ajungând la un anumit punct, începeau să se rotească, în sensul acelor de ceasornic, lăsând spicele perfect aliniată. După ce se realiza o rotație completă, misterioasa forță dispărea pur și simplu. După dispariția acelor forțe nici o tulpina nu se mai ridica, fără ca spicele să fie sfărâmate, toate rămânând definitiv culcate la pământ.

Cine și cum a determinat apariția acestor cercuri în lanuri este încă o întrebare care nu și-a găsit răspuns. Sunt cunoscute poveștile despre OZN-uri și lumini ciudate care se văd deasupra câmpurilor în nopțile de dinaintea apariției unor astfel de cercuri în lanuri. Multe povești sunt o păcăleală, dar aceasta poate fi ușor detectată, pentru că spicele sunt sfărâmate, câtă vreme în celălalt caz paiele rămân întregi. Mulți oameni sunt convinși că aceste apariții se datorează vremii capricioase și curenților de aer, care formează acele mici vârtejuri. Oamenii de știință continuă să studieze problema cercurilor din lanurile de grâu și se speră că o abordare științifică și rațională în același timp va duce în cele din urmă la dezvăluirea adevărului.

Probabil că cea mai rezonabilă explicație a acestor fenomene o constituie forțele pământului. Marea majoritate a celor mai cunoscute și veritabile cercuri care au apărut în lanurile de grâu se află în Anglia, în zone istorice renumite pentru punctele foarte puternice de energie naturală. De asemenea, ele au mai fost semnalate în apropierea ruinelor vechilor cetăți antice, a monumentelor funerare, a ansamblurilor de pietre, precum și a statuilor reprezentând zeități ale fertilității, ceea ce sugerează apropierea de tradițiile britanice moștenite. Într-adevăr, mulți oameni pun toate aceste creații pe seama forței ancestrale a Pământului Mamă.

Un singur aspect al fenomenului cercurilor din lanurile de grâu este absolut indubitabil: efectul pe care îl au asupra echipamentelor electronice. În interiorul cercurilor absolut totul o ia razna. Aparatele de înregistrat cu bandă își măresc brusc viteza, după care, în afara cercurilor, revin la parametri normali; echipamentele video aflate în perfectă stare de funcționare se dereglează fără un motiv anume și chiar camerele de luat vederi înregistrează distorsiuni inexplicabile ale imaginilor. O reacție asemănătoare o au și asupra utilajelor agricole. În afară de faptul că mulți fermieri și-au văzut recolta culcată la pământ, nici echipamentul mecanic pentru recoltare nu mai funcționa în apropierea cercurilor.

De asemenea, cercurile au un efect perturbator și asupra oamenilor. Sînt experți care afirmă că după ce au pășit în interiorul lor oamenii au trecut rapid

printr-o serie de emotii extreme. Unii, în anumite cercuri, au simțit că li s-a îmbunătățit condiția fizică și vitalitatea, în timp ce alții au avut amețeli, migrene, au manifestat o oboseală exagerată și stări de leșin. Au fost cazuri de oameni cu boli ce au necesitat un tratament îndelungat, care după ce au stat în interiorul cercurilor de piatră au declarat că simt o îmbunătățire semnificativă a stării de sănătate, ba chiar că s-au vindecat.

Efectul asupra animalelor este la fel de impresionant. Caii și pisicile, în special, devin foarte agitate în preajma cercurilor și refuză să intre în interiorul acestora. Turmele și păsările au fost vazute traversând cercurile în formație circulară, în timp ce unii câini s-au simțit pur și simplu atrași către centru doar pentru a se prăbuși la pământ și a adormi instantaneu.

Este regretabil faptul că unele persoane au vrut să inducă în eroare oamenii de știință creând cercuri false, pentru că acest fenomen merită cu adevărat să fie studiat. Spre deosebire de imaginile rapide cu monștri, extraterestri și fantome, cercurile din lanurile de grâu au o forță care este încă necunoscută. Oamenii de la țară știu foarte bine că, de secole, în lanurile lor există ceva, cu care au s-au obișnuit deja, dar pe care încă nu îl înțeleg.

29

Cristalele

Curentul New Age a indus o mare simpatie pentru obiectele înzestrate cu puteri și energii deosebite, în special pentru cristale. Aceste atrăgătoare substanțe chimice solidificate sîrnesc un viu interes și au intrat pentru totdeauna în cultura tuturor popoarelor. Lumea celebrităților este plină de figuri proeminente, oameni cu spiritualitate dezvoltată care atestă extraordinara influență pozitivă a acestor cristale. Ei sunt convinși de faptul că aceste substanțe captează și controlează energiile din organism și că au o influență pozitivă asupra stării fizice și psihice. Au oare cristalele o astfel de putere magică asupra oamenilor, sau entuziasmul acestora este nefondat?

Un cristal este o rocă, creată printr-un proces de solidificare într-o substanță. Structura chimică atât de deosebită este dată de repetiția regulată a unui anumit model de atomi și molecule. Aceste modele sunt realizate sub imperiul unor forțe externe extraordinare. Ca și fulgii de nea, care sunt rezultatul unui fenomen natural și fiecare în parte are un model unic, cristalele au diverse forme și nu au limită numerică. Frumusețea lor

Despre cristale ca acestea mulți spun că au misterioase puteri tămăduitoare.

este pusă în valoare atunci când sunt folosite în industria modei și ca bijuterii.

De-a lungul timpului cristalelor li s-au atribuit puteri magice, paranormale. Pentru că provin din pământ, popoarele antice credeau că în ele se găsește puterea Pământului Mamă, îmbinată cu puterea soarelui, și asta pentru că ele reflectă lumina într-un mod deosebit. Despre cristale s-a mai crezut, de asemenea, că pot arăta viitorul și că, folosite într-un anumit mod, pot da oamenilor puteri supranaturale.

Adeptii moderni ai curentului New Age (Noua Eră) consideră că puterea cristalelor constă în capacitatea lor de a echilibra, calma și tămădui organismele.

Ei sunt convinși că prin cristale se canalizează energii pozitive, că acestea înlătură răul și că vibrează pe anumite frecvențe, lucru care contribuie la echilibrarea și buna funcționare a organismelor. Anumiți lideri spirituali declară că energia diverselor cristale poate stimula expresivitatea, introspecția, meditația și chiar creativitatea.

Se spune că fiecare cristal în parte are o influență deosebită asupra corpului uman. Despre ametist, spre exemplu, se afirmă că este benefic pentru durerile de cap, pentru problemele ochilor și părului, pentru echilibrarea nivelului de zahăr în sânge, pentru îmbunătățirea abilităților fizice, atenuarea furiei, neliniștii și coșmarurilor. Smaraltele se pare că îmbunătățesc capacitatea respiratorie, echilibrează sistemul sangvin și inima, alungă depresia și insomnia și reîntronează pacea, armonia, toleranța și dragostea. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, despre diamante se spune că asigură limpezimea în gândire și încrederea în propriile forțe, ajută la clarificarea atitudinilor și gândurilor, favorizează prosperitatea, generozitatea și dragostea. Nu există deci un motiv mai întemeiat pentru a oferi un astfel de cristal unei persoane apropiate.

În ultimii ani a devenit o modă să se monteze cristale prețioase în bijuterii, nu numai datorită calităților estetice, ci și pentru a beneficia de capacitățile energetice ale acestora. Un chiropractician, Charles Brown, a inventat Scutul Bioelectric – o bijuterie care are cristalele aranjate într-o anumită formă ce asigură persoanei care o poartă protecție împotriva tuturor forțelor electromagnetice dăunătoare ale lumii moderne cum sunt: telefoanele mobile, ecranele calculatoarelor și liniile de electricitate. Se spune că acest scut a fost testat din punct de vedere medical și că însăși Cherie Blair, soția premierului britanic, poartă unul din ele. Charles Brown susține că prin schimbarea aranjamentului cristalelor în cadrul bijuteriei aceasta conferă protecție pentru diferite situații. Din păcate, aceste teorii nu au o bază științifică, ci reflectă doar încrederea oarbă în aceste capacități. Scepticii spun că orice reacție ar avea cristalele asupra ființei umane nu este decât rezultatul hazardului, sau mai bine zis al puterii gândului de a atrage îndeplinirea unei dorințe, ori, este vorba de o autoamăgire, de un alt fel de efect placebo. Cu toate acestea cristalele au un rol destul de important în viața societății moderne. Ele sunt componente importante în electronică, optică, comunicații și echipamente ultrasofisticate. Și toate acestea se datorează cu precădere acelei funcții pe care cristalele o au cu adevărat. În 1880 Pierre și Jacques Curie au descoperit că anumite cristale produc curent electric alternativ atunci când sunt comprimate. Această descoperire a fost numită „efectul pilei electrice” și din acel moment cristalele au început să fie folosite în scopuri științifice. Cert este că pila electrică nu are influență asupra organismului uman, iar cristalele nu a protecție împotriva bolilor, calamităților sau a ghinionului. Asta însă nu le afectează frumusețea, chiar dacă din punct de vedere științific cristalele nu au nici o putere magică.

30

Luminile Pământului

Încă din timpuri străvechi oamenii au observat că din pământ ies uneori lumini ciudate. „Will o' the Wisp“* sunt mici flăcări care răzbat din mlaștini și păduri. Globurile luminoase reprezintă o formă ciudată a unui fenomen meteorologic, când presiunea aerului provoacă o sarcină electrică sub forma unui glob. Dar cea mai fascinantă lumină naturală este încă mai bizară. Oameni din întreaga lume au semnalat faptul că au văzut orbite luminoase care păreau să ignore toate legile cunoscute ale fizicii – explicațiile pentru aceste apariții nu au nici o logică. Teoriile actuale leagă aceste fenomene de energiile para-dimensionale ale navelor extraterestre. Tot ce știm este că aceste lumini par să iasă direct din pământ, motiv pentru care au fost numite Luminile Pământului. Cei care au văzut aceste ciudate apariții strălucitoare au spus că trec prin tot spectrul de culori, de la alb strălucitor, la bleu, roșu și chiar negru. De asemenea, martorii oculari susțin că sferile luminoase pot fi atât de mici cât o minge de tenis, sau mari cât o mașină, dar, indiferent de dimensiune, sînt perfect rotunde. S-au semnalat însă și forme alungite.

Cei care au reușit să vadă astfel de lumini suficient de aproape au spus că au trecut prin niște stări destul de ciudate și că au auzit un soi de zgomot bizar, un păcănit ca la focurile de artificii. Luminile se pot mișca în direcții haotice, se pot desface în mai multe sfere care plutesc în formație, dar la rândul lor se deplasează pe orbite haotice. Luminile par totuși să aibă o conexiune destul de puternică cu formele geologice și geografice pentru că zăbovesc în jurul lacurilor, al munților și al creștelor pleșuve.

Una dintre cele mai impresionante întâmplări de acest gen a avut loc la Hessdalen, Norvegia, la începutul anilor '80. În noiembrie 1981 populația din zonă a văzut niște lumini stranii care ieșeau din vale. Acestea aveau tot felul de forme, de la aceea a unui glonte, până la triunghiuri, iar în marea lor majoritate erau de culoare albă și galbenă. Numărul sesizărilor a fost atât de mare încât

* Numele uzual pentru luminile despre care se spune că îndepărtează pașii călătorilor de la cărările bune spre mlaștinile periculoase. Despre aceste lumini există legende peste tot în Marea Britanie; foarte rar, luminile au un alt nume. (n.tr.)

guvernul norvegian a trimis până la urmă doi ofițeri ai forței aeriene pentru a cerceta fenomenul. La începutul anului 1984 pasionații genului SF din Suedia și Norvegia au demarat Proiectul Hessdalen, un studiu științific al văii, care urma să se desfășoare pe o perioadă de o lună de zile. Asta presupunea o documentare prealabilă în ceea ce privește proprietățile luminilor pământului și, de asemenea, înregistrarea acestora pe peliculă sau bandă video. Astfel, s-au revăzut toate teoriile formulate încă din perioada anilor '60, când aceste lumini erau asociate cu cutremurele și faliile continentale. Nu s-a găsit însă nici un studiu mai aprofundat, deoarece întotdeauna a prelevat interesul față de extraterestri și OZN-uri. Relaționarea științifică dintre lumini și pământ a făcut posibilă studierea cu seriozitate a acestui fenomen. Și cea mai autorizată persoană în domeniu este Paul Devereux, cel care practic a inventat termenul de „Luminile Pământului”. Devereux a călătorit peste tot în lume pentru a putea studia acest fenomen sub toate formele de manifestare și a face distincția între luminile autentice și cele false. Concluzia lui a fost că fenomenul are o bază reală.

Luminile pământului dansând deasupra fiordului norvegian. Probabil fenomenul este asemănător cu originalele Lumini ale Nordului.

Devereux, împreună cu mulți alți membri ai comunității științifice cred că este posibil ca luminile să aibă o strânsă legătură cu energiile acumulate în scoarța pământului. Prin analogie cu presiunea atmosferică scăzută care provoacă furtuni și fulgere, presiunea acumulată sub scoarța pământului generează reacții la fel de impresionante. Se pare că în timp ce plăcile tectonice se ridică și coboară, energiile se eliberează în special prin zonele aflate de-a lungul liniei faliei și în punctele cu maximă concentrație minerală, sau cu mare densitate de roci. S-a descoperit că multe din evenimentele de acest gen, apariția unor sfere luminoase, s-au produs în zone unde recent s-au evidențiat margini de falii, sau cu puțin timp înaintea unor cutremure.

Mai există, de asemenea, teorii care sugerează faptul că luminile ar putea fi, în fapt, ledurile unor nave extraterestre care aterizează pe pământ. Ipoteza pornește de la constatarea că unele dintre persoanele care au fost victimele unor răpiri de către extraterestrii au afirmat ulterior că în acele momente au văzut figuri strălucitoare asemănătoare. Alte persoane sunt convinse că au însușiri paranormale, care le permit să creeze o punte de legătură între lumea noastră și alte dimensiuni. Unii martori pretind că au auzit voci și că au avut vedenii după ce au văzut luminile pământului. În ambele cazuri este vorba de efectul pe care l-au avut variațiile magnetice asupra creierului, care s-a dovedit destul de puternice. Majoritatea experților consideră că fluctuațiile magnetice extreme, cauzate de forțele tectonice conflictuale, necesare apariției luminilor pământului, pot produce persoanelor aflate în imediata apropiere leziuni serioase ale creierului, care pot explica halucinațiile. Efectul asupra martorilor, chiar dacă nu este periculos, poate fi considerabil.

Una dintre cele mai cunoscute arii de manifestare a fenomenului de apariție a luminilor pământului, o reprezintă Longendale Valley din Marea Britanie, mai precis Peak District. Sean Wood este un localnic care a văzut aceste lumini de peste 30 de ori în 16 ani. Pentru a le immortaliza ceea ce a văzut, el s-a apucat de pictură peisagistă. În absolut toate picturile lui, într-un colț al câmpului sau într-o parte a văii plutesc câteva mici sfere strălucitoare. El nu-și poate explica apariția luminilor pământului, dar o acceptă ca pe un fenomen natural.

31

Liniile energetice

Termenul de „linie energetică” (ley-lines) a fost inventat de omul de afaceri britanic Alfred Watkins. În 1921, în timp ce studia diverse hărți a observat că foarte multe așezări antice și sacre pot fi plasate pe o linie dreaptă care traversează continentul. În momentul în care a început să aprofundeze acest subiect Watkins a descoperit că nu numai după așezări situate în puncte bine definite, ci și după urme fizice vizibile la nivelul solului, pot fi trasate mai multe astfel linii energetice. Ele sunt peste tot, pe două sau mai multe mile distanță, iar punctele de referință le reprezintă bisericile antice, ansamblurile megalitice, cercurile de piatră, precum și cimitirele antice. În 1922 Watkins a publicat cartea „Primele atestări ale poporului britanic”, în care își expune reflecțiile sale asupra acestui subiect, al liniilor energetice. Ceva mai târziu, în 1952, el publică o lucrare de cercetare intitulată „Cea mai veche linie energetică” în care prezintă pe larg toate descoperirile sale referitoare la acest nou fenomen.

Watkins utilizează termenul de „linii energetice” (ley-lines), sau simplu „leys”, inspirat de vechiul cuvânt saxon pentru drum luminos. În fapt el este de părere că omul neolitic avea o tehnică specială pentru crearea unor căi de acces lungi și drepte și folosea aceste linii ca drumuri comerciale. Watkins și-a formulat teoria pornind de la ideea că multe dintre zonele străbătute de aceste drumuri au devenit locuri sacre. În timp, drumurile n-au mai fost folosite și au ajuns în paragină, rămânând doar niște semne distinctive. De asemenea, el crede că mulți dintre locuitorii acestor așezări au fost mai târziu creștinați, drept pentru care au lăsat în urma lor o mixtură extrem de interesantă de artefacte antice și altele relativ mai recente.

În ciuda faptului că s-a dovedit că aceste căi urmau linii perfect drepte, ceea ce însemna că treceau de-a dreptul prin păduri, se cățarau prin munți, coborau prin văi și dealuri, Watkins nutrea convingerea că drumurile respective erau comerciale. În 1929 el a încetat să se mai refere la aceste drumuri cu denumirea „vechile linii energetice”, spunându-le simplu „anticele drumuri drepte”. Watkins a murit în 1935, însă ideile sale au continuat să stârnească interesul publicului. Curând s-a înființat un Club al Urmelor Drepte, din care făceau parte numeroși entuziaști care au demarat, cu foarte mult avânt, propriile

cercetări. Mulți dintre cei interesați, care au cercetat subiectul, au fost de părere că dificultatea drumurilor, faptul că în afară de porțiunile netede existau și zone extrem de abrupte, excludeau posibilitatea ca acestea să fie rute comerciale.

În 1936 scriitorul britanic Dion Fortune a formulat pentru prima dată teoria potrivit căreia așezările antice ar putea fi legate prin linii trasate de misterioase forțe cosmice. Fascinat de teoriile franțuzești și germane despre căutătorii empirici de apă și alte minerale, în 1938 unul din membrii Clubului Urmelor (Liniilor) Drepte, Arthur Lawton, a încercat să continue teoriile lui Watkins. Ca atare, el a acreditat ideea că liniile energetice pot fi o dovadă pentru căutătorii empirici de apă și/sau alte minerale.

În timpul celui de al doilea război mondial Clubul Liniilor Drepte și încetat activitatea, dar în anii '50 noi idei au înflăcărat conștiința publică. Tot mai multe cărți, care aveau ca subiect întâlnirile cu ființe și/sau vehicule extraterestre, din Franța și America asociau fenomenul farfuriilor zburătoare cu liniile trasate de niște forțe cosmice. În 1961, un pasionat al genului, britanicul Tony Wedd, un fost pilot, și-a făcut publică teoria potrivit căreia liniile în discuție sunt în fapt câi magnetice pentru aterizarea pe pământ a navetelor extraterestre. Evoluția modernă a cercetărilor în domeniul liniilor energetice a început cu adevărat abia în 1969, când un alt pasionat de acest subiect, John Michel, a scris „Privire pe deasupra Atlantidei”, o carte în care îmbină liniile energetice, energiile pământului, fenomenul farfuriilor zburătoare și matematica antică. În anii '60 și '70 s-au expus tot felul de teorii în maniera „New Age” (Noua Eră), iar liniile energetice au început să fie asociate în mod automat cu liniile magnetice, farfuriile zburătoare, precum și cu alte experiențe fizice stranii.

Fenomenul s-a răspândit pe tot cuprinsul globului, în timp ce pasionații New Age acreditau ideea forțelor cosmice și a extraterestrilor prietenoși. Mai mult chiar, în orașul Seattle, SUA, s-a făcut o donație pentru un grup de căutători de apă și/sau alte minerale ce urmau să alcătuiască o hartă a acestor linii pentru zona orașului. Într-o anumită măsură ei au ratat punctul original al acestor linii, cu alte cuvinte ei au trasat rute care conectau între ele lăcașele de cult. În realitate, Statele Unite au propria versiune a stilului de linii Watkins. Băștinașii americani din tribul „Spiritul Liniilor”, care există în întreaga Americă, sunt convinși că dețin secretul căilor sacre din antichitate. Modele similare se găsesc și în Mexic, ceea ce sugerează că liniile de la Nazca pot fi variațiuni ale aceleiași teme.

Totuși, adevărata semnificație a acestor linii rămâne necunoscută. Toate aceste idei auxiliare au dus la formularea altor teorii, așa încât s-a ajuns la situația în care câțiva oameni au reușit să descopere maimulte linii decât Alfred Watkins. Concepția lui este recunoscută totuși ca fiind ideea de bază, care, deși a avut viață scurtă, rămâne cea mai plauzibilă. Ar fi regretabil să se ajungă la situația în care fenomenul liniilor energetice să fie sinonim cu ideile extremiste ale Noii Ere pentru că are o bază istorică și geografică ce nu a fost încă studiată.

Triunghiul Bermudelor

Bermudele, sau Triunghiul Diavolului este o zonă din Oceanul Atlantic, în sud-estul Statelor Unite, o zonă asociată cu misterioasele dispariții ale navelor – percepția populară este aceea că nenumărate vapoare și avioane și-au găsit inexplicabil sfârșitul. Triunghiul se întinde de la insula Bermuda până la Miami și mai apoi Puerto Rico și se spune că ascunde un secret supranatural. După ce s-au semnalat câteva dispariții mai importante mass-media a transformat zona într-un fel de mit al lumii moderne. Chiar și termenul de „Trunghiul Bermudelor” a fost lansat într-o revistă SF. Este oare adevărat că oceanul dispune în acea zonă de puteri necunoscute care influențează în rău destinul marinarilor și al aviatorilor, sau acest mister doar rodul imaginației?

Cea mai faimoasă dispariție în triunghi este aceea a Zborului 19, din ziua de 5 decembrie 1945. Un escadron alcătuit din cinci aparate de zbor – bombardiere torpiloare Avenger, a plecat de pe baza Lauderdale, Florida, pentru a efectua o misiune de rutină deasupra insulei Bimini. În total zburau 14 oameni, toți studenți, în afara comandantului, locotenentul Charles Taylor. După aproximativ o oră și jumătate de la începerea misiunii operatorii radio au receptat un mesaj din partea comandantului Taylor care spunea că, deși nu-i funcționează radarul, este convins că se află deasupra localității Florida Keys. A fost sfătuit să vireze spre nord, așa încât să ajungă din nou deasupra continentului. În realitate el era deasupra insulelor Bahamas, iar încercarea lui de a se îndrepta spre nord-nord-est l-a îndepărtat și mai mult de continent. O furtună puternică a provocat defecțiuni severe la sistemul de comunicare al aparatului în care se afla locotenentului, care se pare că a fost nevoit să cedeze conducerea escadronului unui alt pilot.

Contactul radio cu escadronul s-a întrerupt și imediat a fost trimis un avion de căutare care să-i ghideze pentru a-i putea readuce acasă. Dintre cele trei aparate trimise să salveze și să recupereze Zborul 19, unuia i s-a defectat sistemul de comunicare din cauza gheții depusă pe antenă, unul pur și simplu nu a avut noroc să-i găsească, iar cel de al treilea a se pare că a explodat la

scurt timp după decolare. Escadronul 19 nu a mai fost niciodată recuperat. Se presupune că s-au prăbușit în apele învolburate ale oceanului după ce li s-a consumat tot combustibilul, după care, având în vedere că aparatele erau destul de grele, s-au scufundat imediat. Inițial, în rapoartele Marinei Statelor Unite dezastrul a fost provocat de confuzia comandantului, însă în urma apelului familiei locotenentului Charles Taylor concluzia a fost schimbată, verdictul final fiind acela de „cauze necunoscute”. Zborul 19 nu este singura dispariție semnificativă. Nava rusească Cyclops și nava comercială Sulphur Queen au dispărut și ele fără urmă în apele din Triunghiul Bermudelor.

Legenda Zborului 19 a stat la baza filmului lui Steven Spielberg „Close Encounters of the Third Kind” (Întâlnire de gradul trei). Într-adevăr, unele teorii acreditează ideea că în apele din zona Bermudelor se află o navă spațială extraterestră, care este cauza acestor dispariții. De asemenea, au mai fost luate în considerare și alte idei fanteziste potrivit cărora în acea zonă ar exista tehnologia extrem de avansată și necunoscută a atlanților, sau că ar fi vorba de o creatură marină demonică. Unii autori au afirmat că este posibil ca acea zonă în formă de triunghi să fie o poartă către o altă dimensiune. Misterioasele dispariții au mai fost puse și pe seama unor fenomene ciudate pentru o zonă oceanografică, cum ar fi un imens nor de metan care își avea originea într-o pungă de pe fundul oceanului.

În realitate, zona are o calitate care poate explica aceste dispariții. Spre deosebire de oricare altă parte a lumii – separat de Triunghiul Dragonului aflat în apropierea Japoniei – aici, radarele se dereglează și nu mai indică Nordul magnetic. Acesta poate fi factorul care contribuie la legenda Triunghiului. Paza de coastă a Marinei SUA este însă de părere că disparițiile sunt provocate de un amestec de cauze naturale și greșeli umane. În această zonă există un trafic intens, atât pe apă, cât și aerian, la care participă mulți amatori de senzații tari. Curenții foarte puternici, precum și condițiile meteo extrem de imprevizibile pot contribui la avarierea ambarcațiunilor, fie ele mai mari sau mai mici, favorizând îndepărtarea urmelor de îndată ce acestea au fost distruse.

Totodată este interesant de remarcat faptul că paza de coastă nu consideră că zona care are probleme deosebite în ceea ce privește incidentele și accidentele. Un cercetător care a examinat toate disparițiile survenite în zonă a ajuns la concluzia că zvonurile și înfloriturile au denaturat realitatea, îngreunând înțelegerea adevăratelor cauze din spatele evenimentelor. De asemenea, companiile de asigurări, cum este Lloyd din Londra, au dovezi care atestă faptul că zona numită Triunghiul Bermudelor nu este mai periculoasă decât oricare altă cale maritimă din alt colț al palnetei. Cu toate acestea, mitul Triunghiului Bermudelor a pătruns atât de adânc în conștiința publică încât cu siguranță va rămâne veșnic, atâta vreme cât autorii de literatură SF îl folosesc drept sursă de inspirație pentru tot felul de întâmplări misterioase.

33

Triunghiul Dragonilor

Triunghiul Bermudelor, asociat în mod nefericit cu dispariții de nave și avioane, este cunoscut în întreaga lume. Mai puțin cunoscută este o zonă dinafara coastei de vest a Japoniei care are o istorie la fel de tenebroasă. Este o zonă pe unde marinarii japonezi se tem să se avânte; ei o numesc „Ma-no Uni”, în traducere însemnând „Marea Diavolului”. Legenda spune că un dragon imens și foarte nervos iese din cotloanele lui din adâncuri pentru a-i prinde pe toți marinarii nefericiți care se încumetă să treacă pe acolo. Marinarii japonezi vorbesc adesea despre întâmplări înspăimântătoare petrecute în zonă, despre zgomote teribile și lumini roșii oribile. Ei cred în existența unei creaturi extrem de puternice care trăiește într-un palat imens de sub ape. Marinarii numesc acest monstru „Li-Lung”, respectiv „Dragonul rege al mării vestice”, și spun că are vizuina decorată cu epavele corăbiilor pe care le-a capturat.

Această zonă ciudată se întinde din vestul Japoniei până la insula Yap, în sud, și Taiwan către vest. Ca și în cazul Triunghiului Bermudelor, în zonă s-au înregistrat numeroase evenimente ciudate. În realitate însă această zonă prezintă extrem de multe asemănări cu „verișoara” ei occidentală. Ambele zone sunt cunoscute pentru schimbările climatice extreme, fenomene de apariție inopinată a ceții, valuri foarte mari în timpul fluxului, vârtejuri și uragane și, bineînțeles, ambele zone au curenți foarte puternici. Dar, cu adevărat cea mai mare și mai teribilă asemănare o constituie cazurile inexplicabile de scufundări și dispariții. Spre sfârșitul anilor '40, ca urmare a numărului mare de nave dispărute fără urmă în regiune, guvernul japonez declară aria ca fiind una periculoasă, după care la începutul anilor '50 decide să expedieze o navă care să cerceteze zona. În ciuda faptului că vizibilitatea era extraordinar de bună și marea deosebit de calmă, Kiao Maru No.5 a dispărut fără urmă pe data de 24 septembrie 1952. Întregul echipaj compus din 22 de oameni și 9 oameni de știință a pierit, iar nava nu a mai fost găsită.

Pentru japonezi aceste dispariții stranii sunt normale, ele se petrec încă din timpuri străvechi și continuă să se întâmple și în prezent. Indiferent dacă există sau nu un dragon, explicațiile teribilului secret al oceanului sunt încă pe fundul apei.

34

Insula Paștelui

Insula Paștelui, sau Rapa Nui, este situată în Oceanul Pacific, la aproape 2300 de mile în vestul coastei Peru. Formată în urma unei erupții a unui vulcan aflat pe fundul oceanului, este separată de celelalte insule polineziene de o mare întindere de apă. Insula în sine măsoară 72 kilometri pătrați și are trei cratere vulcanice care acum sunt lacuri în jurul cărora s-au format pe cale naturală minunate zone fertile. Restul insulei este arid și dezolant. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna așa. Există dovezi evidente care atestă faptul că aceste locuri s-au remarcat cândva prin bogăția florei și faunei.

Statuile de pe Insula Paștelui. Originea poporului care a creat aceste statui rămâne învăluită în mister.

Sunt aceste statui de pe Insula Paștelui omagii aduse strămoșilor, sau reprezintă gardienii insulei?

Lumea a aflat pentru prima dată despre Insula Paștelui atunci când a descoperit-o amiralul danez Jakob Roggeveen, în sâmbăta Paștelui din anul 1722. Când a acostat a găsit o populație băștinașă canibală, care trăia în peșteri și în colibe rudimentare. Amiralul a fost impresionat de imensele sculpturi în piatră, numite „moai”, care împrejmuiau insula ca niște gardieni. Cercetări recente au dezvăluit faptul că sunt sute de astfel de statui imense, care au între 4 și 8 metri înălțime, și care cântăresc până la 20 de tone. Cea mai mare dintre ele are circa 20 de metri înălțime și cântărește 90 de tone. În momentul în care Roggeveen a pășit pe insulă multe dintre aceste figuri fuseseră deja doborâte la pământ de către forțele naturii.

Originea rasei umane de pe Insula Paștelui este o altă problemă controversată. Următorul vizitator după Roggeveen a fost căpitanul James Cook. Spre deosebire de predecesorul său, căpitanul Cook a putut comunica cu populația băștinașă pentru că la bordul navelor sale avea marinari hawaieni care le înțelegeau limba. De aici se poate trage concluzia că ei vorbeau limba polineziană și, într-adevăr, s-a ajuns la un oarecare consens în ceea ce privește faptul că populația de pe Insula Paștelui provine dintr-un îndepărtat trib polinezian. Pe această temă mai există o teorie celebră potrivit căreia neamul a ajuns acolo de undeva din America de Sud, deoarece pe insulă s-au găsit cartofi dulci și un soi de plante despre care se crede că puteau fi aduse numai de pe acest continent. De asemenea, trebuie avute în vedere similitudinile dintre cultura americană preincașă și elemente ale civilizației de pe Insula Paștelui ai căror locuitori se presupune că au stabilit legături comerciale timpurii între Insula Paștelui, America de Sud și Insulele Polineziene.

Este foarte probabil ca populația de pe Insula Paștelui să fi ajuns pe această insulă cândva pe la mijlocul primului mileniu după Hristos și să-și fi construit statuile imediat după aceea. Prima generație care s-a stabilit pe insulă a pus la punct o tehnică foarte precisă de dizlocare a marilor blocuri de piatră din pereții craterelor vulcanice. Utilizând un sistem de frânghii și bușteni ei așezau piatra numită moai pe o platformă funerară numită „ahu”, sub care se aflau îngropate rămășițele celor morți. În timp ce unii specialiști cred că statuile de piatră acționau ca un talisman, păzind și protejând populația de spiritele celor morți, alții consideră că insularii au ridicat statuile pur și simplu din plăcerea de a le construi. Arheologii au mai descoperit niște table din lemn, pe care le-au numit „plăcuțe vorbitoare”, deoarece cuprindeau texte în care erau descrise ritualurile religioase ale vechii culturi.

Povestea Insulei Paștelui este arhetipul insular al paradisului pierdut. Când primii polinezieni au ajuns pe acest pământ, insula era de o frumusețe naturală extraordinară. Existau păduri întinse, lanuri de trestie de zahăr, fructe exotice și suficiente resurse de carne. În aceste condiții este firesc că populația s-a dezvoltat. Au construit case și s-au bucurat de viață, dar aproximativ prin

anul 1500 d.H. un alt trib, numit „Makemake”, sau „Cultul omului pasăre”, a venit de peste mări și i-a exterminat. Curând după aceea insula a devenit suprapopulată, situație la care s-a adăugat gestionarea defectuoasă, astfel că s-a ajuns la epuizarea recoltelor și a resurselor naturale. Clanurile și triburile s-au învrăjbit unele împotriva altora, legendele insulei cuprinzând referiri la o bătălie între triburile „cu urechi lungi” și cele „cu urechi scurte”*—statuile de pe Insula Paștelui. Originea poporului care a creat aceste statui rămâne învăluită în mister.*

În aproximativ două secole Insula Paștelui a fost devastată de populația sălbatică pe care a găsit-o Roggeveen. Viața insularilor s-a deteriorat din ce în ce mai rău, iar conflictele inter-tribale au continuat până în 1862, când mai multe corăbii au acostat pe malul insulei și au luat în sclavie sute de insulari, pentru a-i duce să muncească în industria Peruviană. Din păcate, insularii nu au fost rezistenți la bolile de pe continent și s-au îmbolnăvit rapid. Mulți dintre ei s-au întors pe insulă, aducând cu ei și bolile nefaste. Pojarul și lepra au redus populația Insulei la numai 111 persoane, în 1877. Misionarii europeni au muncit din greu pentru a-i ajuta pe insulari să supraviețuiască. Din păcate, multe dintre secretele ciudatelor statui de pe insulă s-au pierdut pentru totdeauna.

35

Piramidele de la Gizch

Vechii egipteni credeau că după moarte sufletul, sau spiritul, continuă să trăiască într-o altă dimensiune. Ei își îngropau regii faraoni, pe care îi considerau zeițăți în viață, cu toate comorile și obiectele pe care le credeau necesare unei vieți confortabile după moarte. De asemenea, ei le îmbălsămau corpurile pentru a se asigura că rămășițele lor pământești vor fi conservate, indiferent de soarta care i-ar aștepta. Esențială pentru demonstrarea importanței persoanei decedate era construirea unor ansambluri mortuare impresionante. Asta pentru a ajuta și la transcenderea spiritului către următoarea dimensiune în lumea cerurilor. Cele mai cunoscute și enigmatice dintre aceste construcții sunt piramidele egiptene, dintre care se remarcă prin conotațiile sale mistice Marea Piramidă a lui Keops de la Gizch. Sunt mulți cei care se întrebă dacă aceste structuri sunt într-adevăr doar monumente funerare, sau ascund unul dintre cele mai mari secrete ale civilizației.

Piramidele Egiptului exercită o atracție deosebită asupra oricui le vede.

Într-adevăr reflectă oare poziția și planul piramidelor harta cerească a stelelor așa cum era ea în urmă cu 5000 de ani?

Piramidele au fost înălțate între anii 2800 și 2200 înainte de Hristos. Prima s-a construit în timpul Regelui Zoser, în Saqqara, aproape de Memphis. Structura a fost concepută cu șase rânduri de loje și nu este chiar o piramidă în adevăratul sens al cuvântului, ci primul monument menit să adăpostească bunurile și rămășițele regelui. În secolele care au urmat Regele Seneferu și-a comandat propriile piramide, în număr de trei. Cea de la Maidum este cunoscută sub denumirea „Piramida falsă” pentru că a fost abandonată la mijlocul proiectului, din cauza unei erori structurale. Cea de a treia, numită „Piramida de nord a lui Seneferu”, a fost construită alături de „Piramida înclinată” și este cunoscută ca fiind prima construcție autentică de acest gen.

Cea mai impresionantă structură rămâne cea care a fost finalizată în jurul anului 2500 î.Hr. de Regele Keops la Gizch, aflată la 16 kilometri mai la sud de orașul pe care astăzi îl cunoaștem sub numele de Cairo. S-au folosit peste 400 de constructori și mai multe zeci de mii de muncitori pentru a se edifica „Marea Piramidă” a cărei înălțime atinge circa 140 metri. Se crede că a fost nevoie de mai bine de 30 de ani pentru excavarea și asamblarea celor două milioane și jumătate de blocuri de calcar care cântăresc în total peste șase milioane de tone. Baza piramidei acoperă o suprafață de peste 15 hectare. Se pare că s-a acordat cea mai mare atenție construirii piramidei lui Keops pentru că celelalte, care au fost executate pentru Kephren și Mycerinus, sînt calitativ inferioare.

În designul Marii Piramide se regăsesc multe aspecte fascinante. Laturile sale sunt aliniate de la nord la sud și de la est către vest cu o precizie de o zecime de grad. Baza este aproape perfect pătrată, eroarea marginilor fiind de numai 17 centimetri, în timp ce la pavajul din jurul structurii aceasta este de numai 2,5 centimetri. Spre deosebire de celelalte piramide, aceasta are mai multe încăperi și coridoare, dintre care unul ascendent, numit chiar „Pasajul ascendent”, de 100 de metri, îndreptat cu precizie către nord. După toate probabilitățile piramida a fost concepută ca un mare monument menit să adăpostească trupul și comorile Faraonului Keops, chiar dacă atunci când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima dată în piramidă, în anul 820 d.Hr., nu a găsit nimic. Al Mamun a descoperit că intrarea în camera faraonului era blocată de trei blocuri imense de granit pe care el și echipa lui le-au tăiat. Mare le-a fost surpriza când, după ce au intrat în marea cameră, s-au trezit în fața unui sarcofag de piatră... gol.

Ce s-a întâmplat cu marea piramidă după ce a fost terminată, și în ce măsură este corectă presupunerea că aceasta urma să fie un monument funerar, nu se știe nici până în zilele noastre. În absența unor dovezi concludente care să ateste desfășurarea unei ceremonii funerare în interiorul construcției, au apărut o mulțime de teorii fanteziste. Sunt păreri potrivit cărora Marea Piramidă a fost construită de însuși Dumnezeu, ca o altfel de Biblie, una de piatră, sau ca un depozitar al

tuturor înregistrărilor referitoare la trecut, prezent și viitor. Potrivit aceluiași teorii diversele căi de acces, pasaje și coridoare reprezintă repere istorice în timp, iar intersecțiile dintre acestea marchează marile evenimente. În opinia celor care au formulat aceste ipoteze, nașterea lui Hristos și cele două războaie mondiale se presupune că sunt reprezentate de-a lungul acestor căi. Adepții teoriilor respective spun că se poate vedea, de asemenea, o a doua pogorâre a Divinității în 1881, precum și sfârșitul lumii în 1953. Pe baza măsurilor piramidei s-au efectuat și studii matematice menite să acrediteze ideea că în perioada în care s-au realizat construcțiile se cunoștea adevărata valoare a numărului „pi” și că, de asemenea, totul s-a construit folosindu-se inch-ul.

Gardianul piramidelor: Sfinxul, astăzi la fel de enigmatic cum a fost și pentru strămoșii noștri.

În conformitate cu o teorie populară, apărută la sfârșitul secolului XX că Marea Piramidă a fost construită de vizitatorii extraterestrii. S-a afirmat chiar că extraterestrii au făcut totul, de la crearea rasei umane, până la ridicarea piramidelor, ca repere menite să-i ajute la aterizare cu ocazia următoarei lor vizite pe Pământ. O altă idee des vehiculată este cea formulată de Robert Bauval și Adrian Gilbert, numită „Teoria Orion”. Potrivit acesteia, piramidele de la Giza sunt o reprezentare, în oglindă, a celor trei stele ale constelației Orion Nebula. Mai mult, se presupune că săgețile găsite în interiorul Marii Piramide au legătură cu importante constelații astronomice vizibile la momentul construcției piramidei. Adepții teoriei Orion mai susțin că egiptenii antici sunt descendenții direcți ai vizitatorilor extraterestri și că dețin unele dintre cunoștințele lor. Astfel s-a ajuns la presupunerea că scopul esențial al designului interior ar fi acela de a orienta spiritele celor morți înapoi către stelele de unde au venit.

Multe dintre teoriile referitoare la „astronauții antici” pornesc de la premisa că piramidele au fost construite cu aproximativ 10000 de ani în urmă, și nu cu numai 5000 de ani în urmă, cum susțin istoricii. Alte teorii încearcă să acrediteze ideea că nu extraterestrii au construit piramidele, ci o civilizație umană acum dispărută. Un scriitor, Edgar Cayce, susținea că piramidele au fost construite de către atlantii călători, aproximativ în anul 10000 înainte de Hristos. Nu se știe cum, dar ideea sa că în designul piramidelor atlantii au prevăzut cea de a doua pogorâre a lui Hristos în 1998, a scăpat opiniei publice. Mai este o teorie potrivit căreia concepția care a stat la baza construirii piramidelor este greșită. Susținătorii ei afirmă că, în timp, calitatea construcțiilor s-a deteriorat, și asta pe măsură ce rasa care le-a ridicat se stinge.

Marea Piramidă a fost explorată și studiată mai mult decât oricare altă structură antică din Egipt, și de fiecare dată s-a mai găsit un element nou. În 1954, în partea de sud, s-a descoperit o cavitate necunoscută până atunci și sigilată. În ea s-au găsit 140 de bărci din cedru, care este posibil să fi fost puse acolo pentru a fi folosite de rege în călătoria sa de după moarte. Tehnica ultramodernă din ultimii ani a permis efectuarea unor cercetări care până acum nu au fost posibile. Cu toate acestea teoriile fanteziste și, miturile sunt mai actuale ca oricând. Și asta pentru că NASA - care a colectat date noi cu ajutorul sateliților spațiali – refuză să le publice, iar guvernul egiptean păstrează secretul în privința datelor obținute în urma excavărilor adânci pe care le-a efectuat. Pentru lumea întreaga misterul Marii Piramide de la Gizeh este la fel de nepătruns ca acum un mileniu, când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima dată în interiorul acesteia.

36

Complexul arheologic de la Stonehenge

Stonehenge se află în câmpia Salisbury din comitatul Willshire, Anglia. Întreaga arie este renumită pentru conotațiile sale mistice și pentru abundența liniilor energetice. Mai mult, este unanim acceptată ideea că Stonehenge reprezintă un fel de centru, comparabil cu fenomenul cercurilor din lanurile de grâu.

Cercul sacru: Stonehenge prădat de druizi acum aproximativ două milenii.

Stonehenge a fost construit în trei epoci. Într-o primă fază, aproximativ în anul 3000 î.Hr., în jurul amplasamentului s-a săpat un șanț și s-a format un val de pământ înalt de doi metri și cu diametrul de 100 metri. În interiorul acestui val de pământ s-au săpat 56 de gropi superficiale, pentru a fi ulterior reumplute. S-a înălțat prima piatră, „Piatra Iadului”, care a fost poziționată în așa fel încât să marcheze axa răsăritului de soare la solstițiul de vară. Au urmat două pietre mai mici la intrare, după care 40 de stâlpi de lemn au fost fixați în așa fel încât să marcheze poziția soarelui.

Pietrele au fost oare martorele sacrificiilor sângeroase ale constructorilor din Epoca de Piatră?

Aproximativ în anul 2000 î.Hr. s-a creat o cale de acces către River Avon. Constructorii au adus fiecare piatră, care cântărește peste patru tone, de la sud-vest de Wales. Pentru a ajunge la locul stabilit ei au trebuit să parcurgă 380 de kilometri pe uscat și pe apă. Cu pietrele aduse pe această cale în interiorul amplasamentului s-au alcătuit două cercuri. Se crede că cei care au ridicat cele două cercuri ale complexului nu l-au terminat, pentru că mai aveau de gând să amplaseze un al treilea cerc, cel mai impresionant. Ridicarea lui a început aproximativ în anul 1900 î.Hr., cu selecționarea a 75 de blocuri imense dintr-

o anumită piatră, care se găsește la Avebury, o localitate aflată la 32 kilometri depărtare de locul unde s-au ridicat piramidele. Până la locul unde au fost înălțate și fixate, blocurile de piatră - care aveau circa 5 metri lungime și cântăreau până la 25 de tone - au fost transportate cu ajutorul unui sistem de bușteni și sfori care funcționau ca un fel de bandă rulantă. Detaliile arhitecturale de care s-a ținut seama la construirea acestui complex sunt fenomenale. Spre exemplificare menționăm limita superioară a stâlpilor care se constituie într-un prag superior perfect arcuit. Este uimitor cum fiecare cerc, fiecare piatră din acest complex au un loc anume ales pentru a indica poziția exactă a soarelui și a lunii într-un anumit moment important.

Locul a fost vizitat frecvent până aproximativ în anul 1000 î.Hr., deși încă nu se știe cu precizie pentru ce anume. Nu s-a putut da un răspuns concret la această dilemă pentru că în timpul cercetărilor arheologice în zonă nu s-au găsit suficiente indicii. Unii specialiști sunt de părere că tocmai această lipsă a indiciilor, istorice sugerează faptul că structura a fost un templu, sau un loc sacru. Multe dintre celelalte 900 de cercuri de piatră care se găsesc în Marea Britanie au avut diverse destinații, cel mai des fiind locuri de întâlnire, fapt indicat de rămășițele găsite la fața locului. Raportînd stricăciunile suferite de complexul Stonehenge la mărimea lui, ajungem la concluzia că acesta a avut o importanță deosebită. Pentru bretonii din antichitate blocurile de piatră din care este alcătuit complexul aveau o valoare deosebită; ele au fost aduse tocmai de la Wales, și erau ideale pentru un templu.

A fost luată în calcul și posibilitatea ca acest complex să fi fost folosit ca loc pentru desfășurarea ceremoniilor de incinerare a morților, deoarece în timpul cercetărilor arheologice, în zona primului cerc au fost descoperite 56 de gropi de mai mică adâncime, care conțineau rămășițe umane arse. Tot acolo s-au mai descoperit, împrăștiate în apropiere, dar în exteriorul complexului, recipiente din Epoca Bronzului.

Deoarece este evidentă legătura complexului Stonehenge cu evenimente astronomice importante au început să apară tot felul de teorii. S-a avansat ideea că a fost utilizat pe post de observator astronomic, sau ca un calendar gigantic. În 1965, un astronom de la Universitatea din Boston, Gerald S. Hawkins, a publicat o carte intitulată „Stonehenge nedeslușit”. În această lucrare el pretindea că un computer a demonstrat că Stonehenge markează mai multe aliniamente astronomice. El a mers cu supozițiile chiar mai departe și a afirmat că Stonehenge a fost în sine un computer. Potrivit teoriei lui, bretonii din antichitate au creat acest complex special pentru a cerceta stelele și pentru a calcula următoarele eclipse. După părerea specialiștilor, Gerald S. Hawkins nu a descoperit adevărata finalitate a complexului Stonehenge.

Pentru că în secolul al XVII-lea nu aveau cum să determine vârsta exactă a complexului, istoricii au crezut că Stonehenge a fost construit de preoții

antici celți, însă el are cu aproximativ 1000 de ani mai mult. Din păcate urmașii celților, druzii, au considerat că este dreptul lor să-și desfășoare ritualurile în incintă și exact în acea perioadă s-au produs cele mai multe deteriorări ale complexului. În prezent, pe bună dreptate, astfel de ceremonii nu mai sunt permise.

Din nefericire, în ultimele sute de ani multe pietre au fost furate, s-au deteriorat, sau pur și simplu au căzut, iar eforturile de restaurare nu s-au soldat cu rezultatele scontate. Cu toate acestea, magia locului n-a dispărut. Una dintre legendele care circulă despre acest loc spune că Merlin, cel mai celebru vrăjitor din Anglia, cu puterile sale a așezat pietrele pe locul unde le vedem și astăzi. Este o poveste care conservă legătura dintre complex și mitologia tradițională.

S-ar putea ca destinația complexului Stonehenge să fie mult mai simplă decât își închipuie cercetătorii cu mințile lor complicate.

37

Cercul de piatră de la Castlerigg

Dacă Stonehenge este cel mai faimos cerc de pietre din Marea Britanie, cercul de la Castlerigg, de lângă Keswick, în District Lake, este cel mai „eteric”. Situată într-o vale deschisă, înconjurată de dealuri, această construcție megalitică pare destinată anume pentru a fi immortalizată în cărțile poștale ilustrate. Acesta este ținutul lui Wordsworth, Coleridge și al poeților romantici, dar cu multe secole înainte a oferit adăpost unui neam foarte creativ.

În mijlocul dealurilor colțuroase și splendide de la District Lake se detașează impunătorul cerc Castlerigg.

Cercul de piatră Castlerigg, cunoscut, de asemenea, și sub numele de Cercul druizilor sau Keswick Carle, este unul dintre cele mai vechi din Marea Britanie. A fost construit cu aproximație în anul 3000 î.Hr. și este alcătuit din

38 de pietre de diferite mărimi, amplasate într-un cerc ușor oval. Cea mai mare piatră are peste doi metri jumătate înălțime, însă majoritatea dintre ele nu depășesc un metru și jumătate înălțime. Chiar dacă cinci dintre pietre s-au prăbușit, așezământul este într-o stare foarte bună și se remarcă în mod special printre cercurile de piatră din Marea Britanie.

În interiorul inelului de piatră, alte zece pietre formează o figură rectangulară, numită „Peștera”. În centru se află o movilă, ceea ce sugerează că poate fi o cameră mortuară. Nu se știe cu precizie pentru că așezământul nu a fost niciodată excavat în mod profesionist, singurele cercetări arheologice care s-au întreprins n-au făcut decât să înlăture stratul superficial de mangal.

La fel ca și în cazul Stonehenge, așezământul are proprietăți deosebite care fac din el un loc potrivit pentru a fi un observator astronomic, cu toate că o piatră ascuțită nepolizată, găsită lângă cerc sugerează că acesta ar fi putut funcționa ca un centru comercial al zonei în perioada neolitică. Potrivit uneia dintre legende, așezarea pietrelor nu s-a făcut după un plan anume, ci numai ca să sperie și să transforme în stană de piatră un monstru local.

Dintre toate supozițiile despre destinația și utilitatea cercului de piatră de la Castlerigg, cea mai plauzibilă pare a fi aceea că a reprezentat un focalizator al comunității locale și că era folosit atât în scopuri comerciale, cât și religioase și tribale.

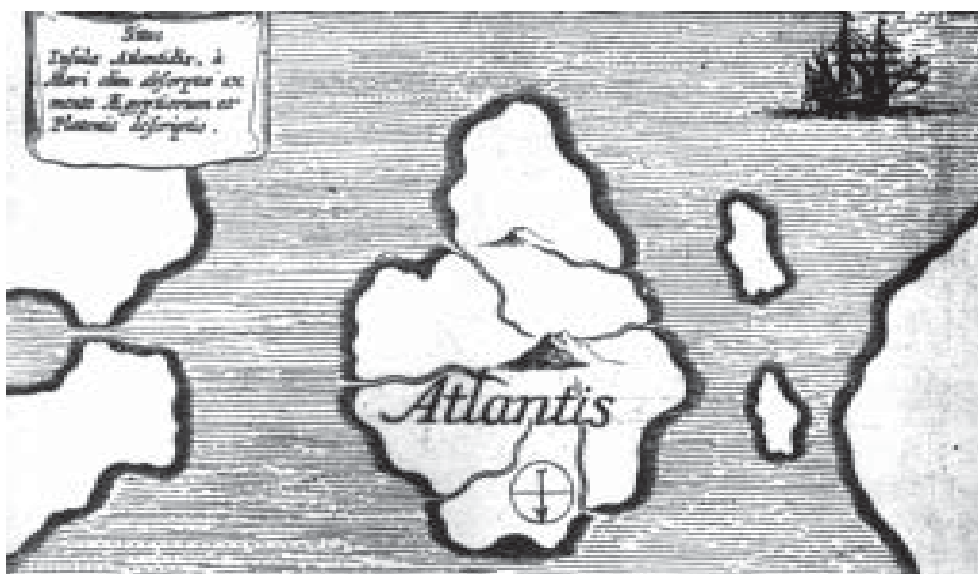
Deocamdată ne mărginim doar să admirăm aceste pietre impunătoare, ce reprezintă una dintre cele mai timpurii structuri gândite și executate de către om, amplasată într-o zonă cu un peisaj de o frumusețe unică.

ORAȘE ASCUNSE
I
CIVILIZAȚII
DISPUTE

38

Atlantida

Singurele informații care ne-au parvenit despre cel mai faimos continent dispărut le avem din opera lui Platon. Filosoful grec este unica sursă a tuturor informațiilor despre soarta nefastă a insulei și, în timp ce experții fac tot soiul de speculații pe marginea vârstei și poziției Atlantidei, nimeni nu știe cu certitudine dacă Platon nu a inventat poporul atlant, ca o alegorie menită să sufereze soarta unei civilizații care se autodepășește. În ciuda acestor ipoteze căutarea Atlantidei este la fel de asiduă ca întotdeauna.

Civilizația dispărută a Atlantidei, așa cum a fost descrisă de Platon. A scris el oare despre ceea ce a crezut că a fost un oraș real, sau a descris doar un stat ideal?

Platon a trăit în Grecia între anii 428 și 348 înainte de Hristos și a dezvăluit povestea Atlantidei în dialogurile „Timeaus” și „Critias”. Multe din scrierile lui Platon sunt ficțiuni create pentru a scoate în evidență o anumită idee, dar istoria Atlantidei a fost în repetate rânduri considerată adevărată. Dialogurile

redau povestea lui Solon, un învățător grec care a călătorit în Egipt, în jurul anului 600 î.Hr., ca să afle mai multe despre lumea antică. Cum egiptenii erau cunoscuți pentru faptul că aveau o mulțime de informații din secolele trecute, Solon a încercat să-și impresioneze gazdele povestind și el despre realizările poporului său. Preoții egipteni nu s-au lăsat mai prejos și, l-au pus la punct pe Solon, povestindu-i despre un continent și un popor complet necunoscute lui.

Aproximativ în anul 10000 î.Hr., un neam foarte puternic trăia în vest, dincolo de porțile lui Hercule, despre care acum se crede că ar fi Strâmtoarea Gibraltar. Continentul era regatul lui Poseidon - Zeul Mărilor, căruia îi era dedicat și templul din vârful muntelui care se afla în centrul insulei. Totul pe acel continent era foarte frumos, chiar și cartierele de case mărginașe. Pentru că dispuneau de un sistem elaborat de canale pentru irigații, fermele erau foarte roditoare, iar orașele prospere. Continentul avea o floră bogată și adăpostea numeroase animale exotice. Atlanții erau un popor foarte avansat; aveau chiar și un comerț industrializat, o armată puternică, o societate cultivată și foarte bine educată. Acest neam puternic ajunsese să controleze zone întinse din Africa, Asia și bazinul mediteraneean. Setea de putere a atlanților, i-a transformat în cuceritori ai altor lumi. Însă eforturile lor nu au fost încununete de succes. Încercarea lor de a cuceri Atena a fost sortită eșecului, mai mult decât atât, atlanții au fost nevoiți să se retragă și să facă față unui dezastru. Legende spun că marele Zeus, văzând corupția care se răspândise în rândul atlanților, a trimis pe capul acestora un potop, foc apă și un cutremur de pământ. Atlantida a dispărut în valuri.

Interesul epocii moderne pentru acest continent dispărut a fost reînviat de publicarea unei cărți – „Atlantida – lumea de dinaintea Marelui Potop”, a unui fost congressman american, Ignatius Donnelly. Această carte este un amestec de conjuncturi, interpretări greșite și fapte de istorie adevărată. S-a formulat însă și o idee foarte interesantă, Donnelly a observat asemănări între culturile și științele unor neamuri care aparent nu s-au întâlnit niciodată. Spre exemplu, marele potop antic, despre care se spune că a distrus Atlantida, este amintit în scrierile antice și legendele popoarelor din toată lumea.

Cine au fost de fapt atlanții, nimeni nu știe. Unii spun că ar fi fost extraterestri, alții cred că au descins din Lemuria, iar alții spun că, până la urmă ei au călătorit spre vest și au devenit triburi băștinașe americane. De asemenea, adevărata locație a Atlantidei reprezintă un subiect controversat. Cei mai mulți specialiști situează continentul în Mediterana și în permanență au existat echipe de arheologi care au încercat să dovedească acest lucru.

Mai sunt și teorii care sugerează că Sardinia din Mediterana și insula Thera din Marea Egee pot fi, în realitate, Atlantida. Ambele zone au avut civilizații foarte dezvoltate – populația Nuraghi din Sardinia și cultura Minoică din Thera; ambele au dispărut în urma unor teribile dezastruri naturale; dar nici

una dintre ele nu se află la vest de Strâmtoarea Gibraltar. Prin acceptarea acestei teorii se pune la îndoială localizarea geografică a lui Platon. De asemenea, mai trebuie spus că aceste civilizații avansate au dispărut în urmă cu aproximativ 9000 de ani înainte de Platon, or el a afirmat că Atlantida a fost distrusă în urmă cu 9000 de ani.

Alți oameni de știință localizează Atlantida în Oceanul Atlantic și spun că tot ceea ce a mai rămas din misteriosul continent sunt munții, ale căror vârfuri se văd printre valuri, unele dintre ele putând fi ceea ce astăzi numim Insulele Azore.

Ar mai fi și dovezile în sprijinul teoriei unei comete imense, sau a unui asteroid care s-a prăbușit pe Pământ în urmă cu multe sute de mii de ani, în sud-vestul Oceanului Atlantic. Cele două gropi de peste 7000 de metri adâncime, identificate pe fundul oceanului în apropiere de Puerto Rico, par să susțină această teorie. Mai mult, specialiștii susțin că impactul rocii cu solul ar fi putut crea mișcări seismice naturale suficient de mari cât să distrugă orice insulă de mărime medie, cum se presupune a fi Atlantida.

39

El Dorado

Când au ajuns pe teritoriile anticelor civilizații Aztecă și Incașă, pentru a le prăda și distruge, conchistadorii au auzit de la triburile băștinașe o poveste absolut extraordinară. Au aflat despre un neam, ascuns în mijlocul junglei, al cărui rege este acoperit cu aur și înoată într-un lac de aur. Aceasta este povestea lui „El Dorado”, „Omul de Aur”. Unul dintre primii spanioli care au pornit să caute și să descopere această zonă fantastică a fost Jimenez de Quesada.

În 1536 Quesada, împreună cu 500 de soldați cărăuși, au pornit spre nord-vest, spre zona unde acum este Columbia. După câteva zile cumplite în care cu greu și-au făcut drum prin jungla periculoasă au ajuns la două triburi indigene, numite Chibchas. Cele două triburi erau extrem de bogate, aveau aur, argint și multe grămezi de smaralde, dar nu l-au întâlnit pe faimosul „El Dorado”. Cu toate acestea, băștinașii i-au spus lui Quesada despre un lac aflat în mijlocul craterului unui vulcan, pe platoul Bogota, nu foarte departe. Lacul se numea Guatavita și în fiecare an acolo avea loc o ceremonie foarte bizară a Omului de Aur. Membrii tribului care au participat la ceremonii i-au spus lui Quesada că în timpul acestora sunt oferite daruri și se aduc ofrande zeului pe care îl venerază. Potrivit ritualului, regele tribului se acoperă cu un strat de noroi umed pe care praful de aur se prinde foarte ușor, după care, împreună cu alți patru conducători, încărcăți cu bijuterii și comori, pornesc pe o plută către mijlocul lacului. În tot acest timp, restul membrilor tribului interpretează tot felul de cântece. Când regele și cei patru însoțitori ai săi ajung în centrul lacului aruncă toate darurile și ofrandele în apa lacului, după care regele se îmbăiază, pentru a se spăla de praful prețios. Quesada a găsit lacul, însă nu a descoperit nici măcar un indiciu despre presupusele comori. Bineînțeles că și alți spanioli au auzit poveștile despre Guatavita, și au început să cerceteze apele lacului în 1545.

O dată cu trecerea timpului, fiecare nouă expediție era confruntată cu o altă versiune a legendei lui El Dorado și fiecare a scormonit jungla în căutarea comorilor. Nimeni nu le-a găsit, însă au descoperit totuși lucruri foarte interesante. În 1537 un aventurier, Francisco de Orellana, încerca să găsească orașul de aur navigând pe cursul râului Napo. Orellana a ajuns la gura de

vărsare a acestuia și a descoperit că era afluentul altui râu, mult mai mare. Și-a continuat drumul pe cursul apei și la un moment dat a fost atacat de un trib de femei războinice cu părul lung. Aceste femei i-au amintit lui Orellano de legendele amazoanelor din Sciția, Grecia, așa că a numit râul „Amazonas”.

În 1584 s-a răspândit o altă poveste, potrivit căreia încașii au fugit din fața invadatorilor spanioli și au creat un nou oraș de aur, numit Manoa. Această legendă s-a contopit cu aceea a lui El Dorado și, în 1595, un alt aventurier, de această dată britanic, Sir Walter Raleigh, a încercat să găsească Manoa și aurul său pentru Regina Elisabeta I. A dat greș și o nouă expediție, la fel de inutilă, s-a soldat cu execuția sa.

Peste ani a început să circule încă un mit: al lacului Parima, un lac dispărut, cu conotații mistice foarte asemănător, aproape identic, ca descriere, cu lacul Guatavita descoperit inițial de Quesada. În ciuda acestui fapt, mulți alți exploratori s-au avântat în junglă, rătăcind prin frunzișul des până când rămâneau fără resurse, fără oameni și își pierdeau răbdarea.

Între timp, alți exploratori spanioli au încercat să sondeze fundul lacului Guatavita. În anii 1580, Antonio de Sepulveda, un comerciant care trăia în Bogota, cu ajutorul a 8 000 de localnici a construit un canal de scurgere a apei din lac pentru a-l seca. A reușit într-adevăr să îndepărteze un mare volum de apă și să găsească, de asemenea, o cantitate considerabilă de aur, dar malurile au început să se surpe peste oameni, provocând pierderi umane imense și determinând în cele din urmă abandonarea proiectului. Următoarele încercări de secare a lacului s-au făcut în secolul XX, când au fost descoperite multe artefacte deosebit de valoroase, dar niciodată cea comoară impresionantă, menționată în legende.

În ciuda nenumăratelor expediții întreprinse de-a lungul și de-a latul junglei, conchistadorii nu au reușit să descopere toate secretele Amazonului. Biologii, botaniștii și antropologii susțin că acolo, în jungla Amazonului, mai sunt încă multe lucruri nedescoperite. Au găsit oare aventurierii spanioli lacul El Dorado? După toate probabilitățile Guatavita este faimosul lac. Însă nimeni cu a găsit încă Manoa. Dacă mitul El Dorado s-a dovedit a fi adevărat, atunci există motive întemeiate să credem că și legenda orașului Manoa are o bază reală.

40

Lyonesse

În partea de sud-vest a comitatului Cornwall, Anglia, nu se află nimic altceva decât apă și câteva insulițe numite Scilly Isles. Legendele spun că sub valurile fiorosului Ocean Atlantic zac rămășițele unui frumos și vechi regat □ Lyonesse. Este un regat născut direct din legendele Regelui Arthur, care a reușit să supraviețuiască marelui potop. Localnicii cred că dacă te uiți în direcția corectă, la reflux, poți chiar să vezi sub apă turnuri și domuri. Câteodată, târziu în noapte, ai senzația că auzi dangățul clopotelor de la bisericile scufundate.

Se spune că Lyonesse a fost o țară minunată, cu orașe superbe, care se întindea mult spre vest, spre Land End, de la Muntele St. Michael, până dincolo de Scilly Isles. Se presupune că în Lyonesse au existat peste 140 de biserici, iar întreaga zonă era acoperită de o frumoasă pădure. Nu a mai rămas nimic din toate acestea pentru că pe 11 noiembrie 1099 zona a fost inundată și toți locuitorii, mai puțin unul, au murit înecați. Singurul supraviețuitor, Trevilian, a văzut teribilele valuri năpustindu-se și a reușit să se urce pe calul său și să fugă spre o zonă mai înaltă și mai sigură. Orașele din Lyonesse au dispărut pentru totdeauna; doar cele mai înalte culmi ale regatului se mai văd ieșind din valuri. Ele se zăresc la o distanță de 32 kilometri de Land End și sunt cunoscute sub denumirea de Scilly Isles.

Potrivit unei alte versiuni a legendei, când Regele Arthur a fost rănit în bătălia sa finală împotriva lui Mordred, resturile armatei dușmane l-au urmărit pe rege până în Lyonesse. În momentul în care Arthur și oamenii lui au ajuns pe cea mai înaltă culme a regatului a apărut fantoma lui Merlin. El a provocat un potop și armata lui Mordred a fost înecată. Se spune că Arthur a murit în Scilly Isles, numele lui fiind asociat pentru multă vreme cu cel al regatului Lyonesse. Alfred Lord Tennyson a avansat chiar teoria potrivit căreia acolo și-a avut marele rege faimoasa și misterioasa curte, Camelot.

Care sunt dovezile care susțin acest mit fantezist? În primul rând, la baza muntelui Sf. Michael se pot vedea urme fosilizate ale unei păduri. Deci, acolo unde acum se întinde marea cândva a existat o pădure. De asemenea, în adâncul mării, la baza insulelor Scilly, de-a lungul malurilor, este posibil să se descopere

ziduri și ruine. În anul 1920 se credea că structurile descoperite pe plaja de la Samson Flats erau borne pentru marcarea unui teren, în timp ce potrivit unor teorii mai recente, probabil, acestea erau capcane pentru pești. Încă nu s-a ajuns la un acord în privința acestui lucru, însă după toate probabilitățile, ruinele aparțin unor barăci circulare. Se mai știe, de asemenea, că zona insulelor Scilly a fost cândva o arie compactă, după cum o atestă unele documente datînd din secolul al IV-lea d.Hr.

Regele Arthur: a fost un locuitor al ținutului Lyonesse dispărut între timp?

Totodată, se mai crede că grupul de șapte roci , aflate la jumătatea distanței dintre Land End și Scilly Isles, cunoscute sub numele de Șapte Pietre, au marcat cândva granițele unui mare oraș. Marinarii și pescarii localnici numesc acea zona „Orașul”. De asemenea, unii marinari au povestit chiar că în plasele lor au găsit fragmente de uși și ferestre. În 1930, Stanley Baron, un jurnalist de la un ziar londonez, *News Chronicle*, aflat pentru o vreme în Sennen Cove, o localitate situată la nord de Land End, a fost trezit într-o noapte de zgomotul înfundat al unui dangăt de clopot. Gazda lui i-a explicat că ceea ce a auzit el a fost dangătul fantomatic al clopotelor bisericii din Lyonesse. Edith Oliver, fost primar al orașului Wilton, în Salisbury, un alt martor credibil, pretinde că a văzut de două ori turnurile, turlele și cupolele din Lyonesse. Oamenii de știință contestă aceste legende. Oceanografii sunt convinși că în ultimii 3000 de ani nu s-au înregistrat diferențe de flux atât de mari încât să fie posibil un astfel de fenomen. Însă, cu toate că ei contestă aceste povești fantastice, pe țărmurile multor insule din Scilly Isles există dovezi certe ale existenței regatului Lyonesse. Și numai argumentele oceanografilor nu sunt suficiente pentru a-i împiedica pe bătrânii marinari să creadă în aceste mituri. Uneori o poveste este atât de minunată încât ar fi păcat să lași știința să o distrugă.

41

Mu și Lemuria

Legendele antice vorbesc despre un mare continent, acum dispărut sub ape. Sanscriții numeau acest continent „Rutas” și, potrivit legendelor lor, s-a scufundat sub Oceanul Indian. La rândul lor, scrierile tanite, păstrate pe frunze și scoarță de copac, vorbesc despre un continent care unea practic sudul Indiei de Australia. De asemenea, pe toate insulele din Oceanul Pacific există legende despre un continent foarte mare considerat locul de naștere al omului, și care s-a scufundat sub valuri. Acest continent este cunoscut în prezent sub denumirea „Mu”, sau „Lemuria”.

James Churchward, un împătimit călător anglo-american, este cel care a scris pentru prima dată despre legendele continentului Mu. El a spus că prin intermediul unui călugăr indian a descoperit o limbă foarte veche, un dialect numit „Naacal”, care l-a făcut să se gândească la limba originală a Omului. Călugărul indian au fost niște plăci de piatră, foarte vechi, scrise în această limbă, care erau bine ascunse într-un templu. Continentul Mu este descris în aceste texte, ca fiind plasat în Oceanul Pacific, imediat sub linia imaginară a Ecuatorului. Potrivit acestor scrieri, rasa umană a apărut pe acest continent, care avea o lungime de 8000 de kilometri și o lățime de 4800 kilometri, în urmă cu două milioane de ani, înainte de care a existat o altă societate extraordinar de dezvoltată, formată din 64 de milioane de oameni, dar care a fost distrusă de o imensă erupție vulcanică.

Aproximativ în același timp când Churchward publica legendele și comentariile bazate pe tradiția orală a localnicilor, un alt grup de oameni de știință avansau ideea unui continent dispărut. Naturaliștii și zoologii, adepți ai teoriei evoluționiste a lui Charles Darwin, au întâmpinat mari dificultăți în explicarea dispariției lemurilor. Dacă aceste animale provin din același strămoș comun, așa cum sugerează Darwin, atunci înseamnă că între Lemuria și celelalte continente a existat cândva un teritoriu care le-a legat. Unul dintre discipolii lui Darwin, zoologul englez L.Schlater a produs să se dea denumirea „Lemuria” acestui presupus continent de legătură, care a fost scufundat.

Ca urmare a progresului științei, zoologii sunt acum în măsură să explice vasta distribuție a familiei lemurilor, fără a mai recurge la ideea fantezistă a unui fost mare și unic continent. În același timp cercetările genetice au demonstrat că, din cauza unor mari catastrofe naturale, care au dus aproape la extincția rasei umane, din rasa originală s-au format comunități mai mici, care în timp s-au diferențiat biologic.

42

Teotihuacan

La înălțime, pe un platou, în centrul Mexicului, există niște ruine care continuă și în prezent să îi uimească pe arheologi și pe istorici. Dintre toate ruinele orașelor antice din America, Teotihuacan este cel mai enigmatic. Nimeni nu știe ce rasă l-a construit, cum a procedat și nici de ce l-a abandonat. Cert este că ruinele inspiră foarte mult respect și există bănuiala că 90% dintre acestea sunt încă îngripate în solul arid al Mexicului. Pe culmea acestui mare oraș, care a fost și un important centru cultural, se pare că au locuit 200 000 de cetățeni. Ce s-a întâmplat cu ei? Ce s-a petrecut la Teotihuacan?

Marea Piramidă a Soarelui din Teotihuacan se înalță deasupra platoului din Mexic

Când aztecii au ajuns în zonă și au găsit această minunată așezare urbană dezvoltată au fost atât de impresionați de construcții încât au numit locul „Teotihuacan”, adică „Marele oraș unde omul a devenit zeu”. Punctul central al orașului este o clădire imensă, numită Piramida Soarelui, care se întinde pe o suprafață de 19 kilometri pătrați. Această structură, de 65 metri înălțime, are în vârf un templu, ceea ce indică faptul că orașul era condus după precepte religioase. La baza piramidei, de la nord la sud, pe o distanță de circa 5 kilometri se află o cale de acces, un adevărat bulevard, pe care aztecii l-au numit „Bulevardul Morții”, din cauza micilor platforme înșiruite, de-o parte și de alta, despre care ei au crezut că sînt morminte. În realitate, se pare că după toate probabilitățile aceste platforme erau temple, din moment ce s-a descoperit că teotihuacanii își îngropau morții în propriile case.

La capătul de nord al acestui bulevard, lângă Piramida Soarelui, s-a mai aflat o construcție, mult mai mică și mai ușoară, numită „Piramida Lunii”. În partea de sud, la aproximativ 1,6 kilometri, se găsește o zonă mare, deschisă, numită „Citadela”. Această zonă a fost, de asemenea, înconjurată de mai multe temple, având în centru un templu mare, închinat Șarpelui Împodobit. Interesant este faptul că, exact la jumătate, Bulevardul Morții se intersecta cu un alt bulevard, ceea ce dovedește că orașul era structurat simetric, în patru sectoare. Casele din aceste cartiere erau lipite una de alta, cu acces către terase. Construirea orașului a început aproximativ în anul 200 î.Hr., cu structurile importante, reprezentate de piramide, care au fost înălțate în primul secol după Hristos. La începutul celui de-al cincilea secol după Hristos suprafața orașului a atins valorimaxime, iar populația s-a cifrat la aproximativ 100 000 de locuitori. În două secole numărul acestora s-a dublat.

Au venit, au creat și au plecat în liniște. Cine au fost constructorii de la Teotihuacan?

Dar cine erau locuitorii extraordinarului oraș? Nici arheologii, nici istoricii nu pot da un răspuns concret. Teotihaucanii au trăit cu mult înaintea aztecilor și cu aproximativ 200 de ani înaintea neamului Toltec, chiar dacă există foarte multe asemănări între acestea în ceea ce privește stilurile arhitectonice și instalațiile civile. Este posibil ca olmecii, un neam de extraordinari constructori și meșteșugari, a căror societate a înflorit între secolul al V-lea î.Hr. și secolul 1 d.Hr., să fi fost strămoșii teotihaucanilor. Trebuie precizat faptul că este doar o speculație, deoarece nu există nici o dovadă care să confirme această teorie. Din păcate, nu ne sunt accesibile nici sursele de informare primare, deoarece scrierile și celelalte înregistrări lăsate de teotihaucani, de unde am fi putut afla propria lor versiune a istoriei lor, nu au putut fi traduse. Cert este că fondatorii orașului au acționat cu discernământ și au respectat cu strictețe preceptele religioase. Acest lucru poate reprezenta un indiciu în sprijinul afirmației că orașul era o destinație favorită pentru pelerini, precum și un centru de instruire pentru preoți.

În ciuda faptului că viața și structura socială a teotihaucanilor par să fi fost perfecte, orașul avea să fie distrus, în cea mai mare parte, în secolul al VIII-lea, d.Hr. Una dintre teoriile care se vehiculează este aceea că poate populația a depășit numeric resursele de trai locale. De asemenea, mai este posibil ca barbarii să fi invadat orașul. Într-adevăr, picturile murale ale teotihaucanilor care s-au păstrat evidențiază faptul că în ultimii ani ai orașului armata a avut un rol din ce în ce mai important. O posibilă explicație ar fi aceea că orașul în sine nu a fost conceput să facă față atacurilor, iar excavările din ultima perioadă au scos la iveală faptul că în timpul ultimelor zile, în oraș, au izbucnit mai multe focuri.

Chiar dacă originea teotihaucanilor, este necunoscută, influența pe care această civilizație a exercitat-o asupra regiunii Mexicului a fost imensă. Unii experți iau în considerare posibilitatea producerii unui mare exod al locuitorilor Teotihaucanului. Potrivit acestei teorii, teotihaucanii au găsit în drumul lor un alt oraș cu structuri similare piramidelor antice, o așezare aflată la aproximativ 1100 de kilometri depărtare în Kaminaljuy. Dar nimic nu este sigur. Chiar și după aproape un secol de cercetări istorice intense misterioasa istorie a orașului Teotihaucan este la fel de necunoscută ca acum o mie de ani.

ORORI
□
BÂNTUIRI
DE FANTOME

43

Amityville

Cea mai cunoscută și totodată înfiorătoare poveste cu stafii a sfârșitului de secol e probabil cea din Amityville, New York, care s-a petrecut în casa de la numărul 112 de pe Ocean Avenue. Terifianta poveste a captat atenția publicului și a făcut obiectul unei cărți de mare tiraj, precum și al unui film de succes. Situația se explică prin faptul că publicul american este mai receptiv decât oricare altul la astfel de istorii, și este mai înclinat să creadă în veridicitatea faptelor. Nu încapă nici o îndoială că în casa de pe Ocean Avenue numărul 112, s-a întâmplat ceva îngrozitor, însă a fost într-adevăr implicată o fantomă?

Casa a fost construită în 1924, în stil colonial olandez, iar proprietarii au trăit fericiți în ea timp de mai mulți ani. Pentru că avea amintiri atât de frumoase și se simțea legată sufletește de casa copilăriei, fiica proprietarilor a ales să trăiască în casa părintească împreună cu propria familie. În 1960 casa a fost vândută unui cuplu care a locuit acolo până în 1965, când au îbstrăinat-o pentru că au divorțat. În iunie 1965 casa a intrat în posesia familiei DeFeo, în sînul căreia nu domnea armonia din pricina abuzurilor comise de domnul Ronald DeFeo. Timp de nouă ani, în afară de evenimentele cauzate de domnul DeFeo, nu a spus nimeni că s-ar fi produs vreun alt eveniment terifiant. Totul s-a schimbat într-o singură noapte, cea de 18 noiembrie 1974, când unul dintre fii, Ronald DeFeo jr.

George și Kathy Lutz – victimele unei orori supranaturale, sau simpli escroci?

și-a împușcat mama, tatăl, cei doi frați și două surori. După exact un an de zile, în decembrie 1975, casa a fost cumpărată de un tânăr cuplu, George și Kathy Lutz, împreună cu cei trei copii ai lor. Când s-au mutat în casă membrii familiei Lutz îi cunoșteau teribila istorie. Aproape imediat ei au fost martorii unor fenomene stranii – ușile și ferestrele se deschideau de la sine și se auzeau sunete bizare, iar preotului catolic care venise să alunge spiritele rele, o voce demonică i-a ordonat să plece. Situația s-a înrăutățit rapid. Pe pereți au început să se prelingă urme de sânge și substanțe lipicioase, au apărut nori pe la ferestre, fantomele și-au manifestat prezența mult mai des și, în plus, unul din copiii familiei a început să comunice cu un porc, pe nume Jodie, în care se pare că se întrupase o forță demonică. Într-una din nopți Kathy Lutz a fost chiar aruncată din pat de către o forță supranaturală și pretinde că a văzut fața diavolului pe peretele șemineului. După 28 de zile de teroare, familia Lutz s-a mutat și la scurt timp după aceea a apărut în presă povestea lor.

În 1976 doi dintre cei mai faimoși investigatori în domeniul paranormalului, Ed și Lorraine Warren, au fost filmați de către o echipă a unei televiziuni de știri în timp ce cercetau casa. Cei doi au declarat că locuința era într-adevăr bântuită de spirite demonice, însă alți specialiști în domeniu s-au dovedit mai reticenți.

Încă de la început doctorul Stephen Kaplan, directorul executiv al Institutului de Parapsihologie din America, care are sediul în New York, a avut serioase dubii în privința poveștii și în urma cercetărilor întreprinse, a descoperit aspecte interesante despre cei doi soți Lutz. Din păcate, cercetările lui nu au fost luate în seamă. Ulterior s-a aflat că cei doi soți luaseră legătura cu un autor, Jay Anson, care a scris o carte, „Teroarea de la Amityville – adevărata poveste”. Cartea, publicată în 1977, s-a bucurat de un mare succes la public și, bineînțeles că s-a turnat și un film, care a fost difuzat în 1979.

Așa cum a bănuit doctorul Kaplan, în spatele poveștii soților Lutz au existat acțiuni și motivații dubioase. El a descoperit că avocatul care l-a apărat pe tânărul DeFeo s-a întâlnit cu soții Lutz înainte de a fi publicată povestea. Kaplan nu a găsit nici o dovadă concretă care să susțină măcar o parte dintre afirmațiile publicate în carte, în schimb a descoperit că, după nici două săptămâni, soții Lutz s-au întors în casa din care plecaseră din cauza terorii. De asemenea, mulți detectivi au descoperit că cei doi soți au semnat contractele pentru publicarea cărții și turnarea filmului imediat după ce s-a aflat despre această poveste.

Ar mai trebui menționat un aspect important: după plecarea soților Lutz în casa din Amityville au mai locuit trei familii și, nici una dintre ele nu a semnalat fenomene ciudate.

Mulți dintre cei care au cercetat cazul, precum și cinicii, au concluzionat că întregul caz trebuie pus mai degrabă pe seama lăcomiei, decât a fenomenelor paranormale.

44

Casa parohială Borley

Mulți oameni cred că fantomele de la Borley au apărut cu secole în urmă. În 1362 călugării benedictini au construit o mănăstire într-un mic sat din Essex, în sud-estul Angliei. Legendele locale spun că unul dintre călugări s-a îndrăgostit de o măicuță de la mănăstirea Bures, un lăcaș apropiat, și și-a propus să fugă cu ea în lume. În ciuda faptului că au avut un plan bine pus la punct, și au dispus chiar de o trăsură cu care urmau să ajungă cât mai departe, cei doi îndrăgostiți au fost prinși. Călugărul a fost spânzurat, iar pe călugăriță au zidit-o în peretele uneia dintre chiliile mănăstirii.

Săpăturile de la casa parohială din Borley.

Locul reapare în legendele moderne în anul 1862, când preotul Henry Bull este repartizat la Borley și, pe locul fostei mănăstiri de măicuțe, construiește casa parohială, un an mai târziu, în 1863. Localnicii știau și chiar se obișnuiseră cu apariția fantomatică a unei măicuțe care putea fi văzută adeseori plimbându-

se tristă în apropierea locului vechii mănăstiri, iar preotul Bull s-a împăcat și el până la urmă cu situația. În 1875 el a adăugat o nouă anexă la casa parohială, chiar peste zona care era cunoscută în sat ca fiind „locul de plimbare al măicuței”. Din acel moment fantomatica prezență a început să devină stresantă, pentru că își făcuse un obicei din a apărea la ferestre și a-i speria pe oaspeții preotului.

După moartea părintelui Henry Bull, care a survenit în luna mai a anului 1892 în camera numită „albastră”, fiul acestuia, Harry, a preluat administrarea casei și din acel moment evenimentele bizare s-au înmulțit. Imaginea măicuței a fost văzută și de cele patru surori ale lui Harry și, pe lângă asta, în curtea casei au fost zăriți cai cu călăreți. Harry Bull a murit în iunie 1927, tot în camera „albastră”. Înainte de a se sfârși Harry Bull a pretins că a comunicat cu lumea spiritelor, însă, pentru că o dată cu moartea lui s-a stins neamul Bull, nu a avut cine să-i continue ideile.

În octombrie 1928 în casa parohială de la Borley s-a mutat reverendul Guy Eric Smith, împreună cu soția sa. Familia Smith cunoștea istoria casei și foarte curând s-a confruntat cu incidente stranii. Obiectele din casă erau mutate din loc, luminile se stingeau și se aprindeau fără motiv, cădeau pietre și se auzea o voce foarte ciudată care șoptea numele de botez al părintelui Henry Bull, Carlos. Exasperată, familia Smith s-a adresat cotidianului „Daily Mirror”. Redacția l-a trimis imediat pe reporterul Harry Price să cerceteze cazul.

Acesta a înregistrat multe incidente stranii, inclusiv sunete inexplicabile ale clopoțelului de la ușă și ciudata apariție a unui medalion catolic. Familia Smith s-a mutat întâi din clădire și mai apoi din localitate în aprilie 1930. Câteva luni mai târziu, în octombrie, a început o perioadă despre care Price va spune că a fost cea mai fructuoasă activitate de cercetare și documentare într-un caz de bântuire.

A urmat reverendul Lionel Foyster, care a venit să locuiască în casa parohială de la Borley împreună cu mai tânăra sa soție, Marianne, și fiica lor adoptivă, Adelaide. Imediat după mutarea lor, lucrurile s-au înrăutățit. Marianne a fost ținta celor mai dure atacuri. Obiectele zburau către ea ca să o lovească și pe pereți apăreau tot felul de mesaje. Într-unul dintre acestea se spunea: „Marianne, te rog caută ajutor. Caută ajutor și fă rugăciuni.” Reverendul Foyster a hotărât să facă o slujbă de exorcizare și pentru o scurtă perioadă de timp situația s-a ameliorat. După aceea, incidentele au reînceput, și din nou Marianne a fost ținta predilectă a atacurilor, fiind aruncată în repetate rânduri din pat de o forță nevăzută. În cele din urmă reverendul Foyster a hotărât să își mute familia. Ulterior, toți preoții care au fost trimiși în zonă au refuzat să locuiască în vechea casă parohială.

În iunie 1937 reporterul Harry Price s-a hotărât să închirieze casa și a instalat o echipă de observatori. Pe 27 martie 1938 o voce a anunțat că un

incendiu va izbucni în casa parohială chiar în acea noapte și că totul va arde până la temelie. Nu s-a întâmplat nimic. Ajuns la capătul răbdării Price a plecat împreună cu întreaga echipă. În casă s-au mutat căpitanul William Gregson și soția sa. Pe 27 februarie 1939, în timp ce căpitanul Gregson era în bibliotecă, o lampă a căzut și a izbucnit un incendiu. Unsprezece luni mai târziu decât avertizaseră spiritele, casa parohială de la Borley a ars până la temelie. Martorii spun că au văzut apariții stranii dansând deasupra flăcărilor și că, în timpul incendiului, la una din ferestrele dela etaj a fost zărit chipul măicuței.

În 1944 casa parohială a fost distrusă. Înainte de asta Price s-a mai întors o dată prin acele locuri. În timp ce cerceta zona fostelor chilii a găsit osul unui maxilar care a aparținut unei femei tinere. A presupus că este vorba de călugărița incriminată și a organizat o slujbă de înmormântare creștinească.

Cu toate acestea, incidentele stranii au continuat și mulți localnici mai sunt convingeți de faptul că spiritele bântuie și actuala biserică și casă parohială din Borley, care s-au construit peste drum de vechiul amplasament.

45

Palatul Hampton Court

Palatul Hampton Court este amplasat pe malul râului Tamisa, chiar la ieșirea din Londra. Despre această clădire se spune că este cea mai bântuită de fantome dintre toate construcțiile de acest gen. Castelul este renumit în special pentru numărul și rangul fantomelor care își fac apariția. De la soțiile regelui Henric al VIII-lea, la cavaleri, soldați și chiar un câine, toate aceste spirite bântuie locul de mai multe sute de ani.

Palatul Hampton Court, locul de întâlnire cu multe fantome, dintre care cel mai des cu una sau alta dintre nefericitele soții ale lui Henric al VIII-lea.

Inițial, Palatul Hampton Court a fost proprietatea Cardinalului Wolsey, dar lui Henric al VIII-lea i-a plăcut atât de mult încât l-a revendicat. El a fost și prima persoană care a semnalat cea dintâi apariție fantomatică, era vorba despre cea de a doua soție a sa, Anne Boleyn, care a fost condamnată la moarte prin decapitare pentru adulter, în 1536. În următoarele sale apariții ea a fost văzută uneori fără cap, pe care îl ținea în mână. Cei care i-au văzut fantoma au afirmat că era îmbrăcată fie în albastru, fie în negru, mergea încet, furioasă sau doar supărată, și au mai spus că le inducea o ciudată senzație de durere sau disperare.

Cea de a treia soție a lui Henric, Jane Saymour, este singura care a murit din cauze naturale, în 1537, dând naștere unicului fiu al regelui, Edward. Despre Jane se spune că a fost marea dragoste a lui Henric și datorită faptului că a dat naștere mult doritului fiu a fost singura îngropată în cripta unde avea să fie înmormântat însuși regele. Se spune că Lady Jane apare la fiecare aniversare a fiului ei, pe 12 octombrie. De fiecare dată este văzută plimbându-se din apartamentul reginei spre galeria Silver Stick (Bagheta de Argint); este înfășurată într-o mantie albă și poartă în mână o lumânare aprinsă.

După moartea mamei sale nou născutul a fost încredințat unei bone, Sibill Penn, care a murit de variolă în 1562 și a fost îngropată în capela bisericii Sfânta Maria, nu departe de Palat. Spiritul ei nu a fost văzut sau auzit până în 1820, când capela a ars într-un incendiu, fiind ulterior reconstruită. Cu această ocazie rămășițele pămîntești ale bonei au fost mutate într-un alt mormânt. De atunci, pe holurile palatului a început să fie văzută frecvent o prezență înaltă, învăluită într-o robă gri, cu glugă și în același timp s-a auzit un sunet ciudat, de fus, în aripa de vest. Pentru că zgomotul părea să vină dintr-un perete ciudat al unui coridor, acesta a fost dărâmat. În spatele lui s-a descoperit o încăpere necunoscută până atunci, în care s-au găsit și vechile unelte de tors ale bonei Sibill Penn.

Fără îndoială cea mai celebră fantomă de la Hampton Court poate fi văzută în partea cunoscută în prezent sub denumirea „Galeria bantuită”. Fantoma aparține celei de-a cincea soții a lui Henric, Catherine Howard, care a fost decapitată în 1542 pentru că l-a înșelat pe rege, păcătuind cu un bărbat mult mai tânăr. Legendele spun că scenele petrecute în ziua execuției sale pot fi văzute ca niște proiecții în interiorul galeriei. Martorii susțin că fantoma lui Catherine apare implorând îndurare pentru viața ei, însă gărzile o leagă și o târăsc la locul execuției. Unii martori au spus că i-au văzut fantoma încercând să găsească locul de rugăciune din palat, în timp ce alții au afirmat că au văzut și au auzit bătând la ușa capelei din palat doar o mână fantomatică ce purta unul dintre cele mai mari și inconfundabile inele ale fostei regine.

Nu toate spiritele care bântuie neliniștite pe holurile și în împrejurimile Palatului Hampton Court sunt de viță nobilă. Personalul palatului a spus că a observat o ceață gri foarte ciudată plutind chiar deasupra podelei din bucătărie,

iar un paznic a afirmat că a văzut o prezență masculină foarte ciudată, care purta pălărie, și care a dispărut spre încăperea unde sunt depozitate vinurile. Martorul a spus că i s-a părut foarte ciudat faptul că apariția părea să fie un spirit masculin. De asemenea, trebuie menționat faptul că a fost semnalată și fantoma unui câine care intră în apartamentul regal.

Foarte multă lume a spus că a văzut două fantome care se luptau în curtea principală. În timpul lucrărilor de restaurare a grădinii s-au descoperit două schelete ale unor englezi care au luptat în războiul civil. După ce s-a organizat o slujbă de înmormântare a osemintelor, cele două prezențe nu au mai fost semnalate. De asemenea, la Hampton Court a mai fost văzut un grup de șapte femei și doi bărbați îmbrăcați în haine foarte demodate. Un polițist chiar a deschis ușa, cu intenția de a-i lăsa să treacă, însă toți s-au evaporat.

Astăzi cei care vizitează Palatul Hampton Court nu trebuie să se sperie dacă văd personaje îmbrăcate în haine de epocă deoarece este vorba de personalul care ghidează grupurile de turiști. Dacă totuși este observată o fantomă, nici atunci nu trebuie să intre în panică pentru că nici unul dintre spiritele care încă mai bântuie Palatul nu este primejdios. Spre exemplu una dintre doamnele din corpul de gardă a spus că într-o zi a simțit o pleznitură foarte ciudată la elasticul lenjeriei intime. Poate că a fost spiritul lui Henric care încă mai bântuie prin palat și, bineînțeles, că nu și-a schimbat vechile obiceiuri.

46

Longendale – locul cu strigoi

Peak District (Cartierul Peak) este o zonă sumbră, dar de o extraordinară frumusețe naturală, aflată în nordul Angliei, între Manchester și Sheffield. Primul parc național britanic continuă să fie cel mai vizitat loc de acest gen din toată Europa. Chiar dacă poate părea întunecos și trist, este un loc unde tradițiile și legendele prind viață, un loc unde istoria pur și simplu năvălește asupra prezentului și unde uneori se întâmplă lucruri inexplicabile. În partea de vest a zonei, spre Manchester, se află Valea Longendale – un loc deosebit de atractiv pentru turiști și pasionați SF. Asta pentru că în Valea Longendale au fost semnalate siluetele fantomatice ale unor avioane.

Pentru foarte mult timp zona a fost asociată cu tragicele accidente aviatice. O explicație posibilă este și faptul că în timpul celui de al doilea război mondial escadronul „Dambuster” folosea zona ca poligon de tragere pentru bombardiere. Însă nu acestea au fost cauzele accidentelor aviatice. În cele peste 50 de cazuri care au fost semnalate piloții avioanelor au raportat că s-au pierdut în nori denși de ceață, după care s-au prăbușit la pământ. În total, în astfel de accidente au murit peste 300 de piloți.

Tot despre Valea Longendale există o serie de relatări ale unor martori oculari care au afirmat că au văzut avioane ce păreau să aibă probleme. Astfel de întâmplări sunt atât de obișnuite în zonă încât pădurarii și echipele de salvamontiști au fost solicitate nu o dată să caute resturile fantomatice ale unui avion prăbușit.

Un exemplu relevant este întâmplarea petrecută în noapte de 24 martie 1990, când mulți dintre cei care se aflau în acel moment în Districtul Peak - atât localnici, cât și foarte mulți turiști veniți să vadă trecerea cometei Hale Bopp – au văzut cum un avion foarte mare, asemănător cu un vechi bombardier Lancaster, zbura la o înălțime foarte joasă, aflându-se pe o rută clară de coliziune cu un deal. Imediat ledurile de avarie de pe pupitrul de urgență s-au aprins și numeroși martori oculari au început să telefoneze pentru a semnală un accident. Doi dintre aceștia au fost Marie Frances Tattersfield, agent de poliție, și soțul acesteia, un fost pilot. Iată ce a spus doamna Tattersfield despre incidentul la

care a asistat: „A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut... era foarte mare (n.t. avionul) și zbura mult sub altitudinea legală pentru o cursă de noapte. Luminile de la toate ferestrele erau aprinse, ceea ce părea și mai ciudat, fiindcă nici un pilot nu zboară în asemenea condiții, cu atât mai mult într-o zonă deluroasă, pentru că ar fi fost orbit”. Poliția a format și trimis imediat echipe de căutare și salvare, la care s-au alăturat peste o sută de voluntari, însă nu s-a descoperit nici o urmă de avion, ori locul prăbușirii acestuia. În schimb au fost găsite împrăștiate pe dealuri resturi ale mai multor avioane prăbușite mai demult. Într-un loc, numit Bleaklow, a fost găsită carcasa sfărâmată a unui avion B29 Superfortress, care s-a prăbușit pe data de 3 noiembrie 1948. În acest accident aviatic a murit întregul echipaj format din 13 persoane. Copiii din zonă povestesc despre un bărbat în uniformă care pretinde că este paznicul locului. Potrivit relatărilor lor, bărbatul le-a spus povestea unui avion care s-a prăbușit cu tot cu echipaj, după care a dispărut. Când li s-au arătat niște fotografii ale echipajului care a murit în acel tragic accident, copiii au fost surprinși să îl recunoască în persoana fostului căpitan, Langdon P.Tanner, chiar pe bărbatul pe care îl văzuseră ei. Și nu numai copiii l-au văzut pe căpitan. În copilărie, Gerald Scarratt a fost unul dintre martorii oculari ai accidentului avionului B29, însă nu s-a dus la fața locului decât 20 de ani mai târziu. A cercetat împrejurimile și a găsit un inel de aur, inscripționat cu numele Langdon P.Tanner. La scurt timp după ce s-a aflat de descoperirea lui, un grup de cercetători pasionați de cazurile de accidente aviatice l-au rugat să-i ducă în locul unde a găsit inelul. „Am fost de acord, și am pornit să le arăt unde am găsit inelul, însă după un timp, când m-am uitat să văd dacă mă urmează, am observat că o luaseră pur și simplu la goană, îndepărtându-se cu 10 sau 13 metri. Când am reușit să-i ajung din urmă erau îngrozitor de speriați și aveau fețe livide. Au spus că au văzut pe cineva stând în fața mea, care se uita în jos, și era îmbrăcat în uniformă de aviator. Eu le-am spus că nu am văzut pe nimeni, dar ei mi-au răspuns: «Noi toți l-am văzut! Mulțumim că te-ai oferit să ne conduci, dar noi plecăm!» Și n-am mai auzit niciodată de ei”.

Se pare că, indiferent dacă e vorba de un obiect zburător sau de ceva îngropat în pământ, în zona Peak District este într-adevăr ceva ce depășește capacitatea noastră de a explica natura respectivului fenomen.

47

Maria Celeste

Povestea despre „Maria Celeste” nu este o ficțiune, dar mulțumită unuia dintre cei mai talentați scriitori de SF, Sir Arthur Conan Doyle, adevărata poveste a corabiei a intrat în legendă și s-a transformat într-unul dintre cele mai surprinzătoare mistere. Pe când era un tânăr scriitor lui Sir Arthur Conan Doyle i s-a comandat o nuvelă despre o navă care a fost găsită plutind în derivă prin Oceanul Atlantic, în perfectă stare de navigare, dar fără echipaj. Sir Arthur Conan Doyle a schimbat numele inițial al navei, denumind-o „Marie Celeste” și a adăugat la întâmplarea adevărată câteva elemente fictive. Însă chiar și fără aceste adăugiri, povestea în sine este suficient de stranie. Nici chiar în zilele noastre nu a reușit cineva să afle ce s-a întâmplat, de fapt, cu acea corabie „Marie Celeste”.

Stampă cu vas asemănător celui numit Marie Celeste.

Numită inițial „Amazon”, corabia a fost construită în 1860, în Noua Scoție. Avea 30 de metri în lungime și o capacitate de 282 tone. Încă de la început, această corabie a fost ocolită de șansă. A suferit numeroase accidente și, în 1868, a sfârșit într-un șantier de reparații din New York. Cu toate acestea, corabia a fost cumpărată de trei noi stăpâni □ James H. Winchester, Silvester Godwin și Benjamin Spooner Briggs. Cei trei au reparat și repus pe picioare „Amazonul” și l-au reînregistrat la New York sub numele de „Marie Celeste”. Pentru că avea experiență de comandant pe alte trei corăbii, Briggs și-a asumat rolul de căpitan. Era un om cunoscut ca fiind onest, demn și cu frică de Dumnezeu. Briggs nu și-ar fi părăsit corabia decât în ultimul moment.

Pe 7 noiembrie 1872 „Marie Celeste” părăsește portul New York având la bord un echipaj de șapte oameni și pe soția și fiica căpitanului Briggs, Sarah și Sophie Matilda. Aveau o încărcătură de 1700 de barili de alcool pe care trebuia să îl ducă la Genova, în Italia. O săptămână mai târziu, fregata britanică „Dei Gratia” părăsește și ea America pentru a urma aceeași rută. Fregata „Dei Gratia” era condusă de căpitanul David Reed Morehouse, care cinase cu Briggs chiar cu câteva zile înainte ca „Marie Celeste” să părăsească portul. Pe 4 decembrie „Dei Gratia” se afla la 400 de mile est de Azore când echipajul a observat o corabie care plutea în derivă exact înaintea lor. Căpitanul Morehouse a putut vedea prin ochean că era vorba de „Marie Celeste”. Pentru că nu a remarcat nici un semn de activitate la bord și nu a primit răspuns la strigătele lor de salut căpitanul Morehouse a decis să trimită câțiva membri ai echipajului să vadă despre ce e vorba. Conducător al acestui grup a fost numit șeful mateloților, Oliver Deveau. În momentul în care au ajuns pe „Marie Celeste” și-au dat seama că nava era în perfectă stare de navigare, cu suficiente provizii de apă și hrană, dar cu câteva defecțiuni în interiorul calei. Pe puntea inferioară era o cantitate destul de mare de apă și din păcate una dintre pompe se defectase. Din câte s-a putut vedea echipajul a părăsit nava în mare grabă pentru că oamenii nu-și luaseră nici cizmele, nici pipele; totul era intact. Singurele obiecte care lipseau erau ceasul și sextantul, despre care s-a presupus că le-a luat căpitanul. Deveau a observat cu surprindere că nu exista nici o barcă de salvare la bord. Însă cel mai interesant fapt i s-a părut ultima consemnare din jurnalul de bord, care era datată 24 noiembrie, când „Marie Celeste” abia trecuse de Insulele Azore. Asta însemna că „Marie Celeste” navigase prin Mediterana de una singură peste 400 de mile, pe o rută perfectă, ca și când ar fi avut cârmaci.

Echipajul de pe „Dei Gratia” s-a împărțit în două, un grup s-a dus pe „Marie Celeste” pentru a o trece prin Strâmtoarea Gibraltar. Încărcătura de alcool a ajuns la Genova aproape intactă; doar nouă barili s-au pierdut. După ce s-a efectuat o anchetă asupra celor întâmplare „Marie Celeste” a fost vândută și de atunci a tot trecut de la un stăpân la altul. Interesant este faptul că după ce îi auzeau povestea mulți marinari refuzau să se mai îmbarce, spunând că aceasta

nu este o corabie cu care să poată pleca liniștiți la drum. „Marie Celeste” a eșuat pe una din coastele din Haiti pentru ca proprietarul să poată încasa asigurarea.

Dar ce s-a întâmplat în 1872 cu echipajul de pe această corabie? Potrivit versiunii oficiale, prezentate de oficialitățile britanice și americane, echipajul s-a răsculat și a abandonat corabia. Versiunea pare destul de neverosimilă având în vedere faptul că nu era o cursă foarte lungă, iar la bord nu se vedeau semne de luptă. De altfel căpitanul Briggs era respectat și iubit atât ca om, cât și în calitate de comandant.

Cea de a doua teorie este și mai fantezistă. A fost formulată de un cetățean, pe nume Fosdyk, care după ce a murit a lăsat niște scrisori în care pretindea că el a fost un pasager secret pe „Marie Celeste” și că a asistat la ceea ce s-a întâmplat. El spune că în timpul călătoriei Briggs a construit o punte specială pentru fiica sa. La un moment dat, când doi dintre membrii echipajului faceau baie au fost atacați de rechini. În acest timp, pentru a vedea ce se întâmplă, restul oamenilor s-au înghesuit pe mica punte construită pentru fetiță. Fosdyk pretinde că structura, nefiind foarte solidă, a cedat și că absolut toată lumea a căzut în apă și a fost devorată de rechini. El mai spune că a scăpat cu viață datorită faptului că s-a agățat de o bucată de lemn rupt.

Cea mai plauzibilă explicație pentru ceea ce s-a întâmplat cu „Marie Celeste”, având în vedere dovezile, este aceea că la un moment dat, din cauza vremii nefavorabile nava a lovit un banc de nisip.

48

Valea Waterworks

Valea Waterworks, aflată în parohia St. Lawrence pe Insula Channel din Jersey, a fost numită astfel din cauza numărului mare de rezervoare și stații de pompare care se află în zonă. Cu toate acestea, chiar și în prezent locul este afectat vânătoarii. Este o zonă foarte întunecată și foarte umedă și, de cele mai multe ori oamenii cărora li se pare că văd sau aud lucruri ciudate sunt priviți cu înțelegere. Uneori chiar există certitudinea că se întâmplă ceva ciudat, că realmente sunt urme sau sunete produse de fantome. Mulți dintre cei care au fost puși pe fugă de aceste fantome numesc locul „Trăsura Fantomă”.

Relatările acestor întâmplări ciudate sunt asemănătoare. De obicei, evenimentele se produc pe înserat și sunt precedate de un învăluitoare dangăt de clopote, care sună ca o muzică nepământească, o muzică ce pare mai degrabă asemănătoare cu dangătul ce vestește nunta. Treptat, amestecându-se cu sunetul clopotelor încep să se distingă și alte zgomote. Sunt zgomote de cai ce aleargă de-a lungul văii acompaniate de vuiete și de hurducăitul unei trăsurii. Cu cât se afundă mai mult în semiobscuritate martorii spun că au putut vedea o procesiune de oameni îmbrăcați în haine specifice secolului al XVIII-lea. Martorii au mai afirmat că au văzut și pasagerul din trăsură, acesta fiind o mireasă îmbrăcată în rochie albă. De asemenea au mai spus că în timpul trecerii trăsurii au deslușit și fața din spatele vălului: un craniu.

Potrivit legendei, la începutul secolului al XVIII-lea, o fata care era pe punctul de a se căsători la biserica parohiei St. Lawrence a fost părăsită în fața altarului. Se spune că exact în acea seară s-a sinucis și că ceea ce descriu astăzi martorii nu este altceva decât umbra nepieritoare a celor întâmplate atunci. Există și o altă variantă a acestei povești conform căreia fata s-a sinucis în seara de dinaintea nunții, dar că, totuși, fantoma ei a apărut a doua zi la nuntă pentru a i se putea arăta mirelui, care atunci când a ridicat vălul miresei i-a văzut chipul de o paloare nepământească.

Majoritatea oamenilor spun că fenomenul se petrece o singură dată pe an, la o dată anume, dar în acea zonă au fost relatate mult mai multe întâmplări ciudate, care mențin amintirile atât de vii, încât probabil că povestea nefericitei a bieteii fete nu va fi uitată niciodată.

MINUMI
□
MIRACOLE

49

Îngerii

Ideea existenței îngerilor nu face parte doar din credința Bisericii Romano-Catolice. Mulți oameni, de absolut toate religiile, au simțit sau au trăit personal evenimente care i-au determinat după aceea să creadă că ceva îi urmărește, îi protejează. Esența și numele atribuit acestei ființe divine diferă de la o persoană la alta, în funcție, de credința acesteia în Dumnezeu.

Sunt, de asemenea, multe cazuri în care persoanele spun că se simt ghidate de un înger păzitor, care nu este neapărat o entitate religioasă, ci poate fi o rudă, sau un prieten decedat. În ambele cazuri rolul îngerului este acela de a preveni un pericol iminent și de a aduce consolare în momentele de dificultate. Influența îngerilor în viețile oamenilor poate fi considerabilă.

O poveste fascinantă este aceea a lui Serghei Kurdakov, fost agent KGB, inevitabil instruit să nu creadă în existența unei zeități supreme. Mai mult decât atât, Kurdakov făcea parte dintr-un detașament special destinat persecutării și intimidării grupurilor creștine. Într-una din misiuni, când echipa lui Kurdakov s-a năpustit în încăperea unde avea loc o întrunire religioasă secretă, cu scopul de a-i pedepsi pe toți cei prezenți, Kurdakov a observat într-un colț o bătrână care ținea în mână o Biblie. A pornit spre ea cu intenția de a o bate, dar, în momentul în care a ridicat mâna pentru a o lăsa să cadă asupra ei, o prezență stranie l-a oprit. S-a întors, dar în spatele lui nu era nimeni. În cele din urmă Kurdakov a fugit în SUA.

Lucifer, căzând din Rai, într-o gravură din secolul al XIX-lea.

Îngeri în calești coborând pe Pământ. De secole teologii se străduise să clasifice îngerii în diferite tipuri și categorii.

Din punct de vedere religios, îngerii sunt doar mesagerii lui Dumnezeu. Ei apar ca să prevestească mari evenimente, cum ar fi, spre exemplu, anunțarea nașterii Mântuitorului. Îngerilor, le revine misiunea de a pune în practică poruncile lui Dumnezeu și de a-i dezvălui Omului cele mai importante adevăruri. De cele mai multe ori, îngerii inspiră respect celor care îi văd, dar se spune că emană calmitate și încredere. Îngerii sunt prezente menționate cu regularitate, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, deci întâmplările și experiențele legate de aceștia nu sunt doar un punct de plecare pentru religii. Mențiuni despre întâlniri și experiențe cu îngerii sau alte creaturi mistice apar în înregistrările multor rase și civilizații umane, și toate sunt asociate cu miracole și inexplicabile capacități de tămăduire.

50

Coduri biblice

Ideea existenței unor coduri biblice a apărut în secolul al XII-lea, când studenții evrei au descoperit în versiunea din limba ebraică a Scripturii, mai precis a primelor cinci capitole, cuvinte ascunse, deosebit de interesante. Devout Jewus este convins că detaliile a tot ceea ce urmează să se întâmple pe Pământ este menționat în aceste rânduri. Marii Rabini au afirmat întotdeauna că scrierile au fost dictate lui Moise direct de către Dumnezeu, deci nu au cum să apară modificări în text.

În epoca modernă descifrarea codurilor biblice a fost opera lui Michael Ber Weissmandl – un rabin slovac care a scăpat printr-o minune de camerele de gazare ale naziștilor. Interesul său față de cărțile antice ale codurilor biblice l-au condus la dezvoltarea propriei teorii. Deși în timpul celui de al doilea război mondial starea de sănătate a lui Weissmandl s-a deteriorat, a reușit să promoveze ideea spărgătorilor de coduri, cu ajutorul faimosului program german Enigma. De asemenea, ideile lui Weissmandl au marcat și începutul epocii microcipurilor, care le-a permis inițiaților în tainele Scripturii, adepți ai teoriei lui Wissmandl, să se folosească de noua tehnologie pentru a continua cercetările asupra codurilor biblice.

În 1994 un grup de intelectuali, Doron Witztum, Eliyahu Rips și Yoan Rosenberg, au publicat în jurnalul „Științe Statistice” un studiu despre un experiment pe care l-au efectuat folosind metodele lui Weissmandl. Astfel, ei au afirmat că în capitolul Genezei au descoperit referiri la 34 de mari rabini înțelepți, împreună cu datele nașterii și morții acestora. Publicarea acestui studiu a stârnit un real interes față de codurile biblice, atât în rândurile oamenilor de știință, cât și ale populației. Acest interes este la fel de viu și astăzi, de-a lungul timpului el ducând la apariția multor cărți, deși multe dintre acestea nu au fundament științific.

G H T E R S T H O U H A S T N O W D O N E F O O L I S H L Y I N S

„Roswell" ascuns în KJV Geneza 31:28

Deci, cum au fost descifrate codurile biblice? Metoda este destul de simplă: cercetătorii au folosit un sistem numit Secvența Literelor Echidistante. Acest procedeu constă în alăturarea tuturor literelor de pe un rând, într-un singur așa-zis cuvânt, fără să se țină seama de semnele de punctuație. Apoi, prin extragerea, din lanțul astfel format, anumitor litere, rezultate din utilizarea unei anumite secvențe, rezultă alte cuvinte distincte. Spre exemplu:

ARETHEREHIDDENMESSAGESHERE

Dacă din acest lanț de litere extragem fiecare a șasea literă, începând cu primul „T”, ajungem la cuvântul „TIES” (legături). Metoda poate fi folosită atât de la stânga la dreapta, cât și invers, folosind, ca secvență, orice număr de litere sau spații. Sunt însă și metode de decodificare mult mai complicate, numite șiruri sau matrici. Acestea sunt două dimensiuni de prezentare a textului, seamănă cu încercarea de a căuta un cuvânt într-un puzzle care conține câte un cuvânt ascuns în fiecare direcție.

Inițial, Weissmandl a descoperit că plecând de la primul „T” din primul vers al Genezei și sărind de trei ori câte 50 de litere a obținut un nou cuvânt, respectiv TVRH, echivalentul din limba idish pentru cuvântul Torah - Scriptură. Această descoperire se poate aplica, tot cu secvența de 50 de litere, și pentru capitolele Exodul și Numerele. Cercetări recente au făcut referiri la Hitler, „Mein Kampf”, și alte evenimente istorice. Mulți autori de senzație s-au lăsat seduși de aceste teorii și au început să emită teorii fanteziste, iar codurile biblice au devenit un fenomen asemănător cu profețiile lui Nostradamus. Mulți adepți ai acestor coduri biblice spun că ele nu ar trebui văzute ca instrumente de aflare a destinului, ci mai degrabă ca o dovadă că Sfânta Scriptură a fost într-adevăr scrisă de Dumnezeu, cel care are cunoștința de tot ceea ce urmează să se întâmple. Ei mai spun că toate aceste descoperiri referitoare la evenimentele care urmează să se întâmple pot să nu fie valabile, pentru că dacă ele nu se întâmplă atunci nu trebuie decât să se folosească altă secvență pentru alcătuirea altor cuvinte. Mulți oameni consideră că detaliile valabile care apar în urma folosirii codurilor biblice sunt mai degrabă cuvinte amestecate, care întâmplător corespund unor evenimente reale.

Bineînțeles, există și foarte mulți sceptici, mai ales în rândul oamenilor de știință, al experților în statistică și informatică. Doi dintre aceștia, matematicienii Dror Bar-Natan și Brendan McKay, au fost primii care au contestat descoperirile lui Witztum, Rips și Rosenberg. Căutând detalii despre rabini faimoși, McKay și Bar-Natan au făcut descoperiri similare cu ale celor trei studiind celebrul roman al lui Tolstoi, „Război și pace”. Alte experimente au relevat, de asemenea, previziuni ale unor asasinate celebre, moartea prințesei Diana și războiul împotriva terorismului, toate ascunse în textul romanului lui Melville – „Moby Dick”.

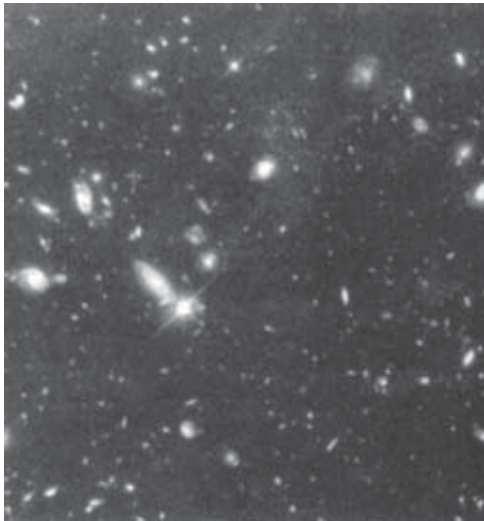
Adepții teoriei existenței unor coduri biblice spun că ei vor încerca în continuare să elucideze aceste mistere pentru a dovedi că într-adevăr Dumnezeu a scris Biblia, chiar dacă unii sunt tentați să creadă că un sistem de coduri, elaborat ulterior, va avea un efect neînsemnat asupra credinței.

51

Big Bang-ul

Cel mai mare și mai fundamental mister al istoriei lumii și universului este cel referitor la modul *cum au început toate acestea*. În acest moment Omul deține multe informații despre diversele etape ale evoluției Pamântului, dar încă nu are un răspuns bine definit despre începutul acestei lumi, sau despre modul cum s-a format universul. Religia ne oferă o teorie, potrivit căreia Dumnezeu a creat planetele cu mâna, dar această teorie nu se prea potrivește cu cele câteva dovezi științifice pe care le avem. Și, pentru a combate ignoranța umană, oamenii de știință au început să dezvăluie câteva din secretele cosmosului. Dispunem de cunoștințe limitate, dar știm că totul a început cu o explozie, de mari proporții. Totul a început cu Big Bang.

Cu aproximativ 15 miliarde de ani în urmă s-a produs o explozie enormă. A fost o căldură de miliarde de grade; materia și antimateria s-au creat într-un nor dens, în expansiune. În mai puțin de o miime de secundă Universul s-a

Căutând originile Universului în conformitate cu teoria Big Bang-ului.

mărit de o sută de ori. S-a produs mai multă materie decât antimaterie și au început să se formeze particulele de bază. Universul a continuat să fie dens, de consistență plasmatică, cu radiații mari, în special la extreme, acolo unde treptat se producea o răcire. După o secundă Universul avea o temperatură de 10 miliarde de grade Kelvin. În continuarea procesului, particulele simple și-au redus treptat viteza, permițând astfel ca alte reacții, mult mai complexe, să aibă loc.

După aproximativ trei minute de la explozia inițială temperatura a coborât la un miliard de grade. A început nucleosinteza și s-a creat

deuteriul, un izotop cunoscut sub numele de hidrogen greu. Deuteriul a format apoi tritiu, care mai apoi a devenit nucleu de heliu. După o ușoară răcire și a fost posibilă crearea atomilor de hidrogen. În următorii 300 000 de ani s-au format atomii de heliu și temperatura Universului a scăzut la 10 000 de grade Celsius. Pe parcurs, radiațiile au devenit mai puțin dense și astfel a fost posibil ca lumina și materia să se separe. În cele din urmă, după 15 miliarde de ani Universul a luat înfățișarea pe care o cunoaștem astăzi.

Deși teoria Big Bang-ului se bazează pe supozițiile multor specialiști în cosmologie și în astronomie, ea are totuși o bază științifică. Recent, cu ajutorul înregistrărilor furnizate de satelitul COBE al NASA, s-au descoperit microvaluri cosmice produse la cele mai îndepărtate margini ale Universului. Faptul că aceste microvaluri urmăresc forma unor structuri rigide sugerează ideea că Universul evoluează după un model care se poate verifica. Diferențele mici de timp între trei puncte îndepărtate i-au ajutat, de asemenea, pe oamenii de știință să-și demonstreze teoriile inițiale despre ceea ce s-a întâmplat în timpul răcirii Cosmosului. Deosebiriile dintre etapele de dezvoltare ale unor zone cu temperaturi diferite oferă informații extrem de valoroase despre ceea ce s-a întâmplat după Big Bang.

În iunie 1995 nava observator a NASA, ASTRO 2, a detectat elementul deuteriu în cel mai îndepărtat colț al Cosmosului. Asta demonstrează că asemenea elemente au existat cu adevărat imediat după Big Bang. În același timp telescopul Hubble le-a permis astrologilor să caute adânc în Univers și să descopere care sunt substanțele predominante în cele mai vechi forme.

Noile descoperiri duc, de cele mai multe ori, la noi întrebări și la revizuirea vechilor teorii. Putem afirma însă cu certitudine că Universul continuă să se extindă, deci fenomenul Big Bang este încă în desfășurare. Faptul că în cele mai îndepărtate margini acest fenomen continuă să se producă ne dă speranțe că, pe măsură ce instrumentele noastre tehnice se vor perfecționa, vom fi capabili să aflăm cum s-a format inițial Universul.

Pentru că reprezentăm o formă de viață inteligentă, oamenii de știință de pe această planetă vor putea fi, la un moment dat, suficient de încrezători încât să poată da răspunsuri concrete despre Univers, îndepărtate atât în timp, cât și în spațiu. În acest moment, nici un om de știință nu îndrăznește să formuleze o teorie despre ceea ce a fost înainte de Big Bang. Teologii susțin că totul are o cauză și profită de ignoranța umană pentru a identifica această cauză în persoana lui Dumnezeu. Alții spun că nu este absolut obligatoriu ca tot ce se întâmplă să aibă un catalizator. Așa cum noi am apărut pe un tărâm nou din necunoscut, este posibil ca legile naturii care nouă ni se par normale să nu se aplice în Univers.

Pe de altă parte, începutul Universului este și un subiect de filozofie, poate mai mult decât unul de chimie sau fizică. Ce știință poate susține că tot ceea ce este în jurul nostru s-a născut din particule care au explodat, în urmă cu 15 miliarde de ani, dintr-una mai mică decât un atom? Totul rămâne un mister.

Copiii din Fatima

Pe 13 mai 2001, firav și obosit, Papa Ioan Paul al II-lea încheia un pelerinaj personal. Călătorise în Portugalia, până în orașelul Adjustrel, aflat lângă localitatea Fatima. Ținta lui o constituia beatificarea a doi copii care muriseră cu 80 de ani în urmă. Ei au fost doi dintre cei trei „Copii de la Fatima” care în 1917 au fost vizitați în mai multe rânduri de spiritul Fecioarei Maria. Sfânta apariție le-a spus copiilor trei profeții, pe care aceștia le-au ținut în secret, dezvăluindu-le doar Papei anterior lui care l-a precedat pe Ioan Paul al II-lea. După câțiva ani, Biserica Romano-Catolică a făcut cunoscute două dintre cele trei predicții. Detaliile celei de a treia profeții au fost dezvăluite doar după ce Papa a făcut o vizită la casa celor trei copii. Cea de a treia profeție a reprezentat de fapt un avertisment legat de securitatea vieții Papei.

Îngerul de la Fatima - a prezis ea, cu adevărat, atentatul comis asupra Papei la 13 mai 1981?

Pe 13 mai 1917, în Cova da Iria, lângă orașul Fatima, trei copii își păzeau oile. Doi dintre ei, cei mai mici, Francisco – de 9 ani și Jacinta Marta – de 7 ani, erau frate și soră. Ei își ajutau verișoara de 10 ani, Lucia de Jesus, să păzească propria turmă. Toți erau copii buni, proveniți din familii de catolici cu frica lui Dumnezeu. Niciodată nu uitau să-și spună rugăciunea la miezul zilei și abia după aceea își continuau treaba sau joaca.. Într-o zi, o rază de lumină puternică le-a întrerupt activitatea obișnuită de după-amiază. La început au crezut că a fost un fulger și tocmai se pregăteau să plece acasă, când i-a oprit o doamnă foarte frumoasă, îmbrăcată într-o robă albă – aproape mai strălucitoare decât soarele. Această doamnă, care avea în mână un șir de mătănii, le-a spus copiilor să se întoarcă în același loc în ziua de 13 a fiecărei luni.

Copii au făcut așa cum li s-a spus. Pe parcursul lunilor următoare doamna le-a dezvăluit trei secrete despre întâmplări viitoare și le-a promis o minune cu prilejul ultimei întâlniri. Povestea acestei viziuni s-a răspândit și o mulțime de aproape 70 000 de oameni a venit pe 13 octombrie să vadă ultima apariție, însă doamna nu a putut fi văzută decât de copii. Ea le-a spus acestora că este „Doamna noastră din rugăciune” și le-a cerut să construiască o capelă pe locul întâlnirilor. Apoi a împlinit miracolul promis, care a fost văzut de întreaga mulțime. Oamenii i-au spus „Miracolul Soarelui” pentru că o imensă orbită strălucitoare a răbufnit într-un șir de culori magnifice care au dansat pe cer, apoi a început să plouă cu flori.

Copii au avut, de asemenea, viziuni despre propriile morți. Francisco și Jacinta au murit în curând de pneumonie, Francisco în aprilie 1919 și sora lui în februarie 1920. Inițial ei au fost îngropați în cimitirul parohial din Fatima, după care rămășițele lor au fost mutate în Capela Viziunii, construită, așa cum le-a cerut Fecioara Maria, pe locul Cova se Iria, exact acolo unde se produsese întâlnirile. După toate aceste întâmplări Lucia de Jesus a luat-o pe calea credinței și s-a făcut călugărița. În anii '40 ea a trimis o scrisoare Papei Pius al XII-lea, scrisă în limba portugheză, în care dezvăluia cele trei predicții.

Prima predicție a fost o viziune a Iadului și salvarea, pe care Vaticanul a identificat-o cu ceea ce s-a întâmplat în timpul celui de al doilea război mondial. Cea de a doua profeție era legată de ascensiunea și decăderea comunismului. Cea de a treia predicție nu a mai fost dezvăluită publicului. Potrivit celor mai multe supoziții făcute la acea vreme, ultima profeție era legată de sfârșitul lumii, dar în 2001, cu prilejul vizitei Papei Ioan Paul al II-lea la Fatima, s-a dezvăluit faptul că a treia viziune a fost aceea a unei robe albe, papală, căzută la pământ. Papa a interpretat această viziune ca pe un avertisment în privința atentatului comis care s-a încercat asupra sa la Roma, în Piața Sf. Petru, care, în mod uimitor, a avut loc pe data de 13 mai 1981.

Pontiful a fost convins că Fecioara Maria a deviat gloanțele care ar fi putut să-i provoace moartea, ajutându-l astfel să supraviețuiască. De asemenea, el a avut certitudinea că viziunile de la Fatima au avut influență asupra recuperării sale, așa încât unul din gloanțele trase în timpul aceluiași atac a fost montat în coroana statuii Fecioarei Maria care se găsește în Capela Viziunii. Acest episod a spulberat unul dintre cele mai mari mistere ale Bisericii Catolice de la sfârșitul acestui secol. Este ciudat, dar tocmai secretomania Vaticanului a menținut misterul, câtă vreme miracolele sunt acceptate fără rezerve. Confruntat cu evenimente inexplicabile, chiar și din punctul de vedere al religiei, omul este din ce în ce mai nedumerit.

53

Manuscrisele de la Marea Moartă

Țărmlul nordic al Mării Moarte este un loc arid. Aflată la o distanță de circa 20 de kilometri de Ierusalim, chiar și când este înconjurată de ceață, zona are o umiditate foarte scăzută, mai precis este un loc perfect pentru păstrarea artefactelor antice. În primăvara anului 1947, doi tineri beduini oieri căutau o capră pierdută printre stâncile din zona cunoscută sub numele de Qumran. La un moment dat, ei au descoperit printre niște pietre un spațiu plin de papirusuri și texte scrise pe pergament. Aceste manuscrise au început să iasă la iveală mai târziu, în același an, când unul dintre beduini a vândut șapte suluri unui anticar local. Așa se face că lumea academică a aflat despre aceste descoperiri, care au stîrnit cel mai viu interes în rîndurile istoricilor din întreaga lume. Puțini dintre ei și-au dat seama că aceste manuscrise sunt una dintre cele mai importante descoperiri ale acestui secol.

Locul inițial unde au fost găsite manuscrisele a fost cercetat în detaliu de către arheologi abia în 1949. Cu această ocazie s-au descoperit noi fragmente de manuscrise, împreună cu fragmenete de haine, ceramică și lemn. Pe parcursul următorilor șapte ani, în zona Qumran au fost descoperite încă 10 astfel de spații care conțineau manuscrise cu texte antice, în total aproximativ 850 de suluri. Spațiile unde s-au găsit manuscrisele au fost numerotate în ordinea descoperirii lor. În cel mai mare dintre aceste, cel cu numărul patru, s-au descoperit în 1952 15000 de fragmente de la 500 de manuscrise diferite. Alături de acest spațiu s-a mai găsit și un complex de ruine antice.

explicatie foto ??????????

Oamenii de știință au datat atât sulurile, cât și ruinele între secolul al III-lea, î.Hr. și anul 68 d.Hr., Se pare că aceste texte au format o bibliotecă a unei secte evreiești, asemănătoare cu cea din Essenes. Aici exista, o societate care se ocupa numai cu cercetarea Torah-ului (Cartea Sfântă a evreilor), dar care nu era adepta unei instituții clericale și chiar este posibil să fi fost anihilată de biserica majoritară din Ierusalim. Se crede chiar că ruinele de la Qumran au făcut parte din această localitate, iar sulurile au fost ascunse în jurul anului 70 d.Hr., pentru a nu cădea în mâna trupelor romane cotropitoare. Dar, ceea ce este mai fascinant în legătură cu aceste suluri nu este atât istoria lor, cât textele pe care le conțin.

explicatie foto ???????????

Sulurile au fost recondiționate cu ajutorul tehnologiilor moderne și descifrate de către experți. Aceștia tind să se împartă în două grupuri: unii care cred că sunt texte religioase, și alții care susțin că documentele dezvăluie detalii ale vieții de zi cu zi. De asemenea, printre aceste suluri se mai găsesc și multe copii după scrierile biblice, toate mai puțin una, din Vechiul Testament. Extrem de interesante sunt sulurile care conțin o serie de psalmi, necunoscuți până acum, scriși de Regele David și Iosif, precum și câteva profeții atribuite lui Ezekiel, Eremia și Daniel, care nu apar în Biblie. De asemenea, sulurile conțin povești necunoscute despre Enoch, Abraham și Noe. Printre aceste suluri s-au mai găsit și învățături ale lui Avram, Iosif, Levi și Naphtali.

În mod surprinzător, având în vedere data aproximativă când s-a stabilit că au avut loc evenimentele și ceea ce este trecut în Noul Testament, nu se fac

referiri la Iisus Hristos. Majoritatea sulurilor sunt scrise în limba evrită, dar din când în când apar și pasaje scrise în limba arabă și în limba greacă. În unele suluri sunt explicate legi și coduri ale unor bătălii, în timp ce altele fac referire la poeme și filozofii ale unor înțelepți. Cel mai enigmatic manuscris este acela în care sunt enumerate 64 de locuri din jurul Israelului unde sunt îngropate comori. Se spune că în aceste locuri sunt ascunse nu numai obiecte din aur și argint, ci și obiecte sfinte din templele din Ierusalim.

Întreaga colecție de suluri s-a descoperit pe parcursul a opt ani și a fost împărțită prin toată lumea, la universități, la muzee și, în general, la instituții de învățământ. Foarte multe dintre acestea sunt într-o stare precară și din această cauză este destul de greu să ne facem o idee asupra textelor pe care le conțin. Între anii 60 și 70 nu s-au mai dat publicității date despre aceste descoperiri și interesul a scăzut. În ultima perioadă se încearcă, prin publicarea unor seturi de fotografii, traduceri și comentarii resuscitarea interesului față de această extraordinară descoperire. Lumea întreagă trebuie să conștientizeze că aceste suluri reprezintă o descoperire importantă, nu numai din punct de vedere istoric, ci și sub aspectul cronicilor conținute, fundamental legate de capacitatea noastră de a înțelege evenimentele și mesajele biblice.

54

Strigoii vorbitori

Când încetează o fantomă să mai fie fantomă? Când devine un strigoi vorbitor.

În 1931 familia Irving a început să audă zgomote ciudate venind din podul și chiar din pereții casei de pe ferma Dalby din Isle of Man. Cei trei membri ai familiei - James Irving, soția acestuia, Margaret, și fiica lor Voirrey - erau convinși că prin zonă bântuie un animal mare. Se auzeau zgomote puternice, cădeau farfuriile din dulapuri și se mișcau tablourile agățate pe perete. Ulterior au început să se audă șuierături bizare și chiar plânsete. James Irving s-a hotărât să imite zgomotele produse de ciudata prezență, inițiind astfel un soi de dialog și spre marea lui surprindere creatura, dacă i se poate spune așa, a început să-i răspundă. În acel moment James și-a propus s-o învețe să rostească cuvinte, lucru pe care l-a și realizat, câteva săptămâni mai târziu. Când a reușit să vorbească fluent, aceasta a spus că se numește Gef, că este un strigoi și că s-a născut pe 7 iunie 1852 în Delhi, India. Gef a refuzat să apară în fața familiei Irving, ba chiar s-a comportat foarte nepoliticos. S-a calmat doar când aceasta l-a amenințat că îl părăsește. Familia și strigoii au devenit din ce în ce mai apropiați, Gef lăsându-i chiar să îl mângâie printr-o nișă din perete. În cele din urmă, povestea lui Gef s-a răspândit, și pe insulă au venit foarte mulți reporteri, dintre care prea puțini au fost impresionați de acest fenomen. Mai mult decât atât, ei credeau că, în fapt, zgomotele erau produse de un ventriloc.

În cele din urmă, în 1937, familia Irving a vândut ferma și se crede că l-au luat cu ei și pe Gef. În 1947, noul proprietar al fermei Dalby a pretins că a împușcat un animal ciudat, un strigoi, care dădea târcoale casei.

Ideea unui strigoi pe insula Man nu este atât de bizară pe cât pare. În 1912 un fermier localnic a adus mai multe animale pentru a vâna și ucide iepurii de pe pământul său. Cercetări recente ne îndreptățesc să credem că Gef a fost un poltergeist. Există totuși un fapt extrem de interesant: în India circulă o veche și ciudată legendă care spune că, în timp, strigoii pot fi învățați să vorbească.

55

Marele Potop

Despre „Marele Potop” a vorbit însuși Iisus Hristos. Și interesant este faptul că nu numai creștinii cred în această poveste. În Torah, cartea sfântă a evreilor, este descris un dezastru, la fel și în Coran se fac referiri la un mare potop.

Arca lui Noe: în multe culturi, de pe întreg cuprinsul globului, există relatări despre o inundație extraordinară care i-a distrus pe strămoși.

Din punct de vedere istoric primele însemnări despre acest dezastru apar în secolul al XVIII-lea înainte de Hristos, atât în scrierile babiloniene, cât și în epopeea greacă Gilgamesh. Marele Potop este prezent în tradițiile orale și scrise ale peste 300 de civilizații de pe întreg cuprinsul globului. Grecii antici, romanii

și primii americani, cu toții fac referiri la un potop teribil în urma căruia au rămas doar câțiva supraviețuitori. Se presupune chiar că potopul lui Noe este cel care a distrus și Atlantida. Abia în ultima vreme cercetările științifice au început să furnizeze dovezi care vin în sprijinul teoriei „Marelui Potop”, susținută până acum doar de dovezi de circumstanță, respectiv de faptul că este un eveniment menționat în toate mitologiile.

Probele prelevate de pe fundul Mării Negre dovedesc faptul că a fost cândva pământ uscat. A fost inundat în timpul potopului lui Noe?

Cercetările științifice au început în anii '90, când doi geologi de la Universitatea Columbia, William Ryan și Walter Pitman, adunând mai multe dovezi au ajuns la concluzia că în antichitate chiar s-a produs un mare potop. Ryan și Pitman au formulat o teorie potrivit căreia stratul de gheață ce a acoperit Europa în timpul ultimei Ere Glaciare s-a topit în urmă cu 7500 de ani, când s-a produs o creștere bruscă de temperatură. Excesul de apă a dus la revărsarea Mării Mediterane în Marea Neagră, despre care Ryan și Pitman cred că inițial a fost un simplu lac cu apă dulce, de mică adâcime, alimentat în permanență de izvoare cu apă potabilă și înconjurat de terenuri fertile. Potrivit teoriei lor această zonă a fost intens populată și complet inundată când s-a produs creșterea nivelului mării. Ryan și Pitman susțin că în perioada de topire a gheții nivelul Mării Negre creștea cu 13 centimetri pe zi, viteza cu care năvăleau apele în interiorul bazinului fiind de 200 de ori mai mare decât cea a cascadei Niagara. Așa se face că într-un an 60 000 de mile pătrate de pământ au fost înghițite de apă, iar ceea ce fusese un bazin cu apă dulce a ajuns o extensie a oceanului. Fermierii și coloniștii care se stabiliseră în zonă au fost forțați să plece nu

numai din cauza creșterii nivelului apelor, cât mai ales ca urmare a pierderii resurselor de apă potabilă. Ryan și Pitman sunt siguri că vechile maluri ale lacului antic zac la aproximativ 1500 de metri de picioare sub actualul nivel al apei. Probele de sediment recoltate din adâncul Mării Negre au furnizat dovezi fascinante în sprijinul acestei teorii. Rădăcinile de plante și noroiul uscat și crăpat din aceste probe sugerează faptul că albia uscată a unui râu a fost acoperită de un strat de noroi, ceea ce indică o mare inundație.

Pentru a continua munca lui Ryan și Pitman, în 1999 exploratorul subacvatic Robert Ballard s-a decis să cerceteze adâncurile Mării Negre. Ballard este cel care a descoperit epava Titanicului și cel care, utilizând tehnologie ultramodernă, împreună cu echipa sa a reușit să descopere vechea linie de coastă, aflată la o adâncime de 165 de metri și 32 kilometri sub nisip. Din vechea albie a Mării Negre ei au prelevat probe de moluște de apă dulce și de apă sărată. În afara profilului geografic și oceanografic bine conservat, ceea ce indică faptul că zona a fost inundată treptat, fosilele moluștelor de apă dulce au fost datate, cu ajutorul izotopului de carbon, ca fiind cu o era mai veche decât cele de apă sărată. Oamenii de știință au descoperit, de asemenea, că moluștele de apă dulce par să fi murit aproape în același timp, fapt care indică o schimbare bruscă de mediu. Pe de altă parte, cele mai tinere scoici de apă dulce care au fost descoperite au 7460 de ani, în timp ce fosilele celor mai vechi scoici de apă sărată au fost datate ca având 6820 de ani. Acest lucru indică faptul că potopul s-a produs cândva între aceste două date, ceea ce confirmă teoria originală a lui Ryan și Pitman.

Ballard s-a întors în zonă în septembrie 2000 pentru a face descoperiri și mai fascinante. De această dată echipa lui Ballard a descoperit unelte antice și depozite de gunoi, precum și, foarte important, locuințe preistorice. La circa 900 de metri adâncime s-au găsit structuri cu grinzi de lemn confecționate de om, în interiorul cărora existau vase de ceramică și unelte din piatră. Echipa de cercetători care a făcut toate aceste descoperiri le-a numit „Casa lui Noe”, chiar dacă, ulterior, datarea cu izotopi de carbon a dovedit că sunt mult prea recente ca să poată fi de pe vremea lui Noe. În orice caz, s-a dovedit, fără puțință de tăgadă, că înainte de „marele Potop” zona a fost locuită. Faptul că locuințele nu au fost dărâmate, demonstrează că, inundația s-a produs treptat și, că valurile de apă nu au lovit cu viteză.

Aceste teorii și descoperiri deschis calea către studii viitoare. Antropologii sunt în special interesați să afle mai multe despre modalitățile prin care popoarele antice și-au păstrat și transferat marile legende doar prin tradiția orală. La rândul lor, geologii și oceanograful sunt fascinați de schimbările semnificative ale nivelului mării și de pământul inundat, mai ales că trebuie avută în vedere reala amenințare a încălzirii globale.

Pentru inițiați, istorici și drept credincioși confirmarea unei povești biblice uimitoare este o schimbare binevenită într-o epocă în care legendele sunt infirmate de descoperirile științifice.

56

Statuile hinduse băutoare de lapte

Pe 21 septembrie 1995, în capitala Indiei, New Delhi, au început să circule istorioare despre statui hinduse care beau lapte. Credincioșii ofereau linguri cu lapte, ca dar sacru, statuiilor zeilor Shiva și Ganesha, care practic și consumau această substanță. Imediat s-au format cozi în jurul templelor, iar autoritățile au fost nevoite să suplimenteze cu 100 000 litri cantitatea de lapte cu care era aprovizionat orașul. Bineînțeles, scepticii au afirmat că este vorba de un fenomen de iluzie optică de mari proporții, sau că au fost creați pori speciali care să provoace acest fenomen. Alții au spus că laptele a fost pur și simplu vărsat, dar la baza statuiilor nu se vedea nici o urmă din laptele care fusese oferit drept ofrandă.

Cu certitudine, cei care au văzut statuile sînt convinși că au fost martorii unui adevărat miracol și, imediat după aceea s-au semnalat evenimente similare peste tot în lume. Așa se face că practic de-a doua zi credincioșii hinduși s-au aliniat disciplinați la cozi pentru a intra în temple, a se închina și a aduce ofrandă zeilor. Anila Premji este una dintre doamnele care a așteptat o noapte întreagă pentru a intra în templul lui Vishwa din Southall - vestul Londrei, pentru a oferi o lingură cu lapte statuii lui Nandi, un taur încălecat de zeul Shiva. „Am ținut lingura la nivelul gurii și laptele a dispărut pur și simplu”, a afirmat Anila mai târziu. La principalul templu Swaminarayan din Londra aglomerația a fost atât de mare încât autoritățile au refuzat la un moment dat accesul persoanelor care aveau cutii cu lapte.

În Canada, Germania și SUA miracolele au continuat. În California credincioșii hinduși care mergeau la templul Chatsworth au semnalat și ei că idolii lor acceptă laptele ca ofrandă. Bineînțeles că s-au scris și s-au difuzat reportaje la Reuters, CNN, BBC și în marea majoritate a ziarelor din întreaga lume.

În ciuda faptului că scepticii oferă explicații științifice, credincioșii continuă să susțină că a fost un semn de la Dumnezeu. Chiar și acei credincioși care nu frecventează cu regularitate templele, dar care au fost martorii unor astfel de evenimente au spus că s-au simțit protejați de o forță atotputernică. Și poate că tocmai despre asta este vorba. Nu contează explicația concretă care se oferă; uneori, o credință nestrămutată într-o prezență divină poate să inducă o stare de confort extraordinar celor care vor să creadă.

Statuia unui idol hindus, când nu bea lapte!

Lourdes

Marie Bernande Soubirous s-a născut pe 7 ianuarie 1844. A fost primul copil al lui Francis Soubirous, un biet morar din Lourdes, sudul Franței, și al soției sale Louise. Marie era un copil fragil, care s-a dovedit a avea și o statură foarte mică, așa încât și-a căpătat numele de Bernadette. Deoarece din cauza

*Sfânta Bernadette de la Lourdes.
Orașul a devenit destinația
anuală a sute și mii de pelerini
catolici.*

sărăciei, părinții o trimiteau foarte des pe la rude și pe la prieteni, vara lui 1857 și-a petrecut-o la Marie Aravant, lângă localitatea Batres. Marie Aravant a găzduit-o cu plăcere pe fată, dar a fost neplăcut impresionată de educația ei religioasă. Pe tot parcursul perioadei cât a stat la ea, Marie Aravant a încercat să o învețe pe micuța Bernadette câte ceva despre Biblie, dar de fiecare dată adolescenta impetuoasă nu manifesta nici cel mai mic interes pentru astfel de subiecte. În cele din urmă Marie Aravant a cerut sfatul unui preot local. El i-a sugerat s-o trimită pe Bernadette înapoi la Lourdes pentru a urma o școală de catehism. Așa se face că la scurt timp după cea de a 14-a aniversare Bernadette a ajuns din nou în orașul natal. Pe 11 februarie 1858 Bernadette, împreună cu două

prietene, aduna lemne pe malul râului Gave, aflat la vest de Lourdes. La un moment dat ea s-a îndreptat spre o piatră, cunoscută sub numele de Piatra Mare sau Massabielle, care era ca un fel de loc de odihnă lângă râu. La baza stâncii exista o scobitură naturală adâncă de circa 7,5 metri și lată de 12. Bernadette a auzit un zgomot și s-a uitat în sus. Evenimentele care au urmat au schimbat-o pentru totdeauna pe Bernadette și această zonă a Franței.

Interiorul izvorului de la Lourdes

De îndată ce și-a ridicat privirea Bernadette a văzut imaginea unei femei foarte frumoase, îmbrăcată în alb, care rostea o rugăciune. Imaginea a dispărut, dar cu altă ocazie, aflându-se în același loc, a văzut-o din nou. La cea de a treia apariție, pe 18 februarie, femeia i-a vorbit fetei și i-a cerut să vină în același loc în fiecare zi, timp de două săptămâni. Bernadette s-a conformat. Într-una din zile lui Bernadette i s-a cerut să se scalde în apa izvorului din scobitură. Însă nici în scobitură, nici în zonă, nu era nici un izvor, așa că fata a intrat în noroi și s-a spălat cu umezeala acestuia. A doua zi însă, în acel loc curgea apa proaspătă a unui izvor puternic. La cea de a 13-a întâlnire cu imaginea femeii aceasta a cerut să fie construită o capelă în onoarea sa, iar la cea de a 16-a apariție femeia i-a dezvăluit identitatea sa, ca fiind „Precurata Mamă”. În total, Bernadette a văzut-o pe Sfânta Mamă Fecioară de 18 ori, ultima întâlnire având loc pe 16 iulie 1858.

Foarte repede, mulți dintre bolnavii care au băut sau s-au scăldat în apa izvorului din grotă s-au vindecat în mod miraculos. Pe 28 iulie 1858 Episcopul de Tarbes a cerut înființarea unei comisii de anchetă. Mai bine de trei ani și jumătate un grup de clerici eminenti, doctori și oameni de știință au analizat spusele lui Bernadette și ale altor credincioși. Pe 18 ianuarie 1862 ei au concluzionat că Bernadette este o fată absolut normală care, într-adevăr a văzut-o pe Fecioara Maria. Vindecările atribuite izvorului de la Massabielle au fost declarate adevărate, dar inexplicabile, iar autoritățile au decis să construiască o capelă în onoarea Sfintei Mame, pentru a deveni un loc de pelerinaj.

Principala bazilică din Lourdes cuprinde trei capele, pe lângă care mai sunt și alte biserici. Cea mai mare dintre ele este Bazilica Sfântului Pius al X-lea, în care pot intra 30 000 de persoane, aspect deosebit de important, dacă se are în vedere faptul că anual locul este vizitat de aproape un milion de pelerini. Mulți vin pur și simplu pentru a-și manifesta respectul, sau pentru a primi consolare religioasă. Alții ajung acolo pentru că sunt într-o stare proastă și speră ca apele binefăcătoare să le redea vitalitatea. În total, acolo au fost rezolvate 4 000 de cazuri, de la tuberculoză, orbiri, surziri, până la cancer. Tot acolo au mai avut loc și 65 de miracole atestate de către Biserica Catolică și atribuite Fecioarei de la Lourdes.

Bernadette în persoană nu a fost chiar atât de norocoasă. În 1866 ea s-a alăturat surorilor de la Nevers, de la mănăstirea Sfântul Gildard. Dintotdeauna firavă, ea a continuat să sufere de diferite boli, până când a murit, pe 16 aprilie 1879, la vârsta de 35 de ani. În 1925, moaștele lui Bernadette au fost puse într-o cutie de sticlă, fiind transferate de la capela mănăstirii la cea din Nevers. Se pare că trupul ei a supraviețuit mai bine în moarte decât atunci când a fost în viață, iar doctorul Talon, cel care a asistat la deshumarea cadavrului, a scris mai târziu un articol pentru o revistă medicală în care afirmă că starea conservării nu a fost un „fenomen natural”. Bernadette a fost canonizată în 1935, ea însăși fiind acum un punct de destinație pentru pelerini.

Miracole moderne

Toate misterele religioase din acest capitol sunt, într-un fel sau altul, asociate cu miracolele. Sunt inexplicabile, Dumnezeu a provocat aceste fenomene. Scepticii contrazic acest lucru și spun că prin natura sa, ființa umană este dispusă să creadă în miracole, iar fenomenul exercită o asemenea atracție că pînă și atei și pragmaticii sunt la un moment dat copleșiți de acele evenimente bizare. Încă de când a apărut Omul pe pămînt, indiferent de religie sau neam, se știe că unele întâmplări sunt provocate de o zeitate și depășesc puterea noastră de înțelegere. În ultimii ani astfel de fenomene au devenit extrem de frecvente. Unii consideră că este o consecință a revigorării spiritualității colective, în timp ce alții le pun pe seama febrei sfârșitului de mileniu, care include marile așteptări de la secolul care vine, respectiv secolul XXI. Dintr-un motiv sau altul, unele dintre fenomenele semnalate în ultima vreme au fost chiar miraculoase.

Un prim caz relatat de presa din toată lumea s-a semnalat în aprilie 1968. În orașul Zeitung din Egipt s-a remarcat o misterioasă apariție a Fecioarei Maria, fenomen care a durat mai bine de trei ani. Au fost martori oculari peste un milion de oameni, fără a-i pune la socoteală și pe cei care au văzut fotografiile și filme. Printre cei care au văzut imaginea Fecioarei Maria se numără și președintele egiptean, dictatorul marxist Nasser, care era un ateu convins. Verificarea acestui fenomen nu a fost o păcăleală. Poliția egipteană a scotocit întreaga zonă și încă 140 de kilometri de mile în jurul orașului Zeitung. Zona a fost cercetată cu echipament adecvat pentru detectarea oricărei aparaturi care ar fi putut să genereze o astfel de apariție. Nu s-au găsit, nici un fel de urme.

Aparițiile spontane au devenit cel mai frecvent gen de miracol modern. În decembrie 1995 o imagine a lui Iisus Hristos a apărut imprimată pe o rocă de granit din Australia. Julian Webb, un fermier cultivator de grâu, pe terenul căruia a fost găsită roca, a spus că într-o noapte a văzut o rază de lumină care a învăluit o lespede de piatră. În timp ce se uita la piatra respectivă, treptat a început să se contureze imaginea lui Iisus. Webb nu se consideră un om

credincios și nici nu se duce regulat la biserică, dar este convins că a fost martorul unui miracol. În ziua de Crăciun a aceluiași an, oamenii din jurul orașului Teheran, Iran, au declarat că imaginea lui Hristos a apărut atât pe garduri, cât și pe zidurile clădirilor. În ciuda faptului că marea majoritate a populației este musulmană, toți martorii oculari sunt convinși că au văzut într-adevăr imaginea lui Iisus.

La sfârșitul anului 1995, acest gen de apariții au marcat, începutul unui lung șir de astfel de fenomene survenite pe tot cuprinsul globului în cursul anului următor. În San Francisco a fost semnalată apariția chipului Fecioarei Maria pe acoperișul unei biserici, în timp ce credincioșii au spus că au simțit un parfum de petale de trandafir. Într-o altă biserică, din sudul Australiei, pe un perete interior a apărut imaginea Sfintei Mame, iar sub clădire s-a descoperit un izvor cu proprietăți tămăduitoare. Cel mai impresionant exemplu este o întâmplare petrecută în 1996, cu trei săptămâni înainte de Crăciun, când aproape o jumătate de milion de oameni au văzut chipul Fecioarei Maria pe geamurile negre ale unei clădiri din Florida. Imaginea măsoară 15 metri lățime și 10,5 metri înălțime. Apariția continuă să rămână inexplicabilă, în ciuda faptului că oamenii de știință și academicienii au cercetat fenomenul.

Pentru americanii de rând, receptivi la cele mai neînsemnate întâmplări aparent inexplicabile, nașterea unui bivoli alb este un adevărat miracol, asemănător întrucâtva cu marele miracol creștin. Mai mult decât atât, ei sunt convingeți că la acest sfârșit de mileniu ne vom confrunta cu un război religios.

În mare măsură importanța unui miracol depinde de reacția persoanei care participă la el. Oamenii de știință și scepticii pun accentul pe adevăr și explicațiile pragmatice. Poate fi oare contestat un eveniment care nu este provocat de voința umană și care întărește credința oamenilor și îi ajută să trăiască în pace?

Arca lui Noe

Biblia spune că Dumnezeu l-a avertizat pe Noe că are de gând să disrugă rasa umană deoarece oamenii păcătuiau din ce în ce mai mult. El i-a mai spus lui Noe că vrea să salveze câte două ființe, pereche, din fiecare specie de animale, precum și pe Noe, împreună cu familia lui, și asta pentru ca după Marele Potop lumea, marea Creație divină, să existe în continuare. Dumnezeu l-a instruit pe Noe, spunându-i cum să construiască o arcă imensă din lemn, care să adăpostească de furia apelor toate ființele specificate de Tatăl ceresc. Arca a avut 13,5 metri lungime, 22,5 metri lățime și 13,5 metri înălțime. Timp de 40 de zile și 40 de nopți ploaia a căzut continuu, iar apele au crescut până când au acoperit complet suprafața Pământului. Atât Biblia, cât și Coranul spun că, atunci când apele au mai scăzut, imensa arcă s-a oprit din drumul ei pe ape pe muntele Ararat. Acesta este și locul unde cei mai împătimiți căutători ai arcei își concentrează cercetările.

Muntele se află pe teritoriul Turciei, în partea de est, aproape de granița cu Rusia, Iran și Irak. Cea mai înaltă culme are puțin sub 5000 metri înălțime, dar arca se crede că se află puțin mai jos, într-o prăpastie numită Strâmtoarea Ahora. În această strâmtoare există un munte acoperit cu gheață, numit Al Judi, care ar fi locul unde, potrivit Coranului, s-a oprit celebra arcă. Din păcate zona este destul de greu de explorat, fiind accesibilă doar două luni pe an. Dar chiar și în această perioadă gheața topită și căderile de pietre fac din Strâmtoarea Ahora un loc extrem de periculos, în care vâlătucii de ceață și ghețarii ascunși au pus capăt vieții multor aventurieri. Regiunea este periculoasă și din punct de vedere politic. De-a lungul timpului în apropierea acestei zone au fost multe puncte de conflict violent și din acest motiv guvernul Turciei descurajează expedițiile organizate. Nici localnicii nu sunt prea cooperanți, deoarece ei cred că locul unde zac resturile epavei Arcei lui Noe sunt păzite de triburile sălbatice de indigeni.

În ciuda tuturor acestor impedimente nenumărați curajoși s-au aventurat în zonă cu speranța de a descoperi dovezi concrete. Singurele probe, și cel mai des întâlnite, au fost resturile de chereștea tratată și prelucrată de mâna omului, neobișnuite pentru această zonă lipsită complet de păduri. Astfel de rămășițe a

descoperit și ambasadorul Marii Britanii în Turcia, în timpul unei escalade pe Muntele Ararat, în 1876. Cheresteaua respectivă fusese în mod evident cioplită manual și fusese fixată, îmbinată, cu o substanță neagră, extrem de dură. După aproape 80 de ani, în 1955, exploratorul Fernand Navara și fiul său Rafael au descoperit câteva grinzi de lemn într-o crăpătură din munte. Aceasta a fost datată cu ajutorul izotopilor de carbon ca având aproape 4000 de ani.

Animalele intră două câte două. Se va afla până la urmă locul unde se găsesc rămășițele Arcei lui Noe?

Au existat la un moment dat și documente menite să ateste vizualizarea arcei în sine. Primul eveniment de acest gen a avut loc în 1856, când un grup de tineri cercetători englezi a escaladat muntele împreună cu doi ghizi localnici. În ciuda faptului că toți membri acelei expediții au jurat să păstreze secretă descoperirea lor, doi dintre ei au făcut unele dezvăluiri când s-au aflat pe patul de moarte.

* Unul din numele de botez ale Țarului Nicolae al II-lea (n.tr.)

În 1910, o expediție militară oficială, autorizată de către Czar*, a pretins că a găsit Arca lui Noe și a făcut măsurători și fotografii. Toată documentația a fost trimisă înapoi la Czar, însă a dispărut în timpul Revoluției Comuniste. Au rămas doar declarațiile martorilor oculari. Interesant este că toți cei care au pretins că au găsit arca au indicat aceeași zonă de pe Muntele Ararat.

În ultimii ani, cu ajutorul tehnologiei moderne s-a reușit obținerea unor imagini globale a versantului, însă nu s-a putut observa nimic deosebit, fapt ce sugerează posibilitatea ca rămășițele arcei să se găsească în altă parte. În 1949 un avion al Statelor Unite ale Americii, aflat în misiune în zonă a fotografiat o formă neobișnuită pe un platou din nord-vestul muntelui Ararat, la înălțimea de 4600 de metri, pe celălalt versant față de Strâmtoarea Ahora. În iamagine părea să se vadă prora unui vas ieșind dintr-un ghețar. Fenomenul, denumit „Anomalia de pe Ararat” și a fost cercetat din nou în 1970, când un satelit militar secret a furnizat imagini detaliate din zonă. Pe măsură ce satelitul mătura zona, imaginile furnizate deveneau din ce în ce mai clare, și au dezvăluit o formă de aproape 180 metri lungime despre care unii experți afirmă că este posibil să fie structura de lemn a unei nave antice, în timp ce alții cred că poate fi o simplă rocă, sau o veche fortăreață, sau chiar un avion prăbușit. Evident, cercetătorii ar putea aduna date concrete dacă s-ar duce la fața locului, însă tensiunile dintre autoritățile care guvernează Turcia și populația kurdă din zonă împiedică acest lucru. Atâta vreme cât o echipă de arheologi nu va examina și fotografia, la fața locului, posibilele rămășițe, misterul Arcei lui Noe va rămâne neelucidat.

60

Sfântul Medard

La moartea diaconului Parisului, Francois de Paris, în mai 1727, s-a organizat o ceremonie funerară extrem de fastuoasă. Întreaga comunitate s-a întristat foarte tare pentru că diaconul a murit foarte tânăr, la vârsta de 37 de ani și, mai mult decât atât, se spune că avea și miraculoase puteri tămăduitoare.

Atunci, în mai 1727, un impresionant cortegiu funerar a însoțit coșciugul până la locul unde a fost depus, pe altarul unei bisericuțe din Saint Medad. Unul câte unul, membri comunității s-au perindat pe lângă trupul neînsuflețit pentru a-și manifesta respectul, afecțiunea și tristețea. Un băiețel infirm s-a târât cu ajutorul tatălui său până la sicriu. Și în timp ce se uitau la fața liniștită a clericului, brusc, băiatul a fost cuprins de convulsii violente. Oamenii din jurul lor l-au scos din altar și, la fel de brusc, convulsiile au încetat. Băiețelul a deschis ochii și s-a ridicat în picioare. În acel moment și-a dat seama că piciorul drept, care avea o malformație, s-a vindecat! Foarte fericit a început să cânte și să danseze prin biserică.

Acest eveniment a fost primul dintr-o serie de miracole care s-au întâmplat într-o perioadă de peste cinci ani în Saint-Medard. Remarcabilă în cazul seriei de evenimente inexplicabile de la Saint-Medard este integritatea celor care au fost martori. Chiar dacă mulți dintre discipolii diaconului erau săraci, bolnavi și poate ușor de păcălit, printre martori au fost și avocați, oameni de știință și alte persoane publice respectabile. Cea mai detaliată și mai credibila mărturie a venit din partea unui magistrat, Louis-Basile Carré de Montgéron. Acesta auzise despre ceea ce se întâmpla la Saint-Medard de la un prieten de-al său, un avocat, Louis Adrien de Paige și considera că totul era o păcăleală. La insistențele prietenului său, fără a manifesta prea mult entuziasm, Montgéron s-a lăsat convins să meargă la Saint-Medard. Cei doi au ajuns în localitate în dimineața zilei de 7 septembrie 1731. Ceea ce a văzut Montgéron de îndată ce a pătruns în incintă l-a șocat. A văzut femei scrijelind pe podea, bărbați bătând alte femei cu nuiiele sau cu vergelede metal. A văzut chiar și o femeie ale cărei sfârcuri fuseseră prinse într-un clește de metal. Cu toate acestea, femeile nu păreau să sufere, ba dimpotrivă, cereau să fie pedepsite cu mai multă asprime.

Prietenul său Paige i-a explicat că acest tratament le vindecă pe femei de malformații și boli. Montgéron era tot mai intrigat de ceea ce vedea și a fost de-a dreptul șocat când, la un moment dat, a observat o fetiță care stătea la o masă și mânca dintr-o farfurie. Când s-a apropiat a văzut că fetița mânca fecale umane și bea urină. Cu ceva timp în urmă fata suferise de o afecțiune psihică. Acum însă se vindecase. La un moment dat, a început să vomite. Deși mâncase ceea ce mâncase, pe gura ei ieșea pur și simplu lapte de vacă. În periplul său prin curtea bisericii, Montgéron s-a oprit lângă un grup de femei care curățau tăieturi și răni infectate pur și simplu prin lingere. Montgéron a stat și s-a uitat cum i s-au curățat rănilor unui băiețel care suferea de o infecție îngrozitoare la un picior. După îndepărtarea bandajului, chiar și femeia care urma să-l curețe a recurs la o rugăciune pentru a căpăta curaj. Montgéron a putut vedea cum pe măsură ce femeia curăța și înghițea țesutul infectat, pielea piciorului rămânea absolut curată a fost profund impresionat de miracolele pe care le-a văzut Montgéron la Saint-Medard pe parcursul primei sale vizite. El a continuat să viziteze biserica până când a adunat suficient material pentru a putea scrie o carte absolut incredibilă. Deoarece a îndrăznit să îi înmâneze un exemplar din acea carte dezgustătoare și Regelui Ludovic al XV-lea Montgéron a fost aruncat în închisoare. Însă nu a putut fi redus la tăcere și drept urmare el a mai publicat încă trei cărți care conțineau descrieri detaliate despre ceea ce se întâmpla la Saint-Medard. Oficialitățile s-au temut că miracolele de la Saint-Medard vor submina autoritatea regală și au încercat să închidă biserica. Marele Voltaire remarcă sarcastic la acea vreme: „Regele i-a poruncit Lui Dumnezeu să nu mai facă miracole în cimitirul de la Saint-Medard”.

Soldații ajunși la fața locului nu au reușit să încercuiască zona. Poveștile de la Saint-Medard s-au împrăștiat și au persistat în timp. Referindu-se la Saint-Medard, filosoful scoțian David Hume a scris că nicicând nu a existat un loc unde atât de multe miracole să fie atribuite unei singure persoane, reprezentate de Francois de Paris.

Este cu adevărat un mister care nu a fost dezlegat.

61

Stigmatetele

Apariția stigmatelor este un fenomen atât de vechi, atestat documentar încât foarte mulți sceptici au fost nevoiți să admită că este o realitate. Durerea care însoțește apariția semnelor pe mâini, picioare, pe față și pe frunte amintește de aceea suferită de Hristos când a fost crucificat. Deseori rănilor care apar sângerează, sau secretă un lichid. Ele pot apărea și dispărea în numai câteva ore. De obicei, astfel de semne pot fi văzute numai la sfinți, sau la persoane foarte religioase. Și nu este vorba numai de o retrăire fizică a suferințelor îndurate de Hristos; mulți dintre cei care au avut astfel de experiențe au spus că pentru tot restul vieții au rămas cu o senzație de teamă și durere. Câteva dintre aceste persoane au afirmat chiar că au simțit pe spate și plezniturile de bici. Credincioșii consideră că durerea este parte integrantă a acestui fenomen al apariției stigmatelor.

Una dintre cele mai cunoscute persoane care au trăit această experiență a stigmatelor, a fost Sfântul Francis din Assisi. Semnele i-au apărut în 1222 și nu au fost simetrice. Pielea de pe mâini și picioare s-a răsfrânt și a format cruste, ca și când acolo ar fi existat cuie. De atunci și până în prezent s-au semnalat peste 300 de cazuri de apariții a stigmatelor, în 62 dintre acestea fiind vorba de sfinți. La fel de bine cunoscut este și cazul lui Giorgio Bongiavani. S-a spus că aparent rănilor de la mâini și de pe frunte îi apăreau și dispăreau aproape după bunul lui plac.

Încă nu s-a găsit explicația științifică pentru apariția și dispariția

acestor stigmatate. Oamenii de știință care au studiat cazurile au descoperit că din răni se scurge fie un sânge care este diferit, ca grupă, de cel obișnuit al persoanei, fie un lichid necunoscut; uneori, rănilor emană un parfum deosebit.

În accepțiunea populară, acest fenomen al apariției stigmatelor este o stare psihosomatică indusă în funcție de gradul de concentrare psihică în timpul rugăciunii. Există păreri potrivit cărora persoanele respective provoacă în mod inconștient apariția acestor semne prin invocarea adorației față de Hristos. Mulți dintre cei care au trăit astfel de experiențe au spus că rănilor le-au apărut în momentele de mare fervoare religioasă din preajma Paștelui, când empatia față de suferințele lui Hristos este accentuată. În orice caz, s-a observat că stigmatatele apar în aceleași locuri în care statuia pe care o venerază respectivele persoane are semnele de țintuire în cuie. Dacă statuia este reprezentată ca fiind țintuită de încheieturile mâinilor și de glezne, atunci acestea sunt locurile unde apar stigmatatele. Dar, bineînțeles, există o altă teorie potrivit căreia aceste semne sunt trimise de Dumnezeu ca un dar destinat numai persoanelor foarte religioase.

62

Giulgiul de la Torino

Giulgiul de la Torino este probabil cea mai cunoscută relicvă religioasă din lume. Vălul are 9 metri lungime și 1,3 metri lățime și are foarte clar impregnată imaginea trupului unui bărbat cu barbă, despre care se spune că este Iisus Hristos. Potrivit legendei, vălul a fost folosit de Iosif din Arimateea pentru a înveli trupul lui Hristos după crucificare. Prima notificare a acestui văl în analele istoriei apare în anul 1357, într-un sătuc din Lirey, Franța. În 1457, vălul este menționat în Chambery, în regiunea Savoy, unde rămâne până în 1532, când a fost aproape distrus într-un incendiu. În 1578, a fost dus la Torino, unde se află și în prezent. Biserica Catolică este convinsă că giulgiul, care astăzi este foarte rar expus în public, păstrează într-adevăr uimitoarea dovadă fizică a trupului lui Hristos. Cu toate acestea, organizațiile religioase nu au avut întotdeauna aceeași atitudine. Cercetătorii au scos la iveală un document adresat în 1389 de către Episcopul de Troia Papei Clement al VII-lea. Episcopul i-a cerut Papei să redacteze un document prin care să declare giulgiul o simplă pictură. Episcopul a susținut că imaginea nu este în fapt altceva decât opera unui artist care a realizat-o inițial ca pe un simplu obiect decorativ, dar care, ulterior a fost folosită de către preoții din Lirey pentru a păcăli și manipula publicul. În cele din urmă, Papa i-a dat dreptate Episcopului, dar a mai trecut o vreme până la redactarea documentului. Papa a hotărât că giulgiul mai poate fi expus, însă de fiecare dată a cerut preoților să înștiințeze publicul că artefactul nu este decât o pictură care doar reproduce îmbrăcămintea originală a lui Iisus Hristos. Cu timpul, această practică a fost dată uitării și nu s-au mai formulat dubii în privința autenticității giulgiului.

În 1898 experți în arta fotografică au descoperit că imaginea de pe giulgiu este de fapt o fotografie în negativ, ale cărei linii, observate invers au scos la iveală și mai multe detalii despre trup. În 1901 dr. Paul Vignon a enunțat teoria potrivit căreia fenomenul imprimării imaginii corpului pe giulgiu s-a produs datorită amoniacului emanat de corpul lui Hristos după teribila sa moarte. Vignon și-a exprimat convingerea că din punct de vedere calitativ imaginea imprimată pe giulgi depășește abilitatea oricărui falsificator și deci nu poate fi decât autentică.

Dar acesta nu este și punctul de vedere al experților din epoca modernă. În 1979 dr. Walter McCrone a coordonat o echipă care a efectuat o serie de teste științifice ce au dus la descoperirea unor urme de pigmenți specifici substanțelor folosite la realizarea picturilor, respectiv urme de tempera. Nu s-a descoperit absolut nici o urmă de sânge. Trebuie făcută precizarea că tempera era o substanță frecvent folosită de către pictorii din perioada medievală, iar teorii recente afirmă că în fapt culoarea maronie închisă de pe giulgiu nu este decât rezultatul transformării în timp a culorii galbene. De asemenea, culoarea de fond de pe restul giulgiului ar fi rezultatul unei decolorări într-o nuanță mai palidă, ceea ce i-a determinat pe primii cercetători să confunde acest proces cu așa-zisul efect al imaginii negative.

explicatie foto ???????????

Ultimele și totodată cele mai relevante teste care s-au efectuat recent, cu ajutorul izotopilor de carbon, în 1988, în laboratoarele din Elveția, Anglia și Statele Unite ale Americii, au concluzionat că materialul a fost confecționat între anii 1260 și 1390 după Hristos, ceea ce corespunde perioadei isorice a producerii picturii. De asemenea, o altă dovadă evidentă împotriva autenticității giulgiului este Noul Testament în sine unde se spune clar că Iisus a fost înormântat cu trupul aproape gol, și nu înfășurat într-un văl. La aceasta se adaugă faptul că până în secolul al XIV-lea, nu există nici o mențiune despre existența giulgiului. Apoi, se vede foarte clar că imaginea de pe giulgiu este decolorată (procesul de deteriorare fiind evident în perioada cât artefactul a

fost în posesia Bisericii Catolice), în timp ce primelor descrieri ale martorilor, imaginea era luminoasă.

În ciuda controverselor din jurul acestui giulgiu mai există încă oameni care caută dovezi pentru a-i dovedi autenticitatea. Conform uneia dintre teoriile recente mostrele prelevate din giulgiu pentru a fi testate cu izotopi de carbon au fost contaminate de fungi și bacterii care s-au dezvoltat pe material de-a lungul timpului. Această teorie este invocată și în cazul testelor efectuate pe materialele cu care erau înfășurate mumiile egiptene și care au fost datate cu sute de secole mai târziu decât rămășițele umane pe care le acopereau. Însă marea majoritate a oamenilor de știință nutrește convingerea că Giulgiul de la Torino nu este decât o simplă pictură medievală căreia, mai târziu, i-au fost atribuite cabotații mistice. În aceste condiții se poate spune că giulgiul este cel mai mare mister care a fost elucidat.

63

Vălul Veronicăi

Giulgiul de la Torino nu este singurul artefact străvechi despre care se spune că ar purta amprenta misterioasă a trăsăturilor lui Hristos. Legenda creștină vorbește despre un presupus vâl din olandă care, în același mod inexplicabil, are imprimată pe el chipul lui Hristos. Este o bucată de pânză despre care se crede că ar avea miraculoase puteri de vindecare. Și întocmai ca Giulgiul de la Torino, reprezintă o sursă de controverse. Însă vâlul însuși este înconjurat și de date mistere în afară de apariția amprente. Vaticanul susține că a păstrat vâlul în arhivele sale începând cu secolul al XII-lea, însă, în 1999, un specialist în istoria artei creștine, care lucrează pentru Vatican, a afirmat că a găsit vâlul autentic ascuns undeva într-o abație italiană izolată. Așadar, ce să credem?

Când Hristos își purta crucea prin Ierusalim, în drum spre, locul unde avea să fie crucificat, o femeie a ieșit din mulțime și i-a șters sudoarea și sângele de pe față cu vâlul său. În semn de recunoștință, El și-a imprimat trăsăturile pe pânză. Deși acest episod nu este menționat în Scriptură, legenda spune că numele femeii era Veronica. Se spune că ea a păstrat pânza și a descoperit că avea puteri tămăduitoare. A dus vâlul la Roma, unde l-a folosit pentru vindecarea împăratului Tiberius apoi l-a dăruit Papei Clement și Bisericii Catolice.

Documetele istorice atestă că vâlul se află la Roma cel puțin din secolul al IV-lea. În anul 1297 a fost așezat în Bazilica din Vatican și a devenit obiect de adorație pentru pelerinii care credeau că imaginea era cu adevărat o reprezentare autentică a trăsăturilor lui Hristos. Imaginea era aproape identică cu cea de pe Giulgiul de la Torino. În anul 1608, zona Bazilicii în care era expus vâlul a fost demolată cu scopul reconstrucției și pânza a fost depusă în arhivele Vaticanului. Sub o atenta supraveghere, era scoasă o dată pe an spre a fi arătată publicului. Sau cel puțin, așa credeau catolicii.

În ziua de 3 iunie 1999, un profesor de istoria artei creștine de la Universitatea Gregoriană din Vatican, care era și consilier oficial al Comisiei Papale pentru Istoria Culturală a Bisericii, a dezvăluit că a încheiat cu succes o investigație de 13 ani în scopul găsirii Vălului original al Veronicăi. Iezuit

german, Heinrich Pfeiffer a explicat că artefactul prezentat anual era doar o copie creată de Vatican pentru a nu dezamăgi pelerinii.

explicatie foto ???????????

El a susținut că a găsit relieva originală într-o abație din cătunul Monopello, situat în vârful munților Alpi din Italia. Documente din mănăstirea cătunului au scos la iveală faptul că soția unui soldat întemnițat a furat vălul în anul 1608 și l-a vândut unui nobil din Monopello în schimbul eliberării soțului ei din închisoare. Nobilul a dăruit vălul călugărilor capucini din abație, care, de atunci, l-au ținut în mănăstire și l-au venerat ca pe un obiect sacru.

Vălul găsit de Pfeiffer este o pânză aproape transparentă cu o lățime de 6.7 inci* și o lungime de 9.4 inci**. Imaginea de un roșu închis înfățișează un bărbat cu barbă, părul lung și ochii deschiși. Sunt prezente și urme de picături roșii, despre care se crede că ar fi sânge. Imaginea apare și să dispară în funcție de lumină – o particularitate despre care Pfeiffer spune că ar fi putut fi considerată supranaturală în vremuri mai puțin evolute. Totodată, Pfeiffer a dezvăluit că testarea cu ultraviolete a vălului a confirmat faptul că imaginea nu a fost creată cu ajutorul vreunei vopsele și că a fost impregnată identic pe ambele părți.

Scepticii nu sunt convinși. Ei consideră că materialul extrem de subțire al pânzei a permis imaginii să se impregneze și să fie aceeași pe ambele părți. Mulți cred că similitudinile dintre vâl și Giugiul de la Torino există fiindcă vâlul a fost o copie deliberată a pânzei mai mari. Totodată, ei subliniază că întâlnirea Veronicăi cu Hristos nu a fost niciodată atestată istoric și că însuși numele ei este o fictiv – fiind un amalgam al cuvintelor latine, vera icon' care semnifică , imagine adevărată.

Singura modalitate științifică prin care se poate determina vechimea pânzei este cea prin datare cu carbon, însă din pricina fragilității ei, ar putea fi distrusă în timpul unor astfel de teste. Pfeiffer, n-a avut nici un dubiu în privința autenticității vălului, fiind pe deplin convins că el a descoperit adevăratul artefact. Însă, pentru alți catolici, lucrurile nu sînt atât de simple. Chiar dacă acceptă legenda, nu pot decide care cele două vâluri este o relicvă autentică.

* Aproximativ 17 cm. (n.tr.)

** Aproximativ 24 cm. (n.tr.)

64

Statui care plîng

Fenomenul statuiilor religioase care plîng sau lăcrimează este, în religia catolică, una dintre cele mai vechi și mai stereotipe imagini a puterilor divine. În Irlanda, America de Sud și Europa de Sud exista relatări bine documentate despre figurine reprezentând-o pe Fecioara Maria din care se preling lichide bizare. Și, în timp ce scepticii consideră că există motive întemeiate pentru a pune la îndoială veridicitatea unor asemenea întâmplări, pentru locuitori zonelor respective, acestea sunt adesea explicabile doar prin termenul ‚miracol’.

În noiembrie 1992, o statuie de porțelan în alb și albastru, înaltă de 6 inci*, reprezentare a Fecioarei Maria, a început să plîngă cu lacrimi de sânge la Santiago, Chile. Figurina, care aparținea unei casnice din partea locului, a devenit punct de atracție pentru locuitorii cartierului La Cisterna și a fost chiar testată de poliția chileană. Medicii legiști din Santiago au descoperit că lichidul scurs din ochii statuetei era sânge uman din grupa O-4.

Un eveniment similar s-a petrecut în micul sat Mura, aflat în Spania, la 35 de mile** la nord de Barcelona. Lângă biserica satului, o statuie din marmură a Fecioarei Maria, înaltă de două picioare***, fusese așezată pe un pedestal înalt de șapte picioare****. În martie 1998, preotul local, Luis Costa, a descoperit că aceasta plîngea cu lacrimi de sânge. Locuitorii din Mura au fost convinși că fenomenul era real. Investigații ulterioare au dezvăluit că sângele avea caracteristici umane.

Scepticii au respins categoric aceste povești. Unii susțin teorii fanteziste potrivit cărora că apa ar fi absorbită la baza statuii, s-ar amesteca apoi cu lutul roșu dinăuntru pentru a ieși ulterior prin cap sub forma unui lichid sîngeriu. Alții sunt ferm convinși că aceste evenimente sînt rezultatul unui truc magic. Evident, locul exact în care apare sângele pe asemenea statui este rar confirmat de vreun martor. Distrăgând oamenilor atenția, este ușor să acționezi asupra

* Aproximativ 15 cm. (n.tr.)

** 1 milă = 1609 (n.tr.)

*** Aproximativ 61 cm (n.tr.)

**** Aproximativ 213 cm (n.tr.)

figurinelor fără să fii observat. Însă aceste explicații sînt respinse de un public credul. Deși descoperirea adevărului este esențială, acest gen de misticism demonstrează că, în viață, încă există anumite lucruri pe care pur și simplu nu le putem explica.

explicatie foto ???????????

FENOMENE
□
PUTERI
PARAPSIHICE

65

Aure și tehnica de fotografie kirliană

Exact așa cum fiecare organism viu eliberează energie, gaze și căldură, la fel se crede că emite o aură de vitalitate în jurul corpului semnificativă pentru gândurile, și starea de sănătate a acestuia. Aura este un concept folosit din cele mai vechi timpuri. Deși majoritatea oamenilor nu le pot detecta, există persoane cu puteri parapsihice care pot vedea aceste semne ale forței vitale. În ultimii ani, s-a încercat să se găsească o modalitate de a înregistra aura, pentru a putea fi văzută și de oamenii obișnuiți. Adepții acestei idei au convingerea că vom putea folosi aura pentru a rezolva problemele emotionale, psihologice și de sănătate.

Cunoștințele noastre despre aură provin doar de la cei care o pot vedea. Potrivit lor, culoarea aurei unui individ și distanța acesteia față de corp, adesea furnizează informații vitale despre starea de sănătate generală a persoanei. Se spune că nuanțele și intensitatea aurei fluctuează constant, în funcție de stările, gândurile și gradul de oboseală al individului. Întrucât studiile în acest domeniu s-au înmulțit, s-a elaborat un catalog de calități ale aurei, la care se fac permanent adăugiri descoperindu-se noi detalii menite să ajute la înțelegerea semnificației lor. Spre exemplu, o aură verde reflectă factori de ordin intelectual, în timp ce orice nuanțe de gri sau maro reflectă boala. Totuși, știința nu a condus la un rezultat concludent și tehnici diferite în fotografie sunt constant îmbunătățite, în încercarea de a capta aura pe un suport solid.

Prima persoană care a folosit aura în scopuri medicale a fost Walter Kilner, șeful secției de electroterapie din cadrul spitalului St. Thomas din Londra, în 1911. Kilner a descoperit că, privind pur și simplu printr-o sticlă colorată, putea să vadă o dâră de lumină care învăluia corpul pacientului. El a sesizat că lumina își schimbă culoarea, intensitatea și forma, în funcție de starea de sănătate a pacientului. Kilner era singurul care putea să vadă lumina și de-abia în 1939, cercetările sale au fost duse mai departe. Semyon Kirlian, un electrician rus care lucra într-un spital, a descoperit din întâmplare o metodă de fotografiere cu totul unică. El a constatat că, plasând un organism viu pe o placă fotografică și trecând prin el un voltaj puternic, în jurul lui, apare, ca un halou, o imagine absolut uimitoare în diferite și bizare culori.

Kirlian și soția sa, Valentina, au perfecționat tehnica. Prima fotografie realizată înfățișa o frunză cu milioane de puncte de lumină în portocaliu și turcoaz, care păreau să fie emanate din nervurile frunzei, și o aură bizară în jurul marginilor frunzei. De-a lungul timpului ei au realizat multe experimente și chiar au elaborat un instrument menit să surprindă aure în mișcare. Ei au remarcat că, în timp ce subiecții vii, sănătoși, creau imagini ce prezentau un contur radiant și cât se poate de deslușit, subiecții suferinzi și aflați pe moarte prezentau aure lipsite de intensitate.

Totodată, Kirlian a propus și demonstrat teoria conform căreia culori diferite sunt emanate de gânduri, sentimente și stări diferite. Un experiment absolut fascinant a avut loc când un om de știință le-a dat spre studiu două frunze aparent identice. Cei doi au fost surprinși să constate că una părea să aibă o aură foarte bizară, deși arăta normală.

În anii '70 și '80, Thelma Moss, parapsiholog la Universitatea California, a avansat ideea folosirii puterii aurelor în scopuri medicale. Ea a promovat concepția conform căreia descoperirea lui Kirlian este o modalitate de a arăta 'bioenergia' ca un subiect tangibil, demonstrabil și chiar a călătorit în Uniunea Sovietică pentru a discuta tehnici diferite cu cercetătorii fenomenelor paranormale de acolo. Ea dorea să folosească aura lui Kirlian pe post de instrument de diagnosticare și era convinsă că acest subiect reprezenta următorul pas major în cercetarea medicală. Din nefericire, Moss a murit în 1997 fără să-și realizeze pe deplin obiectivul.

De fapt, tehnica de fotografiere kirliană este considerată de comunitatea științifică drept o modalitate de determinare a bolilor extrem de incertă. S-a evidențiat faptul că umiditatea, presiunea aerului și câmpul electric de mare voltaj, au cu toate un efect însemnat asupra fotografiei rezultate. Cu toate acestea, adepții ideii aurei sunt convinși că suntem înconjurați de o energie vitală și că existența ei poate fi demonstrată. Ei susțin că este doar o chestiune de timp până la elaborarea unei tehnici adecvate și că un întreg univers de rezolvare a nevoilor personale ne va fi dezvăluit.

66

Radiestezia

Vechea poveste despre un om cu un băț bifurcat la vârf care caută apă este bine cunoscută. Initial, el nu găsește nimic, dar, pe măsură ce se apropie de un copac, anumite puteri încep să tragă vârful bățului în jos. Omul arată triumfător, simțind că talentul și tehnica sa i-au fost recunoscute. Însă apoi zărește un câine mai degrabă satisfăcut de sine, stând lângă pom cu una dintre labe ridicată în aer! Procesul folosit de om se numește radiestezie și poate fi folosit la găsirea petrolului, aurului, apei și chiar a mingilor de golf. Este cunoscută drept una dintre cele mai vechi puteri parapsihice, ea permițând o legătură directă a omului cu pământul. Dar funcționează radiestezia cu adevărat?

De-a lungul secolelor, radiesteziștii și-au făcut adesea simțită prezența. Se spune că desene din peșteri aflate în Irak și Spania înfățișează radiesteziști lucrând în timpuri preistorice, iar gravuri în lemn din Marea Britanie și China antică ilustrează îndelungata tradiție a radiesteziei. În Evul Mediu, radiesteziștii au fost denigrați, fiind puși pe aceeași treaptă cu vrăjitoarele și cei ce se închinau diavolului; Martin Luther a susținut chiar că radiestezia era „lucratura diavolului”. Cu toate acestea, istoria ne arată că multe grupări oficiale i-au recunoscut pe radiesteziști. Se pare că cei germani erau invitați să asiste minerii britanici în timpul domniei Reginei Elizabeta I și se susține că organizațiile militare moderne recurg adesea la serviciile lor. După toate probabilitățile, generalul Pattern a folosit radiesteziștii ca să găsească apă, cu scopul înlocuirii fântânelor distruse de forțele militare germane în timpul celui de-al doilea război mondial. În mod similar, infanteria marină a SUA ar fi folosit radiestezia pentru a găsi minele puse în timpul războiului din Vietnam și armata Marii Britanii a procedat în același fel în războiul din insulele Falkland.

Cea mai obișnuită metodă folosită de radiesteziști este aceea de a parcurge în cerc, cu instrumentele lor, zona în care caută. Acestea pot fi ramuri bifurcate la capăt care se îndreaptă spre pământ când radiestezistul se află deasupra lucrului pe care îl caută, sau, mult mai des întâlnite sunt două tije în formă de L, făcute din cupru, lemn sau sârmă, ținute fiecare într-o mână. Radiestezistul le ține în palmă cu partea cea mai lungă din „L” îndreptată înainte. Când el se apropie de obiectul căutat, tijele se rotesc în palme și se ating, formând o

cruce. O altă modalitate de radiestezie este aceea de a folosi o bucată de sfoară la capătul căreia este legat un cristal. Pendulul se balansează ușor și radiestezistul este astfel ghidat către ceea ce caută. Însă cea mai impresionantă demonstrație a abilităților se realizează atunci când radiestezistul nici măcar nu se află în zona supusă căutării și pur și simplu își folosește tehnica de radiestezie deasupra unei hărți, pentru a localiza un obiect sau o substanță.

Radiestezia folosită pentru găsirea apei: se bazează radiesteziștii pe ceva real sau nu făc decât să își piardă timpul?

Există câteva teorii care încearcă să explice de ce se mișcă nuielușele. Unii sunt de părere că este vorba despre energia electromagnetică sau alte forțe ale pământului. Totuși, cea mai plauzibilă explicație o constituie stimulii nervoși trimiși spre palmele radiestezistului. În general, s-a admis că fenomenul radiesteziei nu este controlat de factori chimici sau fizici, ci mai degrabă de abilitatea psihică a radiestezistului. Se spune că, în timp și cu ajutorul exercițiului, acesta își poate perfecționa abilitățile. Există câteva rezultate absolut remarcabile obținute de radiesteziști experimentați. Într-un raport elaborat în anul 1995 de Hans-Dieter Betz, fizician la Universitatea din Munchen, s-a susținut că unii radiesteziști au atins o rată a reușitelor de 96% în 691 încercări de forare în scopul găsirii apei în Sri Lanka. De atunci, guvernul german a sponsorizat 100 de radiesteziști ca să găsească apă în zonele aride din sudul Indiei.

Cu toate acestea, potrivit opiniei științifice curente, la aceleași rezultate obținute prin radiestezie putem ajunge pur și simplu prin noroc. Într-adevăr, există o multitudine de competiții la nivel înalt care aduc premii consistente radiesteziștilor. Astfel s-a instituit un premiu de un milion de dolari celui care poate atinge o rată a succesului de 80% în găsirea apei care curge prin conducte sub pământ, în condiții controlate. Bani nu au fost niciodată câștigați.

Unii radiesteziti încă își folosesc abilitățile pentru a duce un trai bun –□ câțiva dintre cei mai experimentați sunt angajați pe post de consilieri în cadrul companiilor de forare și minerit, pentru căutarea mineralelor. Totuși, adevărul este că oamenii de știință sunt întotdeauna sceptici față de fenomenele pe care nu le pot explica. Dar, spre deosebire de alte puteri parapsihice, radiestezia reprezintă o activitate pe care, cel puțin, o poate încerca oricine. Și cine știe, dacă exersați, nu uitați că există un cec de un milion de dolari care așteaptă să fie încasat!

67

Percepția extrasenzorială și telekinezia

PERCEPȚIA EXTRASENZORIALĂ (ESP*) și telekinezia sunt cele două forțe care guvernează toate misterele umane. Percepția extrasenzorială este abilitatea de a detecta sau de a înțelege fenomene care nu pot fi distinse prin cele cinci simțuri, în timp ce telekinezia este o forță naturală care poate fi folosită pentru a afecta lumea în mod fizic, fără implicarea unui contact fizic. Împreună, aceste două abilități sunt cunoscute sub numele de puteri parapsihice sau ‚psi’ și, potrivit multor cercetători, acestea sunt înnăscute la toți oamenii. Alți oameni de știință consideră că nu sunt decât vorbe goale, farse sau scamatorii care nu au fost niciodată demonstrate sau controlate în condiții de laborator.

Percepția extrasenzorială este cunoscută de secole întregi, sub forma telepatiei sau clarviziunii și există oarecare temeiuri pentru a lua în considerare posibilitatea existenței ei. Se știe că animalele au instincte și simțuri care par inexplicabile dacă ne bazăm doar pe cei cinci receptori cunoscuți. Spre exemplu, există câini dresați care simt că un epileptic va avea o criză și îl pot avertiza pe cel aflat în suferință să își ia medicamentele și măsurile necesare de precauție. Susținătorii percepției extrasenzoriale umane afirmă că noi avem abilități similare, adânc înrădăcinate în instinctele naturale, însă din cauza stilului de viață modern, orientat către confort, acestea au rămas în stare latentă.

Primele experimente în domeniul percepției extrasenzoriale au fost realizate în anii '30 de Joseph Banks Rhine. Rhine, cercetător la Universitatea Duke din Durham SUA, a elaborat testarea ESP, jocul de ghicire a cărților. Rhine întreba subiecții experimentelor sale pe care dintre cele cinci cărți o ținea în mână. – ele înfățișau un cerc, un pătrat, semnul plus, o stea sau trei linii unduite. Pachetul conținea 25 de cărți și rata de succes a subiectului, raportată numai la statistici de probabilitate indica implicarea unui simț extern, necunoscut.

* Extra-sensory perception (n.tr.)

Rhine a concluzionat că percepția extrasenzorială este un fenomen autentic care poate fi afectat de omul implicat în experiment. El a descoperit că, dacă oamenii erau relaxați și se simțeau bine, rata lor de succes se îmbunătățea, iar dacă cei testați erau plictisiți, speriați sau pur și simplu respingeau ideea de percepție extrasenzorială, rezultatele lor erau chiar mai slabe decât cele bazate pe probabilitate. Se spune că circumstanțele și caracterul omului au o influență considerabilă asupra percepției extrasenzoriale individuale. Totodată, mai ales scenariile stresante sau traumatice ar determina o mai mare receptivitate senzorială. Se spune că cei care se autodenumesc parapsihici, se află, în mod natural în armonie cu puterile lor inerente și pot avea senzații inexplicabile la fel de firesc ca oamenii obișnuiți, deprinși cu cele cinci simțuri cunoscute.

Aceste persoane cu abilități parapsihice sunt adesea privite cu scepticism de oamenii de știință. Mulți cercetători, care resping total noțiunea de percepție extrasenzorială, fac referire la așa-numiții parapsihici care au fost catalogați drept șarlatani, escroci sau iluzioniști. În mod similar, ei pun sub semnul întrebării toate aspectele experimentelor efectuate în condiții controlate, folosite pentru a dovedi existența percepției extrasenzoriale și subliniază că testele reușite adesea sunt irepetabile. Unii oameni de știință se grăbesc să susțină că nu există vreun simț sau vreo forță cunoscută care poate fi receptată și manipulată de către creier. Dacă există fenomene de genul undelor cerebrale, atunci de ce nu putem construi un aparat prin care să fie receptate? Totodată, trebuie subliniat că dacă norocul joacă un rol important în rata de succes a testelor de percepție extrasenzorială, experimentele de telekinezie sunt în mai mică măsură influențate de șansă. Oamenii implicați în experimente de telekinezie pot sau nu să miște lucrurile în plan fizic și orice rezultat pozitiv constituie o reală senzație.

Așadar, se înțelege de la sine că lipsa de receptivitate a publicului la fenomenul telekineziei provine din însuși faptul că nu s-au realizat teste substanțial reușite și că dovada existenței acestui fenomen se bazează doar pe elemente anecdotice. Spre exemplu, fenomenul poltergeist este bine documentat – dacă nu testat în condiții de laborator – și se consideră că include o puternică influență de ordin psihokinetic.

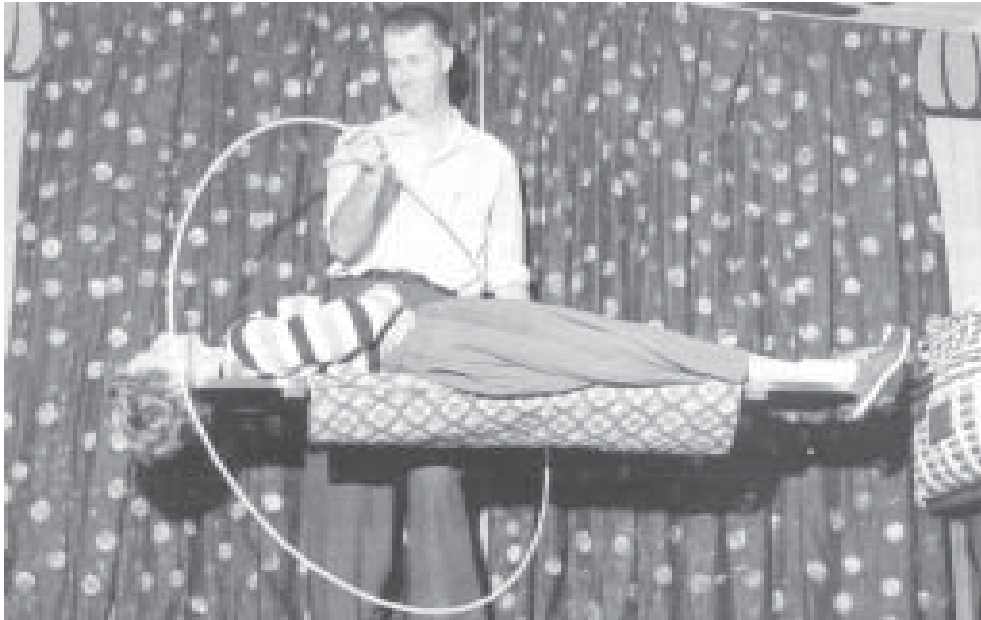
Bineînțeles, mulți fizicieni și biologi tradiționaliști resping existența oricăror forțe care nu sunt explicate de știință și, când asemenea puteri sunt confirmate de evidențe dubioase, credibilitatea lor este cu atât mai mult pusă sub semnul întrebării. Totuși, părerile despre percepția extrasenzorială sînt foarte diferite și sondaje recente au arătat că două treimi din adulții americani afirmă că au trăit un fenomen de percepție extrasenzorială. În multe privințe, se pot face analogii cu întrebările referitoare la Dumnezeu sau la sufletul omului. Există cu adevărat forțe pe care le putem simți și controla, dar pe care, deocamdată, inteligența noastră nu le poate explica?

68

Levitația

Mulți dintre cei cunoscuți ca având capacitatea de a levita, se caracterizează prin stări mentale dominate de forță. Biserica Creștină timpurie considera că levitația era un indiciu al posesiei demonice și cu siguranță au existat destule cazuri în care cei posedați au fost torturați. Totuși, de-a lungul secolelor, mulți oameni sfinți au fost la rândul lor capabili să se desprindă prin forțe proprii de pământ. Probabil că cel mai celebru a fost Sf. Iosif din Copertino, născut în 1603 în Apulia, Italia, care a atins o stare de extaz religios ce i-a permis să defidă legea gravitației. Se spune că, pe parcursul vieții, a levitat de peste o sută de ori și tocmai demonstrația abilității sale indusă de extaz, prezentată în fața Papei Urban al VII-lea, a dus la canonizarea lui.

Religiile și filosofii răsăritene atestă faptul că levitația poate fi obținută printr-un exercițiu menit să exploateze la maximum forța vitală a corpului. Această energie naturală este denumită ,Chi sau ,Ki – și se spune că poate fi

O iluzie vizuală, dar oare levitația există cu adevărat?

controlată de un asiduu exercițiu de natură yoghină. Fenomenul ,salturilor yoghice', în cadrul căroro o persoană poate face scurte mișcări de levitație prin intermediul meditației transcendente este de asemenea promovat de învățăturile răsăritene. Accentul este pus nu atât pe emoții extreme, cât pe vizualizare și controlul respirației, pentru mobilizarea tuturor energiilor latente existente în corp.

Unele persoane cu abilități parapsihice cred că levitația este posibilă datorită unei puteri psihokinetice naturale, înnăscute. Daniel Douglas Home, medium-ul din secolul al XIX-lea, era cunoscut drept un frecvent practician al

Iluzionism sau realitate? Opiniile sunt foarte împărțite în această privință.

artei levitației. În anul 1868 a fost văzut levitând de pe o fereastră situată la etajul trei al unei clădiri. S-a raportat că a intrat la loc în clădire printr-o altă fereastră, aflată la același etaj. Spre deosebire de cazurile religioase, Douglas Home nu a intrat în transă, considerând că a fost nevoie doar de o mare capacitate de concentrare. Cu toate acestea, în ziua de astăzi, mulți oameni sunt de părere că cel mai bine ar fi ca teoriile despre levitație să fie lăsate în seama inginerilor, designerilor și magicienilor, în spectacole de cabaret scilicet.

69

Experiențe aproape de moarte

Majoritatea religiilor subscriu ideii că, după ce murim, ne așteaptă un fel de judecată sau că va trebui să dăm socoteală pentru faptele noastre. Totuși, petrecem o atât de mare parte din viață ocupându-ne cu activități cotidiene, neînsemnate, încât adesea pierdem din vedere acest aspect. Pentru unii oameni, un fenomen cu adevărat uimitor le reformulează prioritățile. Este un fenomen care îi poartă dincolo de tărâmul vieții, către limitele următoarei dimensiuni, unde își pot părăsi corpurile muritoare pentru a vedea greșelile comise pe parcursul existenței. Fenomenul presupune apariția unui tunel întunecat, la capătul căruia se află o lumină puternic strălucitoare și manifestarea unor sentimente extreme de seninătate sau teamă. Acestea sunt experiențele aproape de moarte.

Experiențele aproape de moarte sunt relatate de oameni care au fost, într-o anumită măsură, morți din punct de vedere medical și fizic □ cu alte cuvinte, nu mai prezentau nici un semn vital de viață. De regulă, ele sunt trăite de cei ce au suferit un atac de cord, au luat o supradoză de droguri sau au încercat să se sinucidă. Potrivit unor estimări, s-ar părea că peste 10 milioane de oameni din Statele Unite au trăit o experiență aproape de moarte, așadar cu greu s-ar putea susține că ar fi un fenomen neobișnuit.

Deși nu există două experiențe aproape de moarte identice, acestea prezintă totuși unele trăsături comune. Mulți oameni au relatat că se simt ca și cum și-ar părăsi propriul corp. Adesea privesc în jos la echipa medicală care încearcă să îi readucă la viață. Într-adevăr, mulți dintre cei care au trăit o experiență aproape de moarte pot spune cu exactitate ceea ce s-a întâmplat, și ce instrumente au fost folosite la resuscitarea lor. În cadrul altor experiențe subiectul se vede zburând deasupra membrilor familiei, în momentul morții.

Uneori, este suficient să-i vadă pe cei apropiați pentru a se întoarce în corpul muritor. Dar dacă experiența aproape de moarte se preșungește, adesea s-a relatat că subiecții sunt stăpâniți de un sentiment de o sublimă bucurie și pace.

Ei își dau seama că se află într-un tunel întunecat, la capătul căruia se profilează o frumoasă lumină aurie sau albă. Uneori aud vocile celor dragi decedați, sau chiar vocea lui Dumnezeu, care îi îndeamnă să se întoarcă pe pământ. În unele experiențe aproape de moarte, oamenii își revăd viața și află în ce punct lucrurile au luat o întorsătură nefavorabilă sau care dintre acestea trebuie duse la bun sfârșit și uneori, persoana simte că a dobândit cunoașterea asupra sensului vieții. Și, din propria voință sau involuntar, ei se întorc în corp.

Nu toate experiențele de acest gen sunt la fel de plăcute, căci există oameni care sînt stăpîniți de o frică îngrozitoare în tot acest timp și văd monștri sau diavoli. Universal valabil este însă efectul pe care îl au aceste experiențe asupra persoanei: adesea, ele conduc la adoptarea unor decizii majore, care le schimbă viața. Oamenii își reformulează prioritățile în viață, reconsideră ceea ce este important pentru ei și descoperă fericirea în lucrurile simple. Mulți fac muncă voluntară sau devin profesori ori oameni de știință. Cei care nu-și manifestă solitudinea față de oameni, ajutându-i în mod public, adesea își schimbă modul de abordare a vieții și devin mult mai plăcuți, mai înțelegători sau empatici.

În anul 2001, revista medicală Lancet a publicat un raport despre un studiu, realizat timp de 13 ani, asupra experiențelor aproape de moarte survenite în spitalele olandeze. Investigația a fost condusă de cardiologul Pim van Lommel care a intervievat 344 de pacienți, imediat după ce au fost resuscitați. S-a stabilit că, în toate cazurile, circulația craniană era inexistentă, așadar survenise moartea cerebrală. Și totuși, 18% dintre cei chestionați aveau unele amintiri din timpul în care, practic, erau morți.

Totodată, cercetătorii au descoperit că 12% dintre subiecți avuseseră o experiență profundă □ , își părăsiseră corpul, văzuseră o lumină puternică sau se întâlniseră cu rude decedate. Remarcabil este faptul că, după ce au fost anchetați peste doi sau chiar opt ani au relatat același gen de experiență. Totodată, s-a observat că cei care trăiseră o experiență aproape de moarte și-au modificat prioritățile, au devenit mult mai capabili să se bucure de viață, comparativ cu cei care nu trecuseră printr-o astfel de experiență. De asemenea, teama de moarte s-a redus simțitor în cazul celor implicați în experiențele aproape de moarte.

Multe persoane din lumea medicală consideră că relatările respective sunt rezultatul fanteziei, al unei memorii inexacte sau al unei stări de conștiință confuză. Acest punct de vedere este infirmat de numărul impresionant de oameni care simt că au trăit acele momente. – Trebuie subliniat însă faptul că mulți dintre cei care au trecut printr-o astfel de experiență refuză să facă dezvăluiri din teama de a fi ridiculizați.

Se poate oare afirma, pe baza acestor experiențe, că există cu adevărat o viață după moarte? Nu există dovezi științifice, dar, cu toate acestea, când le va suna din nou ceasul, mulți dintre cei care au trăit o astfel de experiență vor păși în moarte fără teamă. Pentru ei, nu este un pas în necunoscut.

Planșetele ouija*

Pentru adolescenții din toată lumea, planșetele Ouija reprezintă cea mai ușoară modalitate de a crea experiențe terifiante. Majoritatea oamenilor le privesc ca pe niște jucării. Iar faptul că au fost chiar fabricate în masă de companiile producătoare de jocuri nu face decât să confirme faptul că reprezintă o „jocă nevinovată”. Cu toate acestea, marea majoritate a mediumurilor experimentate sunt de părere că planșetele ar trebui privite cu mai multă seriozitate. Ei spun că nenumărați oameni ajung în situații limită pur și simplu fiindcă folosesc planșetele de spiritism în necunoștință de cauză. Unii dintre ei au căderi psihice sau rup relațiile cu cei din jur, alții ajung să fie posedați de spirite și unii sunt chiar îndemnați să se sinucidă.

Nu se știe cu exactitate când anume a fost făcută prima planșetă de spiritism, dar se presupune că există de mai bine de un secol. Planșeta în sine cuprinde literele alfabetului, cifrele de la 0 la 9 și cuvintele „da” și „nu!”. De fapt, numele Ouija provine din cuvintele care semnifică „da” în franceză și germană. Oamenii care folosesc planșeta ating ușor un ac indicator care alunecă pe suprafața planșetei, formând cuvinte care răspund întrebărilor formulate de cei așezați în jurul ei.

Producătorii planșetelor susțin că acestea fac apel la subconștientul colectiv, însă obiectul este în general privit ca o modalitate de a vorbi cu spiritele. Într-adevăr, în timpul celui de-al doilea război mondial, vânzările planșetei au atins cote maxime, întrucât oamenii încercau să-și contacteze persoanele dragi, pierdute pe câmpul de luptă. Apoi, planșeta Ouija a cunoscut o revenire în anii '60, o perioadă caracterizată printr-un interes sporit pentru spiritualitate. În mod oficial a fost promovată drept un joc, dar articolele apărute în presă, care atrăgeau atenția asupra efectului planșetei asupra echilibrului psihic, spiritual și emoțional al oamenilor, au făcut ca obiectele să fie retrase de pe piață.

Perricolele pe care le au de înfruntat oamenii atunci când folosesc planșeta sunt evidente. Dacă persoanele care sunt așezate în jurul ei încearcă să contacteze lumea spiritelor, atunci probabil că se confruntă cu o problemă

* Planșete de spiritism (n.tr.)

despre care nu știi nimic. Privite doar din punctul de vedere al simțului comun, pericolele similare formelor moderne de comunicare. Nu știi niciodată exact cu cine vorbești, indiferent ce îți spune persoana cu care porți dialogul. S-a avansat ideea că spiritele răuvoitoare sau neascultătoare sunt cele care încearcă în mod special să contacteze oamenii care folosesc planșetele Ouija și care nu știu prea bine ceea ce fac.

Contact cu spiritele sau un simplu joc de societate ieftin?

Experții avertizează persoanele agitate să nu se apropie de planșetele Ouija, întrucât pot fi receptivi la sugestii negative. Există relatări despre influențe extreme în timpul sesiunilor, pe parcursul cărora obiectele se mișcă independent, iar luminile se sting și se aprind. Totodată, nu există o explicație științifică a mecanismului care exact ce duce la formarea cuvintelor. Dacă oamenii chiar doresc să contacteze lumea spiritelor, probabil este de dorit să o facă prin intermediul unui medium recunoscut, care poate controla sesiunile.

Totuși, există câteva experiențe efectuate cu planșetele Ouija care s-au dovedit a fi un succes și au schimbat vieți. Multe dintre persoanele care au devenit mediumuri renumite și-au început cariera folosind planșetele de spiritism și există opinii ferme potrivit cărora planșetele ne ajută să devenim mult mai receptivi față de lumea spiritelor. Un astfel de caz a fost semnalat în anul 1913, reprezentat fiind de Pearl Curran, o casnică din St. Louis. Curran se juca cu planșeta unei prietene când, un spirit, cu numele de Patience Worth, a contactat-o. Curran și această entitate au înregistrat progrese și ea a început să exerseze scrierea automată, ceea ce a dus la elaborarea a peste un milion de cuvinte din domeniul literaturii și teatrului.

Bineînțeles, se poate susține oricând că Pearl Curran era o scriitoare cu un talent natural care a pretins doar că un spirit ar fi inițiat-o în arta scrierii. Se prea poate ca, fără să știe, să fi fost chiar reîncarnarea acelei Patience Worth. În orice caz, proza a fost de o calitate îndeajuns de bună pentru a fi publicată și s-a bucurat de aprecierea cititorilor.

Totuși, nu toate experiențele au acest rezultat. Adevărul este că, așa cum se întâmplă în viață în general, când ai de-a face cu lucruri despre care nu știi mai nimic, și în cazul planșetelor Ouija se recomandă o atitudine circumspectă.

71

Fenomenul poltergeist

În limba germană, cuvântul ,poltergeist – înseamnă ,fantomă zgomotoasă. Este o sintagmă întrucât, dintre toate manifestările paranormale, strigoii sunt cei mai aproape de lumea fizică, mai puternici și mai înspăimântători. Ei pot mișca obiectele, le pot face să zboare prin încăperi, sau pot genera sunete puternice și ciudate. Adesea sunt periculoși și le pot induce oamenilor starea de șoc. Cel mai interesant aspect în privința fenomenului poltergeist îl constituie faptul că acesta este, produs de stările dificile și capacitățile mentale ale oamenilor. De fapt, fenomenul este atât de temeinic studiat încât știința joacă chiar un rol activ în cercetarea sa.

Potrivit conceptului, tradițional despre o fantomă, sufletul pierdut al unei persoane decedate, se află în același loc unde a trăit sau a murit. E ca și cum nu și-ar da seama că le-a trecut vremea și nu fac nici o discriminare în privința persoanelor cărora le apar. În general se consideră că fantomele nici nu sesizează că lumea evoluează în jurul lor. Ele pot veni și pleca brusc și au o relație foarte supărătoare și reală cu oamenii din preajmă. Totodată, spre deosebire de fenomenele de bântuire obișnuite, se crede că ele chiar au nevoie de un om care să fie catalizatorul energiei lor.

Acest aspect este esențial pentru aparițiile strigoilor. Orice gen de individ poate fi un catalizator sau agent, dar se pare că există o sensibilitate aparte a tinerelor femei la activitatea strigoilor. Deși mulți agenți sunt indivizi echilibrați, siguri pe ei, care nu au nici un control asupra strigoilor, este unanim recunoscut faptul că unii agenți au dificultăți mentale. S-a descoperit că stări extreme de anxietate, depresie, isterie, furie, schizofrenie sau vid

Poltergeist – în limba germană ,spirit agitat– este consideră adesea drept fantoma unui copil.

emotional reprezintă catalizatori puternici pentru activități de genul poltergeist. În mod similar, s-a constatat că indivizii foarte stresați sau epilepticii sunt agenți. Iar evenimentele rezultate nu fac decât să amplifice problemele agentului.

Simptomele fenomenului poltergeist constau inițial în ciocănitul sau trântitul ușii, mirosuri neplăcute, lumini inexplicabile, obiecte care se mișcă sau zboară aparate electrice care nu mai funcționează. Pe măsură ce trece timpul, dacă nu este descoperită cauza, activitatea devine extremă. Experții nu exagerează deloc când spun că fenomenul poltergeist este periculos atât din punct de vedere fizic, cât și mental. Potrivit lor, o persoană nu se poate ascunde și nici nu poate fugi de un poltergeist, întrucât agentul este responsabil pentru anomalie, deci fenomenul îl va însoți orinde se duce. Prezența unui fenomen poltergeist este observată de toți cei aflați în încăperea, iar tulburările constau în activitate fizică reală și nu în evenimente imaginate.

Întrucât fenomenul a fost studiat decenii la rând, experții și oamenii de știință au ajuns la unele concluzii. Mulți sunt de părere că aceste evenimente stranie sunt cauzate de agent, care eliberează energie psihokinetică, în încercarea de a scăpa de stres. Psihokinetica reprezintă, energia minții care acționează asupra materiei – și se crede că oamenii eliberează o mare cantitate atunci când sunt stresați. Activitatea în sine care rezultă este de asemenea semnificativă. Spre exemplu, unii agenți care simt un sentiment puternic de vină pot inspira un poltergeist să îi bată și ajung să aibă vânătași pe tot corpul. Dacă un agent este foarte furios pe cineva, atunci bunurile acestuia vor fi aruncate prin cameră și distruse de forța psihokinetică. În aproape toate cazurile, agentul este la fel de speriat ca toți ceilalți și nu își dă seama de faptul că el este cel care cauzează activitatea poltergeist.

Experții subscriu ideii că fenomenul poate fi rezolvat și mulți le recomandă celor care trec printr-o asemenea experiență să caute imediat ajutor. Indiferent dacă ajutorul vine de la un preot sau un psiholog, este clar că, în cadrul fenomenului poltergeist, agenții au o putere incredibilă, care trebuie domolită. De îndată ce cauza este descoperită, sau pur și simplu agentul își dă seama că el este cauza tulburărilor, adesea activitatea încetează. Așa cum este cazul și cu multe alte fenomene paranormale, fenomenul poltergeist nu este generat de vreo fantomă sau creatură nevăzută, ci de inexplicabila putere a minții umane.

Premoniții

Cercetătorii au dezvăluit că majoritatea premonițiilor anticipează evenimente pe cale de a se petrece într-un timp foarte scurt. Ei consideră că femeile sunt mult mai predispuse la premoniții, sau cel puțin, mult mai pregătite să admită că sînt înzestrate cu acest dar, însă premonițiile pot fi trăite de aproape oricine. Cei care trec prin asemenea experiențe în mod frecvent, adesea pot determina decalajul de timp dintre vis și realitate. Spre exemplu, la data de 15 septembrie 1981, Barbra Garwell a avut un vis despre împușcarea unor importanți oameni din Orientul Mijlociu, pe un stadion. Ea a știut că premoniția avea să se adeverească peste 21 de zile și, la 6 octombrie, președintele Anwar Sadat a fost ucis în cadrul unei comemorări publice.

Prevederea viitorului cu ajutorul unui pui. Motivul pentru care cărnii de pasăre i se atribuie asemenea puteri reprezintă, probabil, un mister mai mare decât clarviziunea în sine.

Există și alte versiuni ale fenomenului, apărute într-un mod la fel de ciudat. Circulă o teorie potrivit căreia evenimente importante care implică moartea pot declanșa premoniții în masă, când mulți dintre cei ce fac parte din comunitatea afectată prevăd un dezastru sau o tragedie iminentă. Probabil unul dintre cele mai uimitoare cazuri de acest gen a fost semnalat la mina de cărbuni Marfa din Port Talbot, Țara Galilor. Într-o zi a anului 1890, mai bine de jumătate din minierii din oraș nu s-au prezentat la muncă din cauza unei stări de neliniște și a unui sentiment rău-prevestitor generale. Unii oameni au relatat chiar că din mină venea un „miros al morții”. În total, 87 de mineri au coborât în acea zi în galerii, însă, un accident major în inima minei a făcut să nu supraviețuiască nici unul. Se spune că o presimțire similară au avut mulți pasageri, cu puțin timp înainte să urce la bordul vasului Titanic.

Fără îndoială, cea mai importantă sursă contemporană de premoniții o reprezintă atacul de la World Trade Center din 11 septembrie 2001. Într-adevăr, doar acest eveniment a dus la o revigorare masivă a credinței în prezicerile de ordin paranormal. Există povești remarcabile despre artiști și persoane cu abilități creatoare care au inclus dezastrul în lucrările compuse înainte de ziua fatidică.

Charles Burwell al II-lea, pictor fără puteri paranormale potrivit propriei declarații a reprodus o imagine extrem de neobișnuită între primăvara și luna septembrie a anului 2000. Tabloul înfățișa o calamitate petrecută într-un oraș cu stâlpi înalți, însă i-a produs autorului o stare de disconfort atât de puternică, încât a lăsat compoziția neterminată. Într-un caz similar, agenții serviciilor de spionaj au investigat apariția unui calendar egiptean tipărit în luna mai a anului 2001. Pe pagina rezervată lunii septembrie, imaginea părea să înfățișeze un avion de pasageri care se izbește de clădiri înalte, avînd în fundal Manhattan și Statuia Libertății. Dacă, așa cum se pare, unii dintre cei ce au deturnat avionul nu știau ce avea să se întâmple, este foarte puțin probabil ca informația să fi fost oferită realizatorilor calendarului.

Cazul de la World Trade Centre a făcut ca mulți dintre cercetătorii premonițiilor să solicite experienței individuale trăite înainte de dezastru. The British Society for Psychological Research* a realizat un site, unde, păstrându-se confidențialitatea, oamenii pot relata orice experiență legată de atacul de la World Trade Centre, sau alte premoniții, chiar dacă evenimentul s-a produs deja. Ideea unui catalog de predicții nu este nouă. Un Birou de Premoniții britanic a fost inițial format în 1957. În primul an, s-au depus relatări de peste 1.000 de premoniții și, deși câteva viziuni prevestitoare se adeveriseră, biroul a fost închis în doar câțiva ani. Însă conceptul pune unele probleme logice interesante. Adepții acestuia spun că, dacă oamenii și-ar relata ideile și publicul

* Societatea Britanică pentru studiul fenomenelor parapsihice (n.tr.)

ar fi informat, s-ar putea evita unele dezastre îngrozitoare. Dacă am ține seama de toate avertismentele și nu ne-am părăsi domiciliul, fără îndoială că nu s-ar mai produce asemenea accidente teribile. Dar, în același timp, nici nu am ști cât de exacte au fost, de fapt, premonițiile.

Multe semne de întrebare referitoare la veridicitatea premonițiilor au la bază explicații logice. Numeroși experți consideră că o mare proporție de premoniții sunt create de către mediu, obiceiuri, natura oamenilor și probabilitate. Instinctul, intuiția și simțul comun pot fi la fel de eficiente ca mesajele mistice. Alte teorii susțin că șansa dă impresia că multe visuri realiste se vor adevăra, cel puțin parțial și la un anumit moment în timp. Dr. Richard Wiseman a avansat o teorie conform căreia dacă cineva visează despre prăbușirea unui avion și apoi privește în jur cu foarte mare atenție, într-un timp relativ scurt un eveniment similar va fi relatat în presă. Totuși, experții în prăbușirea aparatelor de zbor poartă controverse pe această temă și invocă numărul redus de incidente aviatice cu pasageri petrecute în ansamblu.

Ca în cazul majorității misterelor, oamenii pot interpreta evenimentele cum cred de cuviință, dar cu toate acestea există câteva cazuri impresionante de premoniții care nu pot fi contestate. Și, dacă am putea fi avertizați înainte de un asemenea eveniment, atunci mulți sceptici ar fi cu adevărat reduși la tăcere.

73

Reîncarnarea

Cum se face că unii copii au capacitatea de a vorbi în diverse dialecte și de a-și aminti detalii despre evenimente petrecute cu mulți ani înainte de nașterea lor? Reîncarnarea reprezintă acea credință potrivit căreia, după moarte, sufletul unei persoane se întoarce pe pământ și sălășluiește într-un nou corp. Este o credință care își are rădăcinile în filosofii religiilor orientale și în legile karmice ale naturii. Credința în această idee este atât de puternică, încât, anumiți budiști sfinți consideră chiar că uciderea oricărei ființe vii este o crimă, căci există posibilitatea să fie vorba despre o persoană dragă care s-a reîntors pe pământ. Aceste căi ale Orientului mistic găsesc din ce în ce mai mulți aderenți în societatea noastră modernă, caracterizată de scepticism. În prezent, mulți oameni vor să afle detalii din trecutul lor prin intermediul regresiei hipnotice.

Creștinătatea, și în special Biserica Romano-Catolică, consideră reîncarnarea o erezie, deși multe religii întrevăd această posibilitate. Tema centrală a religiei budiste, spre exemplu, are la bază reîncarnarea. Buddha însuși a propovăduit că momentul reîncarnării depinde de calitatea vieții anterioare. Aceasta reprezintă ideea de karma și credința că omul este răsplătit pe măsura faptelor sale. Budiștii cred că reîncarnarea este necesară pentru înțelegerea lumii și atingerea stadiului de iluminare. După obținerea acesteia, sufletul se va rupe de lanțul reîncarnărilor, ajungând în starea nirvana ce semnifică raiul spiritual.

Curențele actuale în terapie și consiliere din lumea occidentală au înregistrat de asemenea o creștere a interesului față de fenomenul reîncarnării. Se spune că probleme de genul fricii iraționale, al coșmarurilor repetitive sau al unor boli inexplicabile, sunt cauzate de amintiri vagi despre viețile anterioare. În vederea soluționării acestor dificultăți, oamenii recurg adesea la hipnoză, pentru ca, prin regresie, să afle detalii despre viețile lor anterioare. Experții sunt de părere că, folosite de persoane neavizate, aceste proceduri se pot dovedi nefolositoare, iar o combinație între o imaginație latentă și întrebări care sugerează întrucâtva răspunsul poate duce la rezultate extrem de fanteziste.

Detalii despre viețile anterioare pot apărea din senin. Experiențe de genul amintirii spontane, unde persoana vede subit un ,vis cu ochii deschiși period□ ultra real, sau al celei provocate, unde un factor extern din lumea fizică funcționează pe post de catalizator pentru memorie, ilustrează în egală măsură această idee. S-a sugerat că oricine este interesat să-și afle propriile amintiri din viețile trecute ar trebui să recurgă în prealabil la un curs îndelungat de meditație sau yoga. Deși procesul nu dă rezultate imediate și se poate derula pe parcursul unor ani întregi, individul capătă autocontrol și totodată atinge un stadiu mult mai înalt de spiritualitate și misticism.

Pe măsură ce subiectul reîncarnării câștigă din ce în ce mai mult teren, un număr crescut de cazuri verificate sunt relatate. Unul dintre cele mai faimoase a fost acela al starului de cinema Glenn Ford. În stare de hipnoză, el a pretins că își amintea cinci vieți anterioare, cea mai impresionantă fiind aceea în care el era un cavaler francez din timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea. În ciuda faptului că Ford știa doar câțva fraze rudimentare în limba franceză, sub hipnoză el a fost capabil să vorbească fluent într-o limbă care, ulterior, s-a descoperit că era un dialect parizian, din secolul al XVII-lea. Aceasta reprezintă o evidență remarcabilă, însă mulți sceptici susțin că asemenea ,amintiri' pot fi create pe baza impresiilor subconștientului.

Amintirile copiilor despre viețile anterioare adesea oferă cea mai extraordinară și mai trainică dovadă a reîncarnării, întrucât ei nu cunosc noțiunea de reîncarnare sau de istorii false. Dr. Ian Stevenson, un cercetător renumit în domeniu, a scris despre multe asemenea cazuri fascinante. Unul dintre acestea implica o fată indiană numită Swarnlata Mishra.

În 1951, când Swarnlata avea 3 ani, a început să dea amănunte despre o femeie numită Biya Pathak care trăise în Katni, aflat la peste 160 de kilometri de locuința familiei ei din Pradesh. Micuța fată a dezvăluit că Pathak avusese doi fii și murise în anul 1939 din cauza ,unei dureri în gât`-0+`-□. Ea a descris și a determinat locul unde se afla casa acesteia și, pe măsură ce trecea timpul, părea să își amintească din ce în ce mai multe detalii. În cele din urmă, familia femeii a fost contactată și aceștia au venit să o vadă pe Swarnlata pentru a-i verifica cunoștințele. Fata a recunoscut imediat toți membrii familiei și a indicat cu exactitate legătura lor de rudenie cu Biya, spunându-le pe numele de alint și tratându-i întocmai cum ar fi făcut-o Biya. Pe parcursul anilor, ea a dezvoltat o relație strânsă cu familia Pathak și acum, ambele familii acceptă faptul că Swarnlata este Biya revenită pe pământ. Când Sri Mishra, tatăl Swarnlatei, s-a hotărât să îi aleagă un soț, el s-a sfătuit chiar cu familia Pathak. Asemenea întâmplări care afectează oamenii la un nivel atât de personal sugerează că, reîncarnarea este o realitate.

Vederea la distanță

Vederea la distanță este una dintre cele mai răspândite capacități paranormale umane. Ea conferă ,văzătorilor puterea de a vedea și de a trăi situații și locuri de care sunt separați în timp și spațiu. Recurgând la capacități psihice înnăscute, cunoscute sub numele de ,psi', persoana transmite apoi detalii legate de ceea ce a văzut. Mulți entuziaști susțin că este o abilitate care poate fi dobândită și nu un dar divin și că, deși acum multe dintre așa-zisele puteri mentale au nefericite conotații de genul șarlataniei și înșelătoriei, vederea la distanță a început ca un experiment științific și este folosită de forțele de poliție, de cele armate și de marile companii.

La ora actuală, multe companii susțin că oricine poate înțelege și își poate controla această abilitate, cu ajutorul unui profesor bun și prin exercițiu. Spre deosebire de alte puteri ,psi' cum ar fi clarviziunea, vederea la distanță este practică sub un atent control. Văzătorilor nu li se permite să cunoască decât detaliul care a dus la necesitatea căutării. El poate fi o fotografie sau coordonatele pe baza cărora văzătorul captează gândurile celui căutat, urmând un format scris. Acesta lucrează într-o încăpere liniștită, adesea intrând într-o stare asemănătoare transei și uneori are un partener care îl ajută, ghidându-l. Spre deosebire de fenomenele de decorporalizare, văzătorul știe întotdeauna unde se află. El „simte" toate aspectele țintei sale.

Creatorul vederii la distanță a fost un artist și student cu abilități paranormale american numit Ingo Swann. Bazându-se pe detalii din experimentele paranormale, el a elaborat o nouă tehnică, ce a fost testată de oamenii de știință din cadrul American Society for Psychological Research*. În timpul acestor teste, el a reușit să descrie cu acuratețe vremea din diferite orașe din SUA. În anul 1972, Swann a fost prezentat doctorului Hal Puthoff, fizician la Stanford Research Institute din California. Cei doi au realizat alte experimente și, ulterior, au fost contactați de CIA. Departamentul a luat legătura cu Puthoff și i-a încredințat anumite sarcini pe care urma să le cerceteze cu echipa sa. Agenții CIA au fost impresionați de rezultate.

* Societatea Americană pentru studii Psihologice (n.tr.)

La acea vreme, experții americani ai serviciilor de contrainformații deveniseră extrem de îngrijorați din pricina rapoartelor care veneau din Rusia, conform cărora Uniunea Sovietică cheltuia sume impresionante de bani pentru cercetările în domeniul activităților paranormale. CIA aflase că savanții comuniști dezvoltau capacități psihice ce urmau a fi folosite în stare de război, incluzând „spioni cu abilități paranormale. Inițial, programul lui Puthoff a fost folosit la testarea fezabilității acestei idei, dar, pe măsură ce vederea la distanță conducea la rezultate din ce în ce mai exacte și detaliate, văzătorii au început să fie tot mai des folosiți de către serviciile de spionaj pentru strângerea informațiilor și diferite agenții de spionaj și militare își dezvoltau propriile ramuri ale programului vederii la distanță.

Potențialul cercetărilor lui Swann a crescut simțitor și, în loc să folosească pur și simplu persoane a căror capacitate parapsihică era deja demonstrată, el a recrutat civili obișnuiți, fără asemenea abilități. În anul 1991, întregul program din SUA a fost renumit proiectul „Star Gate”*. Odată cu sfârșitul Războiului Rece, văzătorii au început să fie folosiți pentru strângerea de informații legate de o paletă largă de ținte, incluzând traficanții de droguri, dictatorii și teroriștii. Swann elaborase totodată o nouă tehnică eficientă numită vederea la distanță coordonată sau controlată, care practic, direcționa văzătorii către țintele lor. În anul 1995, Congresul SUA a hotărât ca programul vederii la distanță să fie din nou încredințat serviciului CIA, care ulterior a prezentat un raport nefavorabil. Echipa a fost desființată și mulți dintre văzătorii militari au continuat să-și ofere serviciile în mod privat, iar câțiva au încheiat chiar contracte cu agențiile de contraspionaj ale SUA prin care puteau să lucreze ca liber-profesioniști.

Alte națiuni nu s-au grăbit atât de tare să desființeze diviziile de luptă parapsihice. Agențiile de spionaj din Rusia, Franța și, mai ales, China continuă să aloce fonduri importante pentru realizarea unor experimente aprofundate. Mulți dintre experții agențiilor de spionaj sunt de părere că China are un grup select de „super-parapsihici” militari. Se spune că programul lor este foarte bine dezvoltat, ajungând chiar să recruteze și să formeze copii ce prezintă capacități parapsihice înnăscute, extrem de bine înzestrați.

Metode mai pașnice de utilizare a vederii la distanță au fost adoptate de marile corporații, iar cercetarea științifică, în condiții controlate, din cadrul universităților civile a dus la unele concluzii remarcabile – se pare că văzătorii extrem de înzestrați obțin rezultate cu o șansă de peste 100 de miliarde la unu. Pe măsură ce subiectul a devenit cunoscut publicului larg, foști membri ai armatei SUA implicați în proiect au făcut un pas înainte și chiar fostul președinte Jimmy Carter a povestit despre câteva cazuri de vedere la distanță. El relatează că la un moment dat a cunoscut o femeie -văzător care căuta un aparat de zbor dispărut. „A intrat în transă și, în timp ce se afla în această stare, ne-a dat unele cifre reprezentând latitudinea și longitudinea. Ne-am îndreptat sateliții în acea direcție și am constatat că avionul se afla acolo.” Cu mărturii ca aceasta, cu greu mai putem pune sub semnul întrebării autenticitatea fenomenului de vedere la distanță.

* Poarta Stelară (n.tr.)

75

Ședințele de spiritism

Ședințele de spiritism reprezintă o cale străveche prin care cei vii comunică cu cei trecuți în neființă. Imaginea bine cunoscută a unui grup de oameni care stau în jurul unei mese, ținându-se de mâini, în timp ce luminile pâlpâie, nu se depărtează prea mult de adevăr. Mulți oameni sunt de părere că energia colectivă a unui număr de participanți favorizează atragerea spiritelor. În general, este necesară prezența unui medium experimentat, care canalizează mesajele și controlează ședința. Deși ședințele de spiritism au proasta reputație a înșelătoriilor și practicilor fraudulente din trecut, un medium onest și înzestrat le poate transforma într-o modalitate interesantă de explorare a spiritelor contactate.

E cineva acolo? O ședință de spiritism în desfășurare.

explicatie foto ???????????

Înainte de începerea unei ședințe, se impune ca cei prezenți să se gândească la un anumit spirit, pe care vor să îl contacteze prin puterea minții. De asemenea, este de dorit ca din grup să facă parte o rudă sau cineva care a cunoscut spiritul în timpul vieții pe pământ – acesta este unul dintre motivele pentru care încercările făcute de oameni de a contacta fantoma lui Elvis sau a altor celebrități nu dau roade. Adesea spiritul contactat va ști că ședința va avea loc și va dori să vorbească. În cameră este necesar să domnească liniștită și participanții trebuie să se simtă confortabil și să nu fie agitați. Ar fi de dorit

să se așeze în cerc, sau în jurul unei mese și să se țină eventual de mână, deși acest lucru nu este esențial. Împreună, ei cheamă mental spiritul vizat.

Adesea, mediumul intră într-o stare de transă și începe să transmită mesaje din lumea spiritelor. Uneori, acest lucru coincide cu unele fenomene fizice bizare, cum ar fi adierea unei brize reci, mirosuri ciudate sau senzația că persoana respectivă este străbătută de un fior. Adesea, participanții simt o ușoară durere care corespunde modului în care a murit spiritul contactat – spre exemplu, o durere în piept este resimțită în cazul unui spirit care a murit de un atac de cord. În cazurile fericite, mediumul găsește spiritul invocat de participanți, însă uneori și alte spirite sunt dornice să intre în conversație. Mediumul conduce conversația și permite continuarea ei cât timp doresc participanții.

Cu un medium profesionist, riscurile unei experiențe nefaste sunt minime și mulți oameni consideră că aceste ședințe au virtuți tămăduitoare, atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți.

76

Combustia umană spontană

Simpla idee că o ființă umană prezintă potențialul de a izbucni în flăcări, fără să recurgă la o sursă de aprindere externă, pare mult prea ridicolă pentru a fi aprofundată prin studiu. Cu siguranță nu există nimic în corpul uman care să determine o asemenea reacție? Și totuși, de mai bine de 300 de ani, documente și mărturii demne de încredere atestă un fenomen în care oamenii, fără vreun avertisment sau vreo expunere anterioară la flăcări, pur și simplu au produs o combustie intensă. Tot ce rămâne este o grămadă de cenușă și, eventual un membru carbonizat. Faptul că textilele aflate în apropiere nu sunt afectate niciodată, stârnește nedumerirea specialiștilor. Acest fenomen inexplicabil este numit combustie umană spontană.

Mulți dintre cei supuși combustiei umane spontane, adesea stau pur și simplu pe un scaun în clipa în care sunt afectați de acest fenomen. La un moment dat, s-a crezut că majoritatea subiecților erau alcoolici și o veche teorie asupra combustiei umane spontane susținea că este cauzată de o reacție chimică provocată de alcool în sânge și de o izbucnire de furie la oamenii în vârstă. Această teorie este acum infirmată, însă există anumite caracteristici comune în aparițiile combustiei umane spontane. În general, trunchiul corpului este ars cel mai tare și, frecvent, tălpile înnegrite, fumegânde sunt găsite în locul unde ar fi trebuit să se afle persoana. În mod similar, brațe, craniile sau chiar coloana vertebrală, sunt adesea singurele rămășițe ce pot fi identificate.

Vătămarea corpurilor afectate de combustia umană spontană pare să fie produsă de o temperatură mult mai crescută chiar și decât cea din crematoriu. O particularitate a cazurilor de combustie umană spontană o constituie faptul că, în ciuda temperaturii extreme – pe care experții o estimează la aproximativ 600°C –, materialele sau obiectele din jurul persoanei nu sunt distruse, deși, evident, îmbrăcămintea lor este arsă și, uneori, în locul în care ar fi trebuit să se afle picioarele lor, se găsește o bucată de covor pîrjolit. Într-un asemenea caz, o femeie a murit în pat în urma unei combustii spontane însă cearșafurile nu prezentau nici o urmă de arsură. Totuși, uneori, o pulbere unsuroasă, negricioasă, ca de funingine, poate fi observată pe tavan și pe pereții din apropiere.

Combustia umană spontană a fost înregistrată în anul 1673, de James Dupont, un francez care a făcut o selecție de cazuri de acest gen, în cartea sa, *De Incendiis Corporis Humani Spontaneis*. Interesul lui Dupont pentru acest subiect a fost inițial stîrnit de procesul Nicolle Millet. În cazul respectiv, un bărbat a fost găsit nevinovat de uciderea soției deoarece jurații au hotărât că ea fusese victima unei combustii spontane umane. De la sfârșitul secolului al XVII-lea, ideea de combustie umană spontană a câștigat teren și a fost acceptată de oamenii obișnuiți. Însuși Charles Dickens a pus fenomenul pe seama morții unui personaj numit Krook în romanul său din 1852, intitulat *Casa Umbrelor*.

Cel mai faimos caz de combustie umană spontană s-a înregistrat la 2 iulie 1951. Din Mary Reeser, pensionara în vîrstă de 67 de ani din Florida, SUA, nu s-au mai găsit decât craniul, care se micșorase atingînd dimensiunile unei mingi de baseball, coloana vertebrală, piciorul stîng și un morman de cenușă rămas în fotoliul ei. Autoritățile au declarat că femeia murise într-un incendiu obișnuit izbucnit în casă, însă nici un obiect din apartamentul ei, incluzând cearșafurile de bumbac și un vraf de ziare aflate în apropiere, nu a fost distrusă.

Un eveniment similar a avut loc relativ recent în Franța. La 17 noiembrie 1998, puținele rămășițe ale unei femei în vîrstă de 67 de ani numită Giselle, au fost găsite în ferma ei de lângă Honfleur. Au fost descoperite doar un morman de cenușă și piciorul ei stîng în care avea un papuc. În acest caz, chiar și scaunul cu roțile în care stătea femeia s-a dezintegrat, deși restul casei a rămas neatins de foc.

În asemenea cazuri, anchetatorii nu pot decât să facă presupuneri sau să opteze pentru cea mai plauzibilă soluție, avînd în vedere inconsistența faptelor. Cercetătorii fenomenului de combustie spontană umană nu au nici ei o explicație satisfăcătoare. Combinația dintre alcoolism și starea de nervozitate nu are nici un temei științific, iar sugestia potrivit căreia fenomenul ar fi cauzat de depuneri excesive de grăsime care se aprind la întîmplare este de asemenea respinsă, în timp ce teoria conform căreia combustia umană spontană este cauzată de o anomalie în câmpul electric al organismului nu poate fi verificată.

Probabil că, deocamdată, cea mai acceptabilă explicație este aceea potrivit căreia fenomenul se produce din voința Domnului. Deși afirmația nu are un temei științific, pe moment, ea reprezintă răspunsul cel mai liniștitor în fața unui mister care este cu adevărat inexplicabil.

OAMENI MISTERIO □ I
□ I
ENTTT □ □ I
ENIGMATICE

77

Anastasia/ anna anderson

În luna februarie a anului 1920, la doi ani după execuția țarului rus și a familiei sale, o tânără femeie a încercat să se sinucidă, aruncându-se de pe un pod din Berlin. A fost salvată, dar când a ajuns la spital nu avea asupra ei nici un act care să-i dovedească identitatea și nu a vrut să-și dezvăluie numele. Spitalul a trimis-o într-un azil de nebuni unde a fost recunoscută drept fiica țarului, Marea Ducesă Tatiana. Femeia a negat că ar fi fost Tatiana, dar, în timp, a dezvăluit că, de fapt, ea era cealaltă fiică a țarului, Ducesa Anastasia. Ea a explicat că baionetele soldaților comuniști trimiși să îiucidă, fuseseră tocite și că ea supraviețuise tentativei de asasinare. Unul dintre soldații care veniseră să ia cadavrele a observat că ea era încă în viață și a ajutat-o să fugă în România. Femeia venise la Berlin ca să își găsească mătușa, Prințesa Irene, însă teama că nu va fi recunoscută a determinat-o să comită un gest atât de dramatic. Femeia a adoptat numele de Anna Anderson și a petrecut o mare parte din viață încercând să demonstreze că era Anastasia.

Când s-a împrăștiat vestea apariției ei, una dintre doamnele de onoare ale Alexandrei au vizitat-o la spital, însă Anderson și-a acoperit capul cu o pătură, astfel că femeia a declarat-o escroacă. În mod similar, Prințesa Irene a cunoscut-o pe Anderson și i-a dezmințit versiunea, deși se spune că, în particular, nu era

Prințesa Anastasia înainte de asasinare.

foarte convinsă, iar fiul său Sigismund a declarat chiar că el a crezut că Anderson era Anastasia. Comunitatea monarhiilor din Europa a fost în genere indecisă. Amanta țarului, Mathilde Kschessinka, a crezut de asemenea că Anderson era tânăra prințesă, iar Pierre Guillard, fostul profesor particular al Anastasiei, și-a declarat inițial sprijinul, dar ulterior s-a răzgândit. Familia unul alt angajat al curții – Eugene Botkin, doctorul monarhului – era absolut convinsă de descendența regală a lui Anderson, mai ales datorită faptului că ea a fost capabilă să discute amănunțit despre corespondența personală dintre micile prințese și copiii lui Botkin.

Familii fericite: totuși, oamenii obișnuiți erau mai puțin fericiți din pricina stilului de guvernare a țarului.

În privința atitudinii, Anderson se comporta ca o adevărată prințesă. Se spune că era pretențioasă și arogantă și avea frecvente izbucniri de furie. Vorbea excelent engleza, franceza și germana și înțelegea rusa, deși refuza să vorbească

în această limbă. Totodată, pe corp prezenta cicatrici care se potriveau cu afirmațiile despre execuție, iar experții în trăsături faciale au susținut că semăna foarte bine cu Anastasia. Avea diformități fizice similare cu cele ale micii prințese, iar experții grafologi au afirmat că scrisul ei era identic cu cel al Anastasiei. Totodată, se spune că Anderson avea cunoștințe uimitoare despre familia regală. Ea a dezvăluit că unchiul Anastasiei, Marele Duce Ernst de Hesse, vizitase în secret Rusia în 1916, pe vremea când cele două familii monarhice se aflau, în război. Acest fapt a fost pe deplin dovedit de-abia în anul 1966, însă Ernst a infirmat întotdeauna această versiune.

S-a sugerat că Ernst a pus în circulație o altă teorie conform căreia Anderson era, de fapt, o muncitoare poloneză pe numele de Franziska Schanzkowski. Oamenii au afirmat că Schanzkowski a dispărut cu doar o zi înainte de apariția lui Anderson în Berlin. Se spunea că cicatricile ei datau din perioada când Schanzkowski a lucrat la o fabrică de armament și a scăpat din mână o grenadă. Cu toate acestea, Anderson era mică și fragilă, în timp ce Schanzkowski fusese crescută la o fermă și se pare că avea o constituție foarte robustă. Anderson a încercat neîncetat să își demonstreze descendența, dar nu a reușit niciodată să fie convingătoare într-o sală de judecată. La sfârșitul lui 1968 s-a căsătorit cu un american bogat numit John Manahan și a murit de pneumonie în 1984. Corpul i-a fost incinerat, însă progresul înregistrat în testarea ADN-ului a făcut ca moartea ei să nu pună capăt poveștii.

În 1991, în Siberia au fost găsite rămășițele a opt oameni. Conform testelor medico-legale, cadavrele lui Nikolai, Alexandra și a trei dintre copiii lor se aflau printre corpurile descoperite. Cercetătorii britanici au comparat ADN-ul acestora cu mostre din părul lui Anderson și nu au găsit nici o asemănare. Totuși, se pare că Anderson avea un ADN extrem de asemănător cu cel prelevat din mostrele de sânge luate de la nepoata Franziskăi Schanzkowski. Așadar, se pare că misterul Annei Anderson a fost elucidat. Cu excepția unui amănunt. În 1991, când autoritățile rusești au dehumat cadavrele regale, două dintre ele lipseau. Unul era al lui Alexei, fiul țarului. Celălalt aparținea celei mai mici fiice a acestuia, Anastasia.

explicatie foto ????????????

78

Contele de saint-germain

explicatie foto ???????????

Misteriosul personaj pe care noi îl cunoaștem acum drept Contele de Saint-Germain a fost pentru prima dată identificat în 1970 sub numele de Marquis de Montferrat. Zărit în Veneția de un muzician numit Rameau și o doamnă din înalta societate pariziană, pe nume Madam de Gergy, avea înfățișarea unui bărbat aflat între 40 și 50 de ani. O înfățișare pe care și-o va păstra toată viața, oficial decedând în 1784. Cu toate acestea, mulți oameni sunt de părere că el nu a trecut niciodată în neființă. Pentru ei, acest personaj enigmatic a devenit cunoscut drept „Saint-Germain Nemuritorul”.

Originea lui Saint-Germain nu a fost niciodată dezvăluită, nici măcar de cei cărora le încredințase secretul său. Pe tot parcursul vieții, el a arătat ca un om între două vârste, cu o constituție solidă și o înălțime medie. Era un excelent

povestitor și avea unele abilități impresionante. Astfel putea să creeze bijuterii superbe, avea cunoștințe temeinice în domeniul muzicii și artei și prepara poțiuni despre care susținea că erau elixirul tinereții. Nu a fost niciodată văzut mâncând sau bând, însă se bucura de compania femeilor și se învârtea în cercurile aristocrației. Părea să nu îmbătrânească niciodată.

Perioada sa de celebritate este cuprinsă între anii 1750 și 1760, petrecuți la Paris. Rolul său principal era acela de spion pentru Regele Ludovic al XV-lea. Totuși, prietenia sa cu regele i-a adus mulți dușmani din cadrul guvernării

franceze, astfel că a fost forțat să fugă din țară în Anglia. A reapărut în Rusia sub numele de Generalul Soltikov și a jucat un rol important în revoluția din 1762. La începutul guvernării lui Ludovic al XVI-lea, a reapărut la Paris și, prin intermediul unui vechi prieten, Contesa d'Adhemar, a înaintat un avertisment Reginei Marie Antoinette, asupra pericolelor care amenințau monarhia franceză. Saint-Germain a încercat să-l vadă personal pe rege, însă poliția avea ordine din partea preotului regelui să îl captureze. Din nou, Saint-Germain a dispărut fără urmă.

Se pare că a căutat refugiu la castelul Contelui Charles de Hesse-Cassel din Ducatul Schlesing, Austria. Se spune că a dezvăluit contelui multe dintre secretele sale, dar în 1784, Saint-Germain pur și simplu se săturase de viață și murise. Cu toate acestea, nu există nici un document oficial care să ateste moartea sa și nici o piatră funerară care să îi poarte numele. I-a lăsat contelui toate documentele, dintre care multe priveau francmasoneria, dar, asemenea lui Ludovic al XV-lea, Charles nu a dezvăluit niciodată vreun detaliu despre trecutul adevărat al lui Saint-Germain. Și, într-adevăr, deși pretindea că era întristat de moartea lui Saint-Germain, nu părea chiar atât de afectat după cum susțineau o serie de comentatori. Există chiar o teorie conform căreia contele ar fi fost implicat în înscenarea morții acestuia.

Evident, s-au înregistrat relatări ulterioare despre Saint-Germain. În 1786 a întâlnit-o pe împărăteasa Rusiei și în 1788 se pare că era reprezentantul oficial al Franței la Convenția Mondială a Francmasonilor. Contesa d'Adhemar a afirmat că și-a întâlnit vechiul prieten în 1789, 1815 și 1821 și că, de fiecare dată, părea să nu fi îmbătrânit deloc. Se spune că a continuat să influențeze societățile secrete și se poate să fi fost chiar un călăuzitor al rozicrucienilor.

Așadar, cine era straniul personaj? Parizienii care nu-l agreau spuneau că era fiul unui evreu portughez numit Aymar, sau al unui evreu alsactian pe numele de Wolff. Totuși, la acea vreme, se credea că Saint-German era fiul natural al văduvei regelui Charles al II-lea al Spaniei, Marie de Neubourg. Un studiu recent a avansat ideea că se poate să fi fost chiar unul dintre fiii Prințului Racoczi al II-lea al Transilvaniei. Prințul și-a încredințat copiii Împăratului Austriei pentru a fi crescuți de acesta, însă se spune că unul dintre ei ar fi murit la o vârstă fragedă. Acum se ia în calcul posibilitatea ca, de fapt, acest copil să fi fost crescut de o familie din micul târg San Germano din Italia. Așa s-ar explica proveniența numelui de Conte de Saint-Germain.

Totuși, unii oameni, în special cei implicați în mișcarea teozofică, cred că e posibil ca Saint-Germain să fi fost unul dintre „marii maeștrii”, trimis pentru a-i atenționa pe oamenii evoluți că apucaseră pe o cale greșită în viață. Ei cred că este posibil ca el să mai hoinărească pe Pământ, așteptând momentul potrivit pentru a reapare și a sfătui Omul aflat la ananghie. Totuși, până atunci, personajul enigmatic cunoscut drept Conte de Saint-Germain va rămâne un mister.

Dracula

Europa de Sud a Evului Mediu a fost un loc agitat. Marea națiune maghiară era prima ei linie de apărare împotriva forțelor otomane, iar statele izolate care întâmplător erau amplasate pe „tărâmul nimănui” dintre cele două suportau consecințele. Nici nu i-a trebuit mai mult lui Bram Stoker pentru a-și concepe cel mai celebru roman al său, deși acum, oamenii se întreabă care dintre figurile reprezentative ale acestei perioade instabile a avut cea mai mare influență asupra scriitorului. Un singur nume se evidențiază – cel al realului, groaznicului bărbat cunoscut sub numele de Dracula.

Valahia, acum parte a României, era o provincie maghiară condusă de prințul Mircea cel Bătrân până în anul 1418. În jurul lui 1390, lui Mircea i s-a născut un fiu nelegitim numit Vlad, care a fost trimis spre creștere la curtea regelui Sigismund al Ungariei. Când Mircea a murit, lui Vlad nu i s-a dat controlul asupra Valahiei, dar a fost făcut Cavaler al Ordinului Dragonului, o grupare stabilită pentru apărarea lumii creștine de amenințarea turcă. Curând, lui Vlad i s-a dat numele de „Dracul”, care înseamnă „dragon” și a fost făcut guvernator al Transilvaniei.

Dracul a avut trei fii. Primul, botezat Mircea după tatăl său, s-a născut în 1443, iar următorii doi au fost numiți Vlad și Radu. Dracul a strâns o armată și a recâștigat scaunul tradițional al familiei, Valahia, deși el a reușit doar cu ajutorul unui vechi dușman turc. Drept semn de loialitate, i-a trimis pe Vlad și Radu să trăiască la Adrianopole, scaunul Imperiului Otoman. În 1447, Dracul și Mircea au fost uciși iar Valahia s-a găsit din nou sub conducerea maghiară. Această situație a pus Turcia într-o situație neplăcută, astfel că, în 1448 ei au hotărât să pună o armată la dispoziția tânărului Vlad de 17 ani, cunoscut drept „Fiul dragonului”, sau Dracula.

De-a lungul anilor și bătăliilor, protagoniștii au continuat să treacă dintr-o tabără în alta, dar, până în 1456, Dracula își recucerise tronul în Valahia. El a ridicat capitala la Târgoviște și a fost proclamat Prințul Vlad al II-lea. De la bun început, el a realizat că, pentru a supraviețui, va trebui să arate o cruzime totală. La scurt timp după ce a fost încoronat prinț, a invitat suflete nevoiașe de pe străzile regatului la un mare festin în castelul său. După masă, el a întrebat

adunarea săracă, fragilă și înaintată în vârstă dacă ,nu ar vrea să fie fără griji și să nu le lipsească nimic pe această lume? Când au strigat cu toții ,da, el a ferecat imediat castelul și i-a dat foc. A afirmat că în societatea condusă de el, nu era loc pentru oameni care erau o povară și că oricine nu contribuia la comunitate primea puțină înțelegere.

Dacă uciderea infirmilor a fost un semnal pentru oamenii obișnuți, Dracula a înfăptuit o acțiune similară cu demnitarii Valahiei. I-a tras în țepă pe cei bătrâni, iar pe ceilalți i-a trimis să ridice un castel la Poenari, o zonă montană aflată la 50 mile depărtare. În locul acestora, Dracula a format propriul său grup de nobili, pentru a i se recunoaște puterea. Diabolismul său nu cunoștea limite și în mod special îi plăcea să vadă oamenii murind după ce erau trași printr-o țepă ascuțită. Oamenii aflați sub conducerea lui îl numeau ,Vlad Țepeș– și turcii îl cunoșteau drept ,Kazıglu Bey’ sau ,Prințul Țepeș. El a omorât soții infidele, comercianți necinstiți, orice persoană care comitea orice infracțiune. Adesea ordona tragerea în țepă a mai multor persoane concomitent, dar totodată îi plăcea să jupuie și să fiarbă oamenii de vii. A ucis copii și bătrâni și le-a așezat corpurile la vedere, drept avertisment pentru viitorii posibil răufăcători. Se spune că 20.000 de corpuri atârnav de pe zidurile din Târgoviște, și, până la sfârșitul domniei sale, ucisese în jur de 50.000 de oameni.

În 1462, când Valahia a fost atacată de turci, conduși de Radu, fratele lui mai mic, Dracula a plecat în exil în Ungaria. În 1476, cu Radu mort de sifilis și un alt prinț pe tronul Valahiei, Dracula a încercat să-și recâștige tronul căminului său de drept. A reușit, dar în decembrie 1476, a fost omorât în timpul unui alt atac al turcilor. Sultanul otoman a înfipt în țepă capul lui Dracula și l-a expus la Constantinopole, drept dovadă a morții acestuia. Se spune că trupul i-a fost înmormântat la o mănăstire izolată numită Snagov, deși săpăturile din 1931 nu au scos la iveală sicriul. Este un ultim mister al poveștii lui Dracula.

Totuși, au rămas dovezi ale domniei sale. Fortăreața sa din munți, de la Poenari, reprezintă astăzi o destinație turistică populară, și de asemenea au rămas și ruinele palatului său de la Târgoviște. Însă mai important decât orice moștenire fizică, rămâne amintirea sa în mințile românilor. Însă nu vom ști niciodată dacă viața lui reprezintă singura sursă de inspirație aflată în spatele poveștii lui Bram Stoker.

Gravură în lemn cu un vampir hranindu-se cu sângele unei victime.

80

Jack spintecătorul

În 1888, cel mai renumit ucigaș în serie al lumii, stătea la pândă pe străzile, întunecate ale cartierului East End din Londra. „Jack Spintecătorul – a reprezentat un model pentru maniacii ucigași, ale căror crime par să se intensifice pe măsura trecerii anilor. În acest gen de cazuri, impactul crimei este intensificat de misterul ce înconjoară identitatea reală a ucigașului. Spre deosebire de imitatorii săi din perioada contemporană, Jack Spintecătorul nu a fost prins și nici măcar nu i se cunoaște numele.

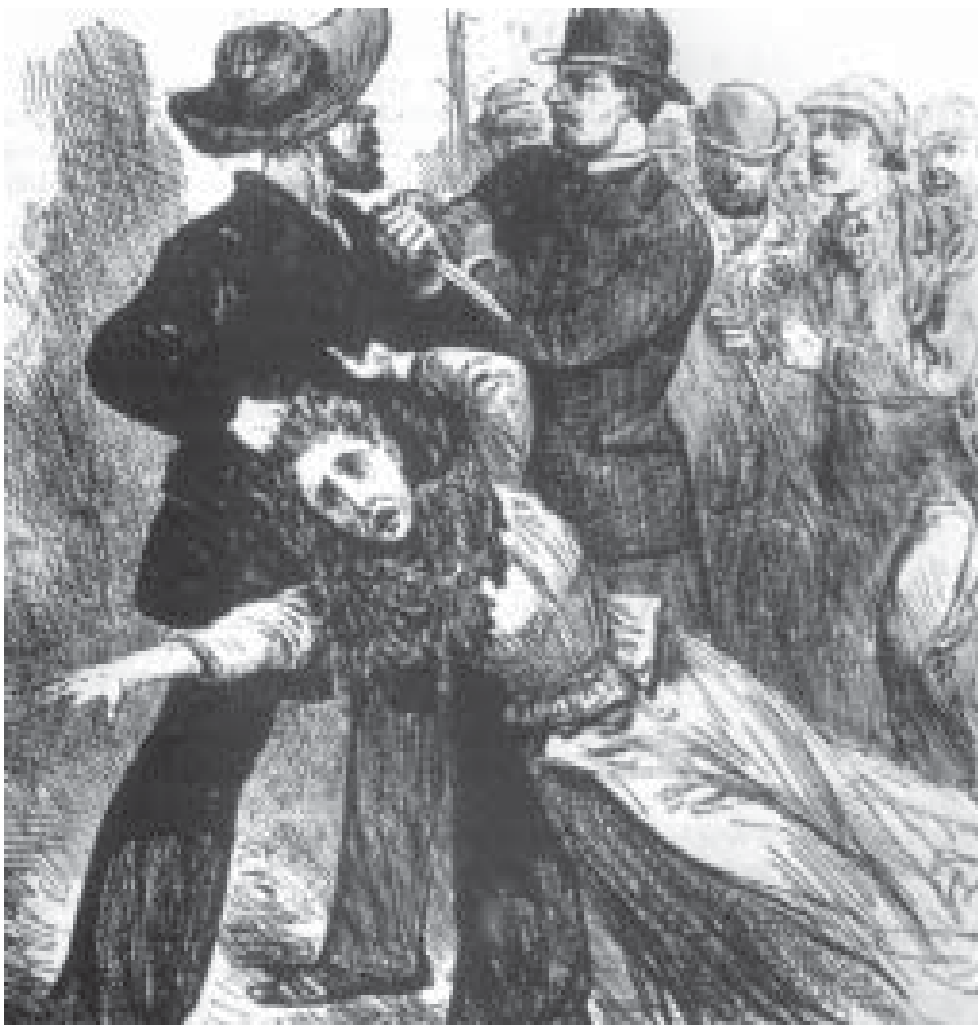
Cartierul Whitechapel al Londrei era cunoscut drept una dintre cele mai sărace zone ale orașului și, la acea vreme, adăpostea casa a peste 1000 de prostituate. Totodată, era zona care avea să devină ținta atacurilor Spintecătorului. El a instituit teroarea la primele ore ale zilei de 31 august 1888, când un paznic al pieții a zărit o femeie ce zăcea la una din intrările de pe Buck's Row din Whitechapel. În loc să se apropie de femeie, paznicul a plecat să caute un polițist. Acesta a constatat că gâtul femeii fusese tăiat în profunzime și un examen medical a indicat ulterior că trupul ei fusese mutilat. Totodată, a fost descoperită identitatea femeii: era Mary Ann Nichols, cunoscută ca Polly, o prostituată în vârstă de 42 de ani.

În mai puțin de o săptămână, la ora 6 dimineața, pe 8 septembrie, corpul unei alte femei a fost găsit pe strada Hanbury, lângă Buck's Row. Femeia era Annie Chapman, o prostituată de 45 de ani al cărei cap fusese aproape în întregime retezat. De asemenea, femeii i se scosese măruntaiele.

Frica pusese stăpânire pe comunitate. Pentru prima dată în istorie, oamenii găseau sprijin din partea claselor privilegiate și a presei, care exercitau presiuni asupra poliției. Aceasta nu trebuia numai să protejeze populația Londrei, dar și să facă față noului stres de a-și demonstra competența. Întocmai ca în cazurile mai recente de ucidere în masă, populația a fost cuprinsă de neliniște.

Până în momentul când Jack Spintecătorul a atacat din nou, oamenii din zona Whitechapel nu aveau alt subiect de discuție. Jack Spintecătorul le-a at apă la moară. În primele ore ale zilei de 30 septembrie, un vânzător de bijuterii false a sosit acasă pe strada Berners, unde a descoperit corpul lui Elizabeth

Stride, o prostituată al cărei gât fusese tăiat. În timp ce poliția cerceta străzile din apropiere, Jack Spintecătorul s-a îndreptat spre Mitre Square, în inima Londrei, și a ucis-o pe Catharine Eddowes. Deși victima precedentă nu fusese mutilată, mulți sunt de părere că Jack Spintecătorul a fost întrerupt în timpul operațiunii. Eddowes a fost, la rîndul său, găsită fără măruntaie.

În această ilustrație contemporană, Jack Spintecătorul lovește din nou. Era el medic la curtea regală, sau chiar de neam regesc?

Această noapte marcată de dubla omucidere a făcut obiectul multor scrisori trimise poliției. Deși majoritatea veneau din partea oamenilor care ofereau sfaturi, unele păreau să fi fost scrise de Jack Spintecătorului însuși, și acestora li s-a acordat mai multă atenție decât celorlalte. Una dintre ele, datată 28 septembrie, care lua peste picior poliția, era semnată cu numele Jack Spintecătorul. Cea de-a

doua a fost o carte poștală datată 1 octombrie și se referea la „dublul eveniment” – din noaptea anterioară. Cea de-a treia scrisoare a fost trimisă peste două săptămâni și conținea chiar și o parte dintr-un rinichi care se presupune că i-ar fi aparținut lui Catharine Eddowes. Deși poliția ar fi trebuit să suspecteze că această corespondență venea din partea unui farsor sau maniac, rinichiul introdus în cea de-a treia scrisoare era încrețit și bolnav. De remarcat că Eddowes nu era doar alcoolică, dar suferea și de maladia Bright, iar acest organ prezenta toate semnele că ar fi provenit sintr-un corp bolnav.

Poliția a crezut că a descoperit un tipar după care fuseseră comise crimele din 31 august, 8 septembrie și cele două din 30 septembrie. Au presupus că următoarea crimă va avea loc pe 8 octombrie, dar, nu s/a produs nici un eveniment pe tot parcursul lunii. Ultima sa crimă recunoscută oficial a fost comisă la 9 noiembrie în Miller's Court, o clădire aflată în apropierea locațiilor celorlalte crime. O altă prostituată, în vârstă de 24 de ani, Mary Jane Kelly, a fost găsită de proprietarul cămăruței unde locuia, cu corpul complet mutilat. De data aceasta, crima fusese comisă într-o încăpere, iau ucigașul avusese la dispoziție toată noaptea ca să disece cadavrul.

Deși aceste cinci crime îi sunt atribuite lui Jack Spintecătorul, există posibilitatea ca el să mai fi ucis alte două sau trei femei din Londra în acea perioadă. Totuși, poliția nu a reușit să descopere numele real al omului aflat în spatele acestor crime și a sistat informațiile către public în încercarea de a liniști oamenii. Londonezii erau însă pe deplin conștienți de faptul că poliția se dovedea incapabilă să dezvăluie identitatea lui Jack Spintecătorul. Însă mulți dintre medicii poliției care au examinat corpurile victimelor au sugerat că era posibil ca Jack Spintecătorul să fie o persoană cu studii medicale. În 1894, șeful Metropolitan Police Force, Sir Melville Macnaghten, a întocmit un raport care-l indica drept principal suspect pe Montague John Druitt, un avocat care se sinucisese la scurt timp după asasinarea lui Kelly. Cu toate acestea, la vremea aceea, Macnaghten credea că Druitt avea cunoștințe medicale, fapt infirmat de cercetările ulterioare.

Annie Chapman, victimă a lui Jack Spintecătorul.

Macnaghten a mai indicat și alți doi posibili asasini care se ascundeau sub numele de Jack Spintecătorul. Unul era Aaron Kosminki, un evreu polonez care locuia în zona Whitechapel și care a fost internat într-un ospiciu în martie 1889. Deși unul dintre ofițerii anchetatori, Robert Anderson, era convins de vinovăția lui Kosminski, studiul comportamentului său din timpul șederii în ospiciu nu indicau că ar fi avut înclinații spre omucidere. Ultimul suspect al lui Macnaghten, Michael Ostrog, era un alienat mintal rus. În ciuda faptului că era un criminal condamnat și părea să aibă unele cunoștințe medicale, studiul comportamentului său nu a evidențiat abilitatea de a comite crime multiple. În ultimii ani, anchetatorii cazului Jack Spintecătorul au luat în considerare un anume dr. Francis Tumblety, un doctor american care a părăsit Londra la scurt timp după comiterea crimelor. Deși l-au considerat un potențial asasin, Metropolitan Police a decis la acea vreme să îl scoată de pe lista de suspecti.

Ca în cazul multor alte mistere, identitatea lui Jack Spintecătorul a făcut obiectul multor speculații. Oameni din toate categoriile sociale – membri ai monarhiei, servitori regali, ofițeri de poliție cu grad înalt, spioni ruși și chiar evangheliști fanatici – au fost suspectați că ar cunoaște identitatea lui Jack Spintecătorul. În ultimii câțiva ani, autoarea de romane polițiste Patricia Cornwell a efectuat un amplu studiu. Ea a folosit 4 milioane de dolari ca să investigheze dacă există vreo legătură între Jack Spintecătorul și Walter Sickert, un pictor impresionist care nu era exclusiv să fi avut legături cu Whitechapel la vremea când au fost comise crimele. La douăzeci de ani după acele crime, el a realizat o serie de picturi care înfățișau prostituate moarte și mutilate grotesc. Examinând atent lucrările sale, cu ajutorul tehnologiei moderne, Cornwell a ajuns să fie atât de convinsă de vinovăția lui Sickert încât își pune reputația în joc afirmând că el este Jack Spintecătorul.

Anchetatorii actuali ai cazului Jack Spintecătorul, întocmai ca forțele de poliție londoneze din perioada victoriană, nu reușesc să ajungă la un consens. La acea vreme existau atâtea personaje dubioase care cutreierau Londra, încât aproape orice suspect putea fi implicat în crime. Pe măsură ce trecerea anilor estompează șansele de a afla adevărul, crește și probabilitatea incriminării mai multor suspecti, în timp ce dovada necesară pentru a decide asupra unuia dintre ei dispare în negura timpului.

81

Kaspar Hauser

La 28 mai 1828, un adolescent straniu mergea împleticindu-se spre intrarea în Nuremberg. Avea o constituție solidă, păr deschis la culoare și cârlionțat, era palid la față și se mișca de parcă ar fi fost beat. Un cizmar din partea locului, Georg Weickmann, s-a apropiat de el să vadă cine era, dar băiatul a spus doar „Aș vrea să fiu un călăreț, așa cum a fost tatăl meu. El i-a înmânat lui Weickman un plic adresat căpitanului celui de-al patrulea escadron al regimentului șase al cavaleriei ușoare. Cizmarul l-a dus la căpitan, care a deschis scrisoarea. Acolo se menționa că băiatul fusese lăsat în grija unui muncitor necalificat sărac care îl ținuse închis în casă toată viața lui. Dar acum băiatul era pregătit să slujească în armata regelui.

Căpitanul cavaleriei a interogat băiatul, însă singurele cuvinte rostite de la el au fost „nu știu”, „duceți-mă acasă” și „cal”. Totodată, acesta știa să scrie numele „Kaspar Hauser”. În cele din urmă, căpitanul a trimis băiatul în temnița locală, însă temnicerului i s-a făcut milă de el. Copiii acestuia și-au propus să îl învețe să vorbească, să scrie și să deseneze. Băiatul părea să nu știe a se comporta; nu avea nici o expresie a feței, nu putea să înțeleagă diferența dintre bărbați și femei, obișnuia să doarmă în picioare, se purta ca un nou născut sau copil mic și era mai ales fericit în întuneric.

În iulie 1828, un magistrat local a sugerat autorităților din Nuremberg că ar fi mai bine pentru Hauser să fie scos din închisoare și lăsat în custodia lui George Friedrich Daumer, psiholog și profesor universitar. Daumer l-a ajutat pe Hauser să devină un tânăr normal, dar, în același timp, a păstrat toate actele care atestau comportamentul bizar al băiatului. Daumer și-a dat seama că simțurile lui Hauser erau extrem de ascuțite. Putea citi în întuneric, auzea șoapte de la distanțe foarte mari și putea să discearnă cine era într-o cameră întunecată, doar prin miros. Din nefericire, pe măsură ce devenea conștient de lumea înconjurătoare și își îmbogățea cunoștințele generale, aceste abilități extraordinare se estompau.

Până la începutul anului 1829, Hauser învățase îndeajuns cât să fie capabil să își scrie autobiografia. El a dezvăluit că fusese ținut într-o celulă lungă de 7

picioare, lată de 4 picioare și înaltă de 5 picioare*, de un bărbat a cărui față nu a vazut-o niciodată. Dormea pe un pat din paie și, când se trezea, găsea alături apă și pâine. Uneori, apa avea un gust ciudat și leșina pentru a se trezi spălat și îngrijit, îmbrăcat cu un nou rând de haine. Într-o zi, bărbatul a venit la ușa celei lui Hauser cu cărți și l-a învățat să citească puțin, să își scrie numele și l-a pus să repete frazele rudimentare pe care le-a pronunțat la apariția sa în public. Ziua următoare, Hauser și cel care-l ținea în captivitate au pornit într-o călătorie care a culminat cu apariția lui la Nuremberg.

Autobiografia lui a declanșat o nouă teroare. În octombrie 1829, un străin îmbrăcat în negru a venit la casa lui Daumer și a încercat să îl ucidă pe Hauser cu un cuțit. Lord Stanhope, un aristocrat englez, prieten al familiei Baden aflate la cărmuire, s-a împrietenit cu Hauser și a obținut custodia băiatului din partea orașului Nuremberg. Stanhope și-a pierdut repede interesul și a lăsat băiatul în grija dr. Meyer, care locuia în orașul Ansbach. Meyer nu-l agrrea pe băiat și a devenit un turore răuvoitor și dur. La 14 decembrie 1831, Hauser s-a dus într-un parc local să întâlnească un bărbat care îi promisese să îi dezvăluie detalii despre identitatea mamei lui. S-au întâlnit și străinul a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să îi dea lui Hauser un portofel, dar când tânărul s-a aplecat spre el, a fost înjunghiat. A murit trei zile mai târziu, la doar 21 de ani.

Recent, s-a avansat presupunerea că Hauser era de fapt prinț al familiei Baden și fiu al Stefaniei, Marea Ducesă de Bavaria. Cu siguranță, multe persoane din aristocrația bavareză bănuiau acest lucru, și Regele Ludwig al Bavariei a scris chiar în jurnalul său că Hauser era „pe drept, Marele Duce de Baden”. Există o teorie potrivit căreia Stephanie și Karl de Baden l-au avut pe Hauser în 1812, însă mama vitregă a lui Karl, Ducesa de Hochberg, l-a schimbat la naștere cu un copil de țărani bolnăvicios. Infantele bolnav a murit la scurtă vreme și băieții pe care i-a avut ulterior Karl cu Stephanie au murit de asemenea de mici. Karl însuși și-a pierdut viața din cauze necunoscute și pe patul de moarte a spus că el credea că fusese otrăvit, la fel ca fiii lui. Tronul lui Karl i-a revenit apoi fratelui său vitreg, Leopold, fiul Ducesei de Hochberg. Această teorie este imposibil de dovedit.

Tot ce știm cu siguranță este că, în curtea unei biserici de provincie liniștită, se află o piatră funerară pe care scrie:

„Aici odihnește Kaspar Hauser, enigmă a timpului său. Nașterea ca și moartea lui au fost învăluite în mister.”

* 1 picior = 30,5 cm. (n.tr.)

Regele Arthur

Potrivit legendei Regele Arthur s-a născut în secolul al V-lea d. Hr. Se spune că marele magician Merlin i-a schimbat înfățișarea lui Uther Pendragon, unul dintre cei mai mari războinici ai Angliei, în așa fel încât să arate ca ducele de Tintagel, soțul lui Igraine de Cornwall. Uther a sedus-o pe Igraine în căsuța din Tintagel, însă copilul născut a fost înstrăinat. I s-a dat numele Arthur și a fost crescut fără să aibă vreo idee asupra descendenței sale speciale. Când a murit Uther, tronul a rămas gol. Merlin a împlântat într-o rocă o sabie numită Excalibur, susținând că doar un bărbat cu sânge regesc va fi în stare să miște din loc sabia Excalibur. Când tânărul Arthur a reușit să clinească sabia, a fost proclamat rege. Unsprezece alți conducători britanici s-au ridicat împotriva tânărului rege, dar Arthur le-a înăbușit răzmerița și a inaugurat o domnie glorioasă.

Arthur s-a căsătorit cu Guinevere și a adunat un grup de cavaleri onești și curajoși la reședința regatului, în Camelot, în Valea Avalon. Tatăl lui Guinevere i-a dăruit lui Arthur legendara Masă Rotundă. Împreună cavalerii au câștigat victorii mărețe asupra invadatorilor saxoni și a Imperiului Roman. Se spune că Arthur însuși ar fi devenit împărat și ar fi pornit în căutarea Sfântului Graal. În acest timp, unul dintre cavalerii săi de încredere, Lancelot, a avut o aventură cu Guinevere.

Acest lucru a marcat începutul sfârșitului pentru Arthur. Cei doi amanți au fugit pe pământurile lui Lancelot din Britanny, Franța. Arthur s-a hotărât să îi urmărească și să declare război fostului său prieten, lăsându-și nepotul Mordred să vegheze asupra Angliei. În timp ce el se afla în luptă în zona Canalului Englez, Mordred s-a răzvrătit, așa că Arthur a fost nevoit să se întoarcă acasă. O bătălie crâncenă a avut loc pe platoul Salisbury. Arthur a reușit să îl ucidă pe Mordred, dar el însuși a fost rănit mortal. Cu puțin timp înainte să moară, s-a reîntors la Avalon. Se spune că a aruncat sabia Excalibur într-un lac al regatului și apoi el însuși a dispărut într-o peșteră, afirmând că se va întoarce atunci când Anglia se va afla în mare pericol.

Prima atestare documentară pe care o avem despre un personaj arthurian o găsim în *De Excidio Britanniae*, din secolul al VI-lea, a lui Gildas, care

vorbește despre soldații britanici conduși de un bărbat numit Ambrosius Aurelianus. Numele „Arthur” – apare în scrierea lui Nennius din secolul al IX-lea, *Historia Brittonum*. Totuși, de-abia în secolul al XII-lea Arthur ca personaj istoric a stîrnit un real interes. William de Malmesbury și Geoffrey de Monmouth au elaborat lucrări care au stat la baza concepției noastre moderne asupra legendei lui Arthur. Din nefericire, lucrările lor includ și multe detalii fictive, care au denaturat adevărul asupra domniei lui Arthur.

Există și alte dovezi care atestă prezența lui Arthur ca personaj istoric. Mulți oameni cred că Glastonbury, în Somerset, este amplasamentul real al cetății Camelot, și în secolul al XII-lea s-a susținut că mormântul lui Arthur a fost găsit acolo. În mod similar, se spune că Insulele Scilly adăpostesc rămășițele marelui rege. Cu siguranță există o mulțime de locuri asociate cu cele din mitologia arthuriană și istoricii au descoperit o serie de figuri istorice care ar putea fi chiar regele însuși. Ei sunt de părere că numărul mare de personalități cărora li s-ar putea atribui identitatea lui Arthur este probabil motivul pentru care cunoașterea noastră este atât de aproximativă.

Ceea ce știm este că, în secolul al VI-lea, multe triburi celtice au avut conducători numiți Arthur, care ar fi putut fi botezați astfel în memoria regelui autentic. Deși folosirea numelui a estompat legenda autentică a lui Arthur, ea indică zozodată faptul că în urmă cu o generație, un conducător cu adevărat mareț, a existat în realitate.

În ultimii ani a ieșit la suprafață poate cea mai uimitoare dovadă. În luna iulie a anului 1998, în vârful unui deal stîncos în Tintagel, Cornwall, arheologii au găsit o placă pe care era marcat în latină numele „Artagnov” – sau „Arthnou”. Placa a fost datată din secolul al VI-lea și dovedește că numele era prezent pe pământurile arthuriene legendare la momentul respectiv și aparținea unui om cu o un rang important. Ca în cazul multor alte mistere ale istoriei, deformarea adevărului, determinată de trecerea timpului începe să dispară sub impactul științei moderne. S-ar putea să nu aflăm niciodată identitatea Regelui Arthur, însă descoperiri de genul celei menționate anterior ne vor ajuta să ne apropiem de adevăr.

83

Maitreya

Toate marile religii ale lumii propovăduiesc revenirea pe Pământ a unui sfânt suprem. Hindușii așteaptă sosirea lui Krishna, evreii așteaptă apariția Mesiei, musulmanii cred într-un Imam Mahdi, creștinii așteaptă a doua venire a lui Hristos, iar budiștii îl identifică pe acest sfânt în persoana lui Buddha. Există o organizație impresionantă cu ramificații în toată lumea care susțin că aceste figuri diferite se referă la aceeași ființă, anume un învățător trimis pentru a ghida omenirea spre un viitor caracterizat de pace și iubire și că el deja se află printre noi – de fapt, trăiește chiar într-o suburbie a Londrei.

Compania Share International Magazine îndeplinește rolul de purtător de cuvânt pentru acest măreț conducător pe care îl numesc Maitreya. Promotorul organizației este Benjamin Creme, un fost artist din Glasgow, născut în 1922. Creme este adept al mișcării teozofice, fondată de Madame Helena Blavatsky, ai cărei membri cred că Pământul și omenirea sunt controlate de un consiliu select de ființe superioare.

Creme susține că aceste ființe superioare sau „Maeștri” i-au vestit în 1975 de apariția iminentă a lui Maitreya, și l-au însărcinat cu pregătirea lumii pentru venirea sa. Mulți sunt de părere că Benjamin Creme se consideră un fel de Ion Botezătorul modern și folosește Share International ca să promoveze cauza lui Maitreya. El scrie cărți și articole și apare în emisiuni televizate și săli, unde discută despre venirea lui Maitreya, ce va avea loc curând.

Creme spune că Maitreya a sosit dintr-un centru spiritual din Himalaya, la 19 iulie 1977 și a zburat în Europa cu avionul. Apoi a dispărut într-o comunitate etnică dintr-o suburbie a Londrei și, de atunci, trăiește în anonim. Totuși, Tara Centre, o altă organizație apropiată de Creme, a publicat o serie de reclame în ziarele importante din întreaga lume, anunțând prezența „Domnului Maitreya. Se spune chiar că o companie importantă de televiziune din SUA i-a solicitat un interviu lui Maitreya, oricând dorește el.

Maitreya și-a făcut apariția de câteva ori. Una dintre cele mai faimoase a avut loc la 11 iunie 1988 la Nairobi, când 6000 de adepți, adunați în satul Kawangware l-au văzut apărând sub înfățișarea lui Iisus Hristos. Omul cu

barbă, îmbrăcat într-o robă albă, s-a plimbat printre ei și a declarat că lumea „se apropie de domnia raiului”. Apoi, Maitreya a plecat într-o mașină. Share International susține de asemenea că Maitreya a făcut multe minuni. Fenomenul se răspândește în toată Africa și multe localități sunt vizitate de bărbatul în alb.

În 1996, s-a înregistrat un număr record de relatări despre bizare „cruce de lumină – din anii recentă. Compania de știri CBS a transmis un reportaj despre cruce strălucitoare înalte de 40 picioare, care apăruseră în ferestrele unei biserici baptiste din Knoxville, Tennessee. Preotul local a afirmat că 30000 de oameni au venit să vadă priveliștea bizară și, de atunci,

În localitatea respectivă s-au petrecut evenimente miraculoase. Cruce de lumină similare au apărut în întreaga lume, și Share International pretinde că acesta este un semn despre existența lui Maitreya printre noi.

Share International susține că, înainte de aparițiile sale în public, Maitreya energizează sursele locale de apă. Se spune că apa magică din micul oraș Tlacote din Mexic, vindecă orice, de la SIDA și cancer, la obezitate și indici crescuți ai colesterolului. O altă apă miraculoasă se spune că a țâșnit la o mină dezafectată din Nodenau, la 100 de kilometri la est de Dusseldorf, Germania. În august 1994, o imagine stranie a Madonei cu Pruncul a apărut pe peretele unei biserici din orașelul Yankalilla din Sudul Australiei. Un radiestezist a venit la fața locului și a spus că sub biserică curgea o apă. Benjamin Creme i-a informat că aceasta era opera lui Maitreya și a afirmat că apa avea puteri tămăduitoare. Creme le-a spus sătenilor unde să sape și, după cum era de așteptat, a fost descoperit un izvor miraculos.

Share International a făcut la rândul său câteva miracole. În prezent este o organizație non-guvernamentală recunoscută de Națiunile Unite și a publicat articole semnate de persoane foarte respectate, printre care se numără Boutros Boutros-Ghali, Kofi Annan, Mary Robinson, Dalai Lama și Prințul Charles. Viitorul lui Maitreya este nesigur, în funcție de credința dumneavoastră. Dacă sunteți un adept, acesta poate deveni o voce globală. În caz contrar, va dispărea încet, exact așa cum au făcut de-a lungul secolelor zecile de auto-proclamați Mesia.

84

Omul cu masca de fier

Dintre toate figurile misterioase ale istoriei, nici una nu a trezit un mai mare interes, furnizînd atît de puține detalii ca Omul cu Masca de Fier. În ciuda celor 300 de ani de enigme, există cîteva indicii prețioase asupra identității sale. Bărbatul este un personaj enigmatic care a constituit subiectul unui roman clasic de Alexandre Dumas și a unui mare număr de filme. În pofida interesului crescînd manifestat de public, nu au fost descoperite nici un fel de dovezi cruciale privind existența sa. Tot ce știm este că era un prizonier distins și, din momentul în care a fost întemnițat, a trebuit să își ascundă identitatea sub o mască ciudată.

Omul cu Masca de Fier. După toate probabilitățile, era, nefericitul frate geamăn al Regelui, însă nu dispunem de dovezi concludente care să ateste existența sa.

Omul cu Masca de Fier a fost întemnițat mai întâi între anii 1660 și 1670. Inițial, a fost închis în fortăreața din Pignerol din Alpii Francezi, unde s-a aflat sub paza lui Benigne D'Auvergne de Saint-Mars, care va continua să fie temnicerul lui personal până la moartea misteriosului bărbat. A fost transferat la o temniță din apropiere din Exiles în 1681, și apoi în castelul de pe insula Sainte Marguerite în 1687. În timpul acestui al doilea transfer în închisoare, un martor a raportat pentru prima dată că a văzut un prizonier cu o mască de fier. În 1698, Saint-Mars a devenit guvernatorul Bastiliei, renumita închisoare pariziană. Ulterior, omul mascat a fost mutat în capitala franceză s-au înregistrat noi relatări, de data aceasta despre un om cu o mască de catifea neagră. Se spune că a murit în Bastilia în 1703.

Detaliile pe care le avem despre viața lui sunt extrem de puține. Un certificat de deces menționează că numele prizonierului era Marchioly și că avea în jur de 45 de ani când a murit. Acest lucru pare puțin probabil, având în vedere faptul că el a fost ținut în captivitate timp de aproape 40 de ani. Un bărbat care a elaborat multe teorii despre misteriosul locatar din Bastilia a fost un alt locuitor al temniței – filosoful și scriitorul Voltaire, care vorbise cu cei care îl ținuseră în captivitate ae acel om. El a dezvăluit că acesta fusese în închisoare din 1661, și că era tânăr, înalt și frumos când a fost prins. Se spunea că se îmbrăca în straie deosebite, avea gusturi rafinate și, element crucial, semăna foarte mult cu un membru al familiei regale franceze.

Deși Voltaire era un adversat recunoscut al regalității franceze, această sugestie potrivit căreia prizonierul putea fi fratele geamăn al Regelui Ludovic al XIV-lea, s-a perpetuat în timp și a fost adoptată de Dumas pentru romanul său. Deși trăsăturile fizice identice cu cele ale regelui ar explica faptul că bărbatul purta o mască, pare totuși puțin probabil că o asemenea situație să fi putut fi ținută în secret... Totuși, nașterea regelui a prezentat unele detalii neobișnuite și există posibilitatea ca prizonierul să fi fost un frate vitreg al lui Ludovic al XIV-lea.

Alte teorii referitoare la identitatea omului mascat susțin chiar că el era de fapt, dramaturgul Moliere, care fusese întemnițat pentru a nu corupe regele. Însă această teorie poate fi cu ușurință respinsă, întrucât Moliere ar fi fost prea bătrân ca să se potrivească datelor existente. De asemenea, s-a sugerat că ar fi fost Nicolas Fouquet, un invidiat nobil francez bogat, sau chiar un copil nelegitim al lui Charles al II-lea al Angliei.

Ceea ce nu poate fi pus sub semnul îndoielii este respectul cu care era tratat. Se știe că Saint-Mars îl numea „prințul meu, iar gardienii săi îi spuneau „Turnul. S-a afirmat chiar că soldații își scoteau adesea pălăria când intrau în încăperea lui și stăteau nemișcați până când le făcea el semn să se așeze. În 1711, prințesa Palatine, cumnata regelui, a relatat într-o scrisoare că bărbatul era flancat tot timpul de doi mușchetari care aveau ordine să îl ucidă imediat

dacă își scotea masca. De asemenea, din corespondența purtată de rege cu Saint-Mars reiese că prizonierul trebuia executat imediat dacă încerca să vorbească sau să comunice cu cineva.

Fără îndoială, prizonierul a beneficiat de o atenție specială, oricine ar fi fost el. Mulți experți s-au întrebat de ce nu a fost pur și simplu executat, dacă reprezenta un asemenea pericol pentru familia regală franceză. Faptul că i s-a cruțat viața, cu condiția să poarte în permanență o mască poate reprezenta un indiciu al legăturii sale cu monarhia. Identitatea Omului cu Masca de Fier este în prezent o chestiune neelucidată și povestea adevărată a vieții lui va rămâne probabil pentru totdeauna învăluită în mister.

Nostradamus

Michel de Nostradamus, probabil cel mai celebru clarvăzător al lumii.

În epoca modernă, numele lui Michel de Nostradamus este asociat exclusiv cu profețiile despre apocalipsă. Concludentă în acest sens este monumentală sa lucrare *Secolele*, o colecție în jur de 1.000 de strofe sau catrene. Nostradamus credea că, prin intermediul studiului astrologiei, combinat cu o călăuzire divină, era capabil să vadă viitorul. Folosea meditația, și halucinogenele pentru a-și stimula imaginația. Prima parte a *Secolelor* a fost publicată în 1555 – autorul folosea un limbaj vag și bizar pentru a scăpa de acuzele de vrăjitorie.

Versurile au fost scrise într-o franceză combinată ocazional cu latina, greaca și italiana, iar în prezent multe persoane pretind că le pot descifra, Nostradamus fiind ridicat la rangul de profet al celor ce vor veni. Acești entuziaști au fost avantajați de cunoașterea ulterioară a evenimentelor și de posibilitatea asocierii acestora cu textul său. Câteva dintre predicțiile făcute la sfârșitul secolului XX, referitoare la începutul noului mileniu pot fi verificate. Așadar, cât de bine a prevăzut el evenimentele?

Probabil cel mai celebru exemplu invocat de entuziaști îl constituie anticiparea celui de-al Doilea Război Mondial. Textul în sine, luat din Secolul 2, Catrenul 24, are următoarea traducere:

*Bestii feroce avide vor trece râurile,
Marea parte a regiunii va fi împotriva lui Hister.
Intr-o cutie de fier îl va atrage maretul,
In timp ce copilul Germaniei nu observă nimic.*

Adeptii lui Nostradamus sugerează că „Hister – este Hitler, „bestiile feroce – sunt trupele naziste invadatoare „avide – de putere, dar națiunea germană, care îi urmează orbește, fără să înțeleagă pe deplin evenimentele, va fi îngenuncheată. Există ceva adevăr în această interpretare. Însă scepticii subliniază că nu se face referire la nici o dată, iar termeni ca „bestii feroce – și „mărețul – sunt în mod special ambigue, iar Hister este, de fapt, o regiune de lângă Dunăre și nu Hitler. Totuși, alte catrene din text apropiate de acesta menționează alte detalii importante despre război și documentele personale ale lui Hitler atestă că s-a născut lângă Dunăre. Așa că, poate, privită în ansamblu, scrierea lui Nostradamus.

Lucrând în biroul său, Nostradamus se oprește pentru a cântări înțelesul tuturor lucrurilor.

În ultimii ani, noul mileniu și atacul de la World Trade Center au sporit interesul față de opera lui Nostradamus. Probabil cea mai memorabilă figură menționată în versurile despre care se pune că sunt legate de această perioadă este aceea a lui „Mabus – sau „Maddas. Se spune că această persoană este următorul „mare rău. În anii '90, mulți dintre cei ce l-au citit pe Nostradamus au susținut că era, fără îndoială, numit „Maddas, care se întâmplă să fie chiar „Saddam scris invers, așadar, era clar pe cine vizau ei. Totuși, după 11 septembrie, numele a fost ortografiat spre Mabus, care reprezintă o anagramă pentru Usam B. În timp ce eu scriu aceste rânduri, entuziaștii care-i interpretează opera nu sunt foarte siguri care răufăcător din Orientul Mijlociu este cel vizat de profet.

După atacul de la World Trade Center, au apărut numeroase așa-zise versuri ale lui Nostradamus în mass media, ceea ce a stîrnit nedumerire și a dus la creșterea scepticismului față de opera lui, printre cei care puneau sub semnul întrebării spiritul vizionar al lui Nostradamus. Și este păcat, mai ales că există argumente solide în sprijinul afirmației că Nostradamus a prevăzut moartea lui John F. Kennedy, prăbușirea comunismului, Revoluția Franceză și

dezastrul navei spațiale Challenger. Însă scepticii vor invoca întotdeauna limbajul vag, lipsa datelor clare și avantajul de a cataloga evenimentele din prezent raportându-se la trecut. Pentru cei interesați, facem precizarea că el a prezis sfârșitul lumii în anul 3797.

Bineînțeles că și în vremea sa au existat oameni care credeau în abilitățile lui, medicale sau de altă natură. Regina Franței, Catherine de Medici, i-a cerut să-i realizeze horoscopul soțului ei Regele Henric al II-lea și, în anul 1564, el a fost numit medicul de curte al Regelui Charles al IX-lea al Franței. Ultima sa predicție s-a adeverit la 2 iulie 1556. Cu o zi înainte, când pleca de la o întrevedere cu preotul său, se crede că fața bisericească ar fi spus „pe mâine”, la care Nostradamus a răspuns „nu mă vei găsi viu la răsăritul soarelui. După cum era de așteptat, predicția i s-a adeverit. Se spune că trupul i-a fost îngropat alături de un document care traduce profețiile sale în predicții mult mai clar definite. Poate că acesta ar putea să pună capăt controverselor asupra calității viziunilor sale.

Regina din Saba

Personajul mistic cunoscut drept Regina din Saba este menționat în Prima Carte a Regilor din Vechiul Testament. Acolo se spune că, în jurul secolului al X-lea î. Hr., o regină a uneia dintre popoarele bogate care făceau comerț, cunoscută sub numele de Saba, s-a hotărât să îl cunoască pe marele Rege Solomon în persoană. Nu credea în poveștile pe care le auzise despre înțelepciunea lui Solomon și i-a adresat foarte multe întrebări dificile pentru a-l testa. Satisfăcută de răspunsurile acestuia, ea i-a oferit nenumărate daruri în aur, mirodenii și pietre prețioase. În schimb, Solomon i-a dăruit reginei, toate dorințele ei și, după întrevedere, Saba s-a întors în țara sa. Povestea este repetată în A Doua Carte a Cronicilor și însuși Hristos a vorbit de o regină din sud care a venit să se convingă de înțelepciunea lui Solomon. În rest, câteva piese prețioase, atestate documentar, au supraviețuit, însă acest aspect nu a împiedicat proliferarea nenumăratelor mituri și povești. Așadar, cine era Regina din Saba?

Regina din Saba.

Probabil că cel mai important element secundar, legat de povestea ei, este cel referitor la Etiopia. În anul 1320, un călugăr etiopian numit Yetshak a scris un compendiu de legende intitulat „Kebra Negast” sau „Gloria Regilor”. În această lucrare afirma că atunci când Regina din Saba, Makeda în etiopiană, l-a vizitat pe Solomon, a fost

sedusă de mărețul rege. Solomon a spus că regina va beneficia de ospitalitatea lui, dar nu trebuia să ia nimic fără să întrebe mai întâi. În timpul nopții, reginei i s-a făcut o sete teribilă, cauzată de mâncărurile condimentată cu care o servise Solomon și a băut din apa pusă lângă patul ei. Regele i-a spus că a încălcat regulile și că, în consecință, trebuia să se culce cu el. Nouă luni mai târziu, ea a dat naștere unui băiat pe care l-a numit Menelik. Etiopienii cred că Regina și fiul ei au adoptat religia evreiască și că Menelik a fondat dinastia evreiască și apoi creștină la Aksum, Etiopia.

Cine a fost, de fapt, Regina din Saba?

Cam la aceeași perioadă în care Yatshak își elabora lucrarea, alte legende luau naștere în Europa. Potrivit unei povești din secolul al XIII-lea, relatată în Legenda Aurea, regina era o profetă care avea legătură cu crucificarea lui Hristos. În timp, ea a inspirat arta și decorațiunile religioase. Adesea era

înfățișată ca o vrăjitoare, sau ca o seducătoare. În mod bizar, totodată este prezentată ca având o diformitate secretă – sculpturile gotice franceze adesea o înfățișează cu un picior beteag. De asemenea, Ispitirea Sfântului Anton a lui Gustave Flaubert o prezintă pe regină ca pe o seducătoare dornică de plăceri carnale, ce are un membru uscat.

Probabil că această imperfecțiune provine din referințele anterioare islamice și evreiești legate de ea. În Coran și cartea evreiască numită Targum Sheni, regina îl întâlnește pe Solomon și îi mărturisește că are un picior acoperit cu păr. Tradiția evreiască, o prezintă ulterior ca un demon sau seducătoare, în timp ce legenda islamică susține că Solomon și-a folosit puterile de magician ca să îi îndepărteze părul în exces și s-a căsătorit cu ea. Musulmanii o numesc pe regină Sheba Balkis și cred că poporul ei numeros se afla în Yemen. Coranul descrie Saba ca două grădini, irigate de un mare baraj. Un nivel avansat de agricultură și un bun acces la canalele de navigație de pe Marea Roșie și caravanele trase de cămile din Arabia, reprezentau un indiciu al prosperității națiunii.

Au fost descoperite dovezi arheologice care atestă că acestea s-au întâmplat în Arabia de Sud. Rămășițele unui mare baraj pot fi văzute în regiunea Mareb din Yemen, acum considerată capitala anticei națiuni a Sabei. Acest baraj s-a prăbușit în anul 543 d. Hr., însă cercetătorii au fost capabili să deducă faptul că a fost folosit pentru irigarea a peste 500 de acri de teren arabil. În ultimii ani, arheologii au terminat de restaurat un templu antic cunoscut ca ‚Tronul lui Balkis’, din regiunea Mareb. Structura datează din secolul al X-lea î. Hr., deci tocmai din acea perioadă, prin urmare putem face o legătură cu ceea ce știm despre regină. La distanță de două mii spre este față de regiunea Mareb, o altă construcție antică, numită ‚Templul Zeiței Lunii, este de asemenea studiată. Folosind echipamente radar, oamenii de știință au ajuns la concluzia că este o structură extrem de mare și foarte elaborată care ar putea conține răspunsuri la multe mistere legate de Saba. Din nefericire, aceste investigații au fost privite cu indiferență de către politicieni și, până când zonele respective vor prezenta mai multă siguranță pentru a putea fi cercetate, adevărata poveste a Reginei din Saba continuă să fie învăluită în mister.

Uri Geller

Fără îndoială, la ora actuală, Uri Geller este cel mai celebru exemplu de manifestare a puterilor parapsihice din lume. Spre deosebire de oameni din trecut care pretindeau că au talente misterioase, Geller a trebuit să-și dovedească abilitățile în fața unei prese din ce în ce mai evolute și a unui public avizat. Totuși, mulți sceptici au îndoiește în privința prestației lui și sunt de părere că el nu este nimic altceva decât un simplu iluzionist. Acestea fiind spuse, publicul din întreaga lume continuă să îl privească pe Geller cu un anumit grad de respect și uimire și chiar oamenii de știință încep să se întrebe dacă nu este vorba de o putere naturală necunoscută. Așadar, este Uri Geller un fenomen sau un farsor?

Lumea întreagă l-a cunoscut pentru prima dată pe Uri Geller în anii '70, când tânărul israelit a venit în Europa. Născut la 20 decembrie 1946 din părinți de origine maghiară și austriacă, Geller devenise deja un fel de celebritate în țara sa natală, fiindcă făcuse dovada unor abilități neobișnuite. Realizase deja numere uluitoare de telepatie și psihokinezie în fața unui public restrâns, în diferite părți ale țării, demonstrații care au fascinat populația Israelului. Geller susține că a reușit să-și dezvolte aceste puteri după ce a întâlnit o minge de lumină la vârsta de 4 ani, și că, în copilărie, a descoperit că putea să îndoiește tacâmurile prin simpla lor atingere. Totuși, doar după ce și-a încheiat serviciul militar în armata israeliană și a lucrat apoi ca model, s-a hotărât să își manifeste abilitățile.

În 1972, Geller a părăsit Israelul și o apariție la emisiunea Talk-In din Marea Britanie l-a transformat pe loc într-o celebritate. A realizat alte demonstrații de-a lungul Europei și, folosindu-se doar de puterea minții, a reușit să oprească funcționarea unei cabine de funicular din Germania. Celebritatea lui a crescut în întreaga lume și a fost invitat să viziteze Statele Unite ca să își demonstreze abilitățile și acolo. Mulți dintre cei ce făceau parte din comunitatea științifică americană erau nerăbdători să vadă acest fenomen uman și Geller a fost supus la tot felul de teste în nenumăratele institute de vază ale țării. Una dintre personalitățile eminente pe care le-a întâlnit a fost dr.

Wernher von Braun, creierul principal din spatele programului spațial al NASA, omul poreclit „Tatăl Erei Spațiale”. Von Braun a fost printre primii care au constatat efectele abilităților lui Geller, când tânărul invitat a reușit să îi îndoie acestuia verigheta fără vreun contact fizic.

Uri Geller demonstrează incredibila capacitate de a îndoii metalele în fața camerelor de luat vederi. Indiferent dacă el deține abilitățile psihice pe care și le arogă, capacitatea sa de a îndoii metalul pare indubitabilă.

La Stanford Research Institute, în condiții de laborator, Geller a demonstrat că are înzestrări predictive foarte bine dezvoltate și a reușit să determine fluctuația unui cântar de precizie concentrându-se asupra greutății măsurate, performanță realizată doar prin puterea minții. La Birkbeck College din Londra a dereglat un contor Geiger, făcându-l să arate un nivel de radiație mult mai mare decât cel real și a deformat cristale prin puteri parapsihice. Una dintre cele mai impresionante performanțe a fost realizată la baza de înaltă securitate US Navy Weapons de la Silver Springs, în Maryland. Aici, Geller și-a folosit abilitățile psihice pentru a modifica în esență structura unui nou metal creat, numit Nitinol. Și totuși, el este renumit pentru că a îndoit tacâmurile și a oprit ceasurile și Geller susține că el a fost cel care a oprit de trei ori Big Ben-ul, în anii '90..

Relevanța sa pentru comunitatea științifică a fost înlocuită de statutul său de celebritate. A apărut pe coperta celor mai importante ziare și reviste din toată lumea. A participat la emisiuni radiofonice și televizate de pe întreg globul și s-a realizat chiar și un film, „Mindbender” (1994), care îi prezintă viața. Au fost scrise în jur de 15 cărți despre el în care este prezentat drept o celebritate de talie mondială.

Geller însuși pare să se fi acomodat cu noul său statut și consideră că oameni ca Michael Jackson și David Blaine se numără printre prietenii lui apropiați. A jucat în numeroase filme și a fost unul dintre primii participanți la programul TV britanic I'm a Celebrity – Get Me Out of Here. Totodată, a produs artă și ceramică și chiar a înregistrat o selecție de cântece. În ultimii ani, și-a îndreptat atenția spre piața invențiilor tehnologice și a creat un echipament care poate deosebi diamantele și bancnotele reale de cele false.

Toate acestea pot spori celebritatea lui Uri Geller, însă nu fac obiectul unui studiu serios asupra puterilor lui. Și e regretabil, întrucât mulți experți eminenți par să fie convinși că e înzestrat cu abilități care depășesc cu mult capacitățile majorității oamenilor din ziua de astăzi.

**SOCIETĂȚI
SECRETE
I
COMORI ASCUNSE**

Cavalerii templieri

În anul 1118, la Ierusalim, un grup de nouă cavaleri francezi au fondat un ordin numit 'Cavalerii Săraci ai lui Hristos'. Războinicii împărtășeau vederi monahale și și-au dedicat viețile protejării călătorilor creștini și Pământului Sfânt. Ei au fost găzduiți la palatul Regelui Baldwin al II-lea, regele francez al Ierusalimului, situat pe locul Templului lui Solomon, de unde și titlul de 'Cavalerii Templieri'. În anul 1128 au fost recunoscuți oficial de Papa Honorius al II-lea și li s-a oferit o 'cartă din partea lui Saint Bernard de Clairvaux. Cavalerii și-au câștigat o reputație binemeritată, fiind neînvinși în bătălie, curajoși și onorabili. Au luptat în cruciade alături de Richard Inimă-de-Leu și au strâns repede, bogății și pământuri oferite de monarhii europeni, drept recunoștință.

În 200 de ani, Templierii părăsiseră Pământul Sfânt și se stabiliseră la Paris, însă influența lor era atât de mare, încât li se cerea să răspundă pentru faptele lor doar în fața Papei. Dețineau averi fabuloase, ceea ce le-a permis să pună bazele primei forme de sistem bancar ulterior au devenit cunoscuți pentru a fi împrumutat bani monarhiilor europene. Însă acest lucru, la care se adăuga obișnuința lor de a ține întruniri în secret, a dus la căderea lor. Regele Filip Cel Frumos al Franței era îndatorat cu sume imense ordinului. La 13 octombrie 1307, el i-a acuzat de erezie pe Templieri, a arestat toți membrii ordinului din Franța și le-a sechestrat bunurile. Templierii i-au acceptat decizia fără să scoată un cuvânt, însă apoi mulți dintre ei au fost torturați ca să depună mărturii false despre practici păgâne. Dar numai un papă putea condamna ordinul și, noul, Papă Clement al V-lea s-a grăbit să se supună deciziei lui Filip.

Ordinul a fost desființat iar monarhiilor europene li s-a cerut să ia măsurile necesare pentru suprimarea mișcării. La 19 martie 1314, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, Jacques de Molay, a fost ars pe rug pe o insulă din mijlocul râului Sena din Paris. Se spune că, în timp ce se ridicau flăcările, de Molay i-ar fi blestemat pe Filip și Papă să îl urmeze în mai puțin de un an. Blestemul i s-a împlinit Clement a murit la o lună după aceea și Filip după șapte luni. Totuși, se spune că membrii ordinului au continuat să se întrunească în secret, și, înainte de moartea sa, de Molay desemnase un succesori. Se crede

că unii dintre Templieri au găsit refugiu în Scoția în timpul anilor următori, însă mișcarea nu a mai ieșit la suprafață decât în anul 1705.

Cavalerii Templieri. Au ascuns ei o comoară imensă de lăcomia Regelui Filip al Franței?

De atunci, ordinul a avut legături cu francmasoneria și alte societăți secrete, însă mișcarea s-a dezvoltat, atrăgând mulți membri influenți din înalta societate. După Al Doilea Război Mondial, coeziunea întregului ordin internațional a avut de suferit. Întrunirile se țin încă în secret.

Dincolo de păstrarea cu strictețe a ritualurilor și tradițiilor, s-ar părea că există câteva mistere care înconjoară ordinul. Însă rămâne o întrebare – de ce nu au luptat Templierii parizieni atunci când Filip a ordonat să fie arestați? În zilele premergătoare capturării lor, se pare că o căruță încărcată a fost scoasă din clădirea unde se aflau. Filip nu a găsit niciodată în birourile lor averile pe care voia să și le însușească și se pare că Templierii n-au opus nici o rezistență, pentru a permite ascunderea comorii. Așadar, în ce consta această comoară? După toate probabilitățile era vorba de aur și bijuterii aduse din sfintele temple din Ierusalim și din lumea biblică din timpul Cruciadelor. Totuși, sunt multe speculații conform cărora reacția Templierilor exclude orice conotație materială și că putea să aibă o valoare spirituală imensă, de genul Chivotului Legământului sau Sfântul Graal. Alții au luat în calcul ideea unei informații secrete de importanță creștină, cum ar fi ‚descendența lui Iisus Hristos’.

explicatie foto ????????????

Comoara, indiferent de natura ei, nu a fost niciodată găsită, și rămâne un mister locul unde au aduns-o Templierii. Mulți experți în Ordinul Cavalerilor Templieri consideră că ea putea fi cauza îmbogățirii misterioase a lui Berenger Sauniere și cred că a fost îngropată în biserica Rennes-le-Chateau. Totuși, una dintre cele mai vehiculate teorii este aceea că templierii supraviețuitori au ascuns-o la Rosslyn Chapel din Scoția. Dacă ordinul a reușit să supraviețuiască în timpul acelor ani cât a fost interzis, există motive întemeiate să credem că secretul comorii este știut doar de câțiva aleși. Pentru noi, ceilalți, Cavalerii Templieri sunt doar descendenții contemporani ai unui mister al istoriei.

Rennes-le-chateau

Legenda Rennes-le-Chateau este una dintre cele mai complicate povești despre căutarea de comori din toate timpurile. Ea datează de pe vremea dinastiilor europene pre-medievale și include o mulțime de mistere neelucidate ale istoriei. Entuziaștii cred că secretul Rennes-le-Chateau ar putea dezvălui locația Sfântului Graal, al Chivotului Legământului, sau, al oricărei alte comori ascunse. Povestea implică societăți misterioase ca Ordinul Cavalerilor Templieri, Francmasonieria și Stăreția Sionului. Cercetătorii afirmă că mulți dintre cei cărora le-au fost dezvăluite detalii au murit în condiții suspecte. Soarta lor și povestea enigmatică a satului sînt asociate cu sosirea unui bărbat.

La 1 iunie 1885, un preot recent hirotonisit a intrat în Rennes-le-Chateau, satul toropit de căldură, prăfuit, de pe culmea unui deal din Pirineii Francezi. Berenger Sauniere era un tânăr cleric ambițios și nu a fost deloc încântat de biserica dărăpănată de secol IX și de casa parohială nelocuibilă, dar nu a dat bir cu fițiții. În luna octombrie a aceluiași an, Sauniere a fost izgonit din regiune sub învinuirea de a fi comis o ofensă publică atunci când a făcut campanie împotriva Partidului Republican, aflat la putere. În timpul exilului, el s-a împrietenit cu bogata și respectata contesă de Chambord, care i-a împrumutat o sumă mare de bani pentru reconstrucția bisericii satului. A început restaurarea cinci ani mai târziu, pornind de la altar. Când a dat la o parte pragul greu de piatră, și stâlpul vechi care stătea într-o rână, Sauniere a găsit trei tuburi de lemn care conțineau pergamente. După ce a descoperit o altă bucată de hârtie într-un pilon ce susținea amvonul, Sauniere a început imediat să sape sub biserică și în grădină.

În timpul operațiunii a fost ajutat de menajera lui, Marie Denarnaud Sauniere a scris în jurnalul său personal la 21 septembrie 1891: „Am excavat un mormânt. Am găsit un cavou. Nu se știe ce se afla în cavou, însă în anii ce au urmat, Sauniere a dus un trai foarte bizar. El a construit o proprietate elaborată, care avea grădini pline cu floră și faună exotică. Se spune că întreaga structură era o reconstruire a drumului Mariei Magdalena de la Magdala la Bethania. Sauniere ducea o viață îndestulată și se pare că avea conturi în diferite bănci importante. Era cunoscut pentru vizitele sale făcute la Paris și legăturile

cu cei din înalta societate, însă autoritățile regionale bisericesti excedate de comportamentul lui straniu, și au încercat să îl disciplineze. Sauniere a afirmat că el nu răspundea decât în fața Pontifului și a demisionat. Locuitorii Rennes-le-Chateau au preferat să asiste la slujbele ținute de Sauniere în capela sa privată și nu să participe la cea oficială de noul preot numit de autoritățile bisericesti.

La 17 ianuarie 1917, Sauniere a avut un atac de apoplexie grav și, cu puțin timp înainte să moară, a explicat cum se îmbogățise. Preotul care a auzit detaliile a fost atât de dezgustat, încât i-a refuzat lui Sauniere iertarea păcatelor și ultimul ritual. Însă Denarnaud știa la rândul său secretul și a promis că îl va dezvălui pe patul de moarte. Din nefericire, a suferit o congestie cerebrală și nu a putut vorbi, înainte să moară, în 1953. Alte persoane care au aflat unele aspecte legate de mister au avut parte de un sfârșit îngrozitor. Mulți oameni cred că cel care a avut grijă de Denarnaud, Noel Corbu, s-ar putea să fi aflat ceva de la ea înainte să moară, dar a decedat într-un accident de mașină în același an. Un alt preot local, Jean-Antoine-Maurice Gelis, se pare că știa anumite detalii chiar din timpul vieții lui Sauniere, dar a devenit atât de paranoic, încât în casa sa parohială avea voie să intre doar nepoata lui. În Ajunul Zilei Tuturor Sfinților din anul 1897, a fost găsit ucis de patru lovituri de topor. În timpul unei anchete din 1956, s-au descoperit în grădina lui Sauniere cadavrele a trei bărbați care fuseseră împușcați, iar în 1967, Fakhur el Islam, un curier care transporta documentele secrete ale lui Sauniere, a fost găsit mort pe șinele de tren de lângă Melun, în Germania.

Se crede că o societate secretă intitulată Stăreția Sionului se află în spatele majorității ciudățeniilor legate de Rennes-le-Chateau. Se spune că gruparea are legături puternice cu Francmasoneria și legendele Sfântului Graal. Ea are statul de organizație, înregistrată în Franța din 1956 și numără peste 1000 de membri, dintre care unii sunt personalități marcante. Până în 1963, Marele Maestru a fost Jean Cocteau și, printre foștii lideri s-au numărat Claude Debussy,

Statuia unui demon, cel mai probabil a lui Lucifer.

Leonardo da Vinci și Isaac Newton. Și totuși, în ciuda acestui aer de onorabilitate, se spune că organizației încă nu i se poate da de urmă. Sauniere însuși nu a fost însă atât de secretos în privința comorii și se crede că a lăsat multe indicii în clădirile și monumentele pe care le-a ridicat. Designul bisericii din Rennes-le-Chateau se presupune că, la randul său, ar fi un indiciu despre comoară. Există o teorie potrivit căreia averea lui Sauniere a apărut odată cu descoperirea unor detalii legate de un vechi secret creștin, pe care l-a folosit apoi pentru a șantaja Biserica Romano-Catolică.

Unul dintre vitraliile pe care le-a comandat pentru reconstruirea bisericii îi înfățișează pe Maria și Iosif ținând fiecare în brațe un copil, ceea ce a alimentat speculațiile cu privire la dovezile deținute de Sauniere conform cărora Gristos ar fi avut un frate geamăn. În mod similar, s-a luat în calcul ideea că preotul ar fi descoperit dovezi menite să ateste că Hristos nu a murit pe cruce, ci a plecat în Europa și a întemeiat o familie cu Maria Magdalena. Multe dintre aceste idei ce puteau fi folosite ca șantaj par să se învârtă în jurul unei teorii conspiraționiste elaborate, dar există totodată legende despre o comoară mistică, strălucitoare și reală. Se crede că Rennes-le-Chateau a fost cel de-al treilea centru important din regatul vizigoților, pe atunci cunoscut sub numele de Rheddae. Se spune că, în 410 d. Hr, vizigoții au prădat Roma de toate bogățiile sale. Și, de asemenea, se pare că au furat mari avuții din Grecia și Ierusalim. Nu s-a dezvăluit niciodată cu exactitate unde și-au îngropat ei în cele din urmă aceste comori, deși fortăreața de la Rheddae a fost întotdeauna considerată una dintre cele mai probabile locații.

O altă teorie combină aspecte legate deopotrivă de secrete religioase și de comoară. Există opinii conform cărora Catharii, un grup creștin considerat o amenințare de către Biserica Romano-Catolică, au îngropat ceva de o semnificație religioasă enormă, lângă Rennes-le-Chateau, înainte să fie distruși. Unii au sugerat că această măreață comoară spirituală putea să fie Sfântul Graal sau Chivotul Legământului. Despre marele artist clasic francez, Nicolas Poussin, se spune că ar fi știut secretele de la Rennes-le-Chateau. Aparent, el a inclus indicii în câteva dintre picturile sale, în special în cea numită *Les Berges D'Arcadie* ce înfățișează o criptă care se aseamănă foarte bine cu una găsită lângă Rennes-le-Chateau.

Mulți factori care dezvăluie adevărul din spatele averii lui Sauniere urmează să fie studiați. Dar, în ciuda strădaniilor experților, aceste mistere rămân neelucidate. A descoperit Sauniere un artefact religios legendar, o comoară antică, sau vreun teribil secret creștin? Poate că, într-o bună zi, se va găsi răspunsul, dar, deocamdată, Sauniere și banii lui continuă să fie o enigmă dintre cele mai bizare.

90

Chivotul legământului

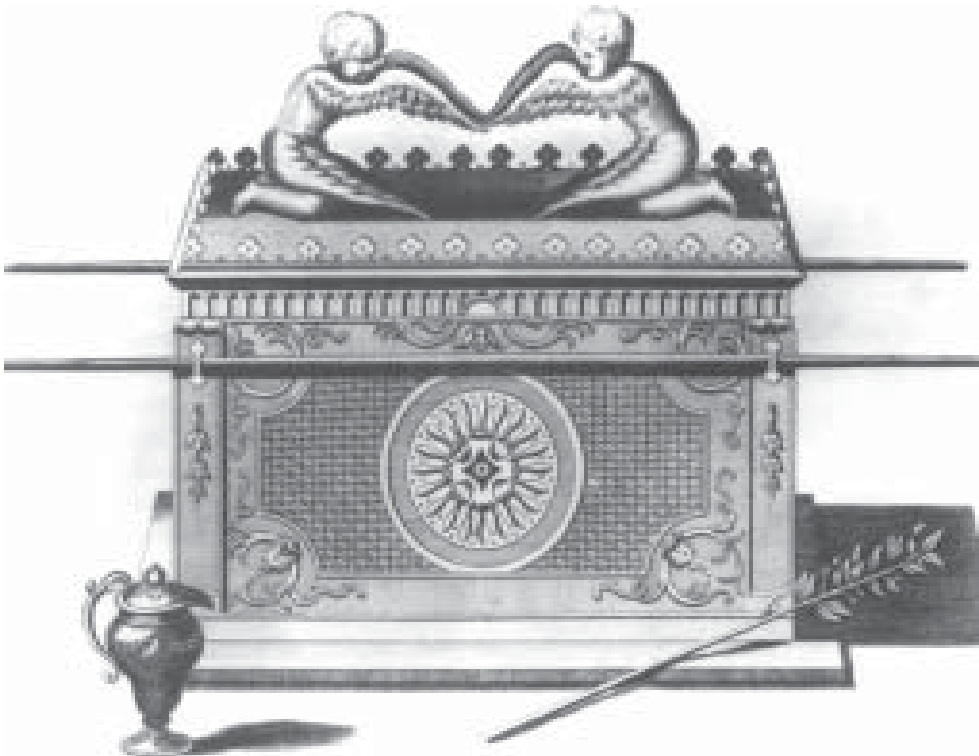
Biblia spune că Dumnezeu a inscripționat Cele Zece Porunci pe două plăcuțe din piatră, pe care i le-a dat lui Moise. Pentru a proteja plăcuțele și pentru a permite transportarea lor, a fost construit un scrin decorat cu ornamente de aur. Acesta avea o lungime de aproximativ 3 picioare și jumătate, cu puțin peste 2 picioare lățime și doi drugi atașați prin cercuri de aur pe cele două laturi. Deasupra fuseseră sculptați doi heruvimi, iar capacul cuferului a fost numit acoperământul căinței sau „scaunul îndurării”. Cutia i-a însoțit pe Moise și israeliți în căutarea Pământului Făgăduinței și le-a adus victorii oriunde au mers. Când, în cele din urmă, au întemeiat Ierusalimul, Regele Solomon a construit „Sfânta Sfintelor” sau Primul Templu și au depus cutia acolo. Acest cufer sfânt se numește Chivotul Legământului.

Cu excepția mărețului echivot, nici un alt obiect nu este implicat în atâtea legende despre comori, bogății inexplicabile și intrigă internațională. Unii spun că el a fost distrus sau capturat de forțele invadatoare egiptene în jurul anului 925 î. Hr, alții că babilonienii l-au furat în 586 î. Ch. Secta evreiască de numele căreia sînt legate Manuscrisele de la Marea Moartă s-ar putea să fi îngropat chivotul în deșertul iordanian, înainte să fie invadați. De asemenea, s-a sugerat că un grup creștin timpuriu numit Catharii l-ar fi ascuns într-o biserică veche la Rennes-le-Chateau, în Franța, înainte să fie dizolvat de Biserica Catolică.

De asemenea s-au făcut asocieri între Regele Arthur și chivot, în timp ce mulți cercetători susțin că a fost luat de pe Pământul Sfânt de Cavalerii Templieri. Se spune că aceștia l-ar fi ascuns într-o grotă din Insula Stejarului, sau chiar într-o capelă scoțiană din Rosslyn. Conspiraționiștii cred că descendenții Cavalerilor Templieri sunt Francmasonii, care dețin acum controlul asupra chivotului. De fapt, multe povești misterioase au cuprins referiri la Chivotul Legământului. În cele ce urmează vom examina două dintre cele mai plauzibile teorii.

Leen Ritmeyer este un arheolog care a realizat teste pe Muntele Templului din Ierusalim și care susține că a stabilit poziția reală a Primului Templu. El pretinde că a descoperit o secțiune, tăiată în roca muntelui, care se potrivește exact cu dimensiunile chivotului. Pornind de la această descoperire, Ritmeyer

afirmă că se poate să fi fost îngropat în adâncul Muntelui Templului, dar ideea excavărilor în zonă pare imposibilă, mai ales în contextul tulburărilor politice violente. Din acel loc Mulți alți experți sunt de asemenea de părere că chivotul a rămas pe Pământul Sfânt și unul dintre ei, un american pe nume de Ron Wyatt, pretinde chiar că a găsit chivotul sacru în Mormântul din Grădină, în partea de nord a vechiului Ierusalim.

O reprezentare fantezistă a Chivotului Legământului, despre care se crede că ar conține Decalogul autentic.

Probabil că cea mai faimoasă teorie care asociază chivotul cu un obiect real este legată de Africa de Vest. Etiopienii au o legendă potrivit căreia Regina din Saba a rămas însărcinată cu Regele Solomon. Copilul, cunoscut sub numele de Menelik, care înseamnă „fiul înțeleptului”, a călătorit la Ierusalim când avea 20 de ani pentru a studia la curtea tatălui său. În mai puțin de un an, preotul lui Solomon devenise gelos pe fiul regelui și a spus că acesta trebuia să se întoarcă la Saba. Solomon a fost de acord, însă a pus condiția ca primul născut al tuturor înțelepților curții să îl însoțească pe Menelik. Unul dintre aceștia, Azarius, era fiul lui Zadok, Marele Preot. Azarius a fost acela care a furat chivotul și l-a dus în Africa. Menelik a considerat că succesul lor se datora voinței divine, așa că a

fondat „Al Doilea Ierusalim” la Aksum, în Etiopia. Astăzi, se spune că antica biserică Sf. Maria din Sion, este lăcașul chivotului, care, conform tradiției, era scos în fiecare an, în luna ianuarie, pentru sărbătoarea cunoscută sub numele de Timkat.

În ultimii ani, din cauza instabilității din țară, chivotul a fost ascuns și este îngrijit de un protector devotat, de altfel singurul om căruia îi este permis să cunoască adevărata natură a cutiei. Cu siguranță există câteva aspecte care ar putea fi invocate în sprijinul acestei teorii – spre exemplu, etiopienii reprezintă unul dintre puținele popoare africane practice ale creștinismului, iar constituția țării prevede că împăratul Etiopiei este un descendent direct al lui Solomon. Etiopienii sunt conștienți de rolul jucat de ei în moștenirea chivotului, însă, având în vedere prezența atâtor legende care rivalizează în privința locului final în care a fost depus chivotul, este imposibil să ne decidem asupra uneia. Probabil că, așa cum cred multe grupări religioase, prezența acestuia ne va fi dezvăluită la momentul potrivit.

91

Sfântul Graal

Aproape tot ceea ce știm despre Sfântul Graal provine din legendele romantice despre Regele Arthur din secolele al XII-lea și al XIII-lea. Totuși, sunt câteva aspecte unanim acceptate. Se crede că Graalul este potirul Euharistiei sau vasul mielului pascal folosit de Hristos la Cina Cea de Taină. Acest vas a fost luat de Iosif din Arimateea, care l-a folosit pentru a strânge sângele din corpul crucificat al lui Hristos. O teorie alternativă susține că este un potir dăruit lui Iosif, într-o viziune, de Hristos. Puterile sfinte ale acestui vas l-au ținut pe Iosif în viață timp de 42 de ani, cât a fost încarcerat de evrei. Oricum, Iosif a adus sfântul potir în Britania, de unde a început adevărata legendă.

Unii oameni cred că potirul a fost transmis din generație în generație, urmașilor lui Iosif. Alții cred că este îngropat în „Chalice Well” în Glastonbury, cel mai vechi oraș sfânt al Marii Britanii, care ar indica o legătură cu legenda Regelui Arthur. Povestirile romantice cuprind referiri la pelerinajul lui Arthur și ai săi Cavaleri ai Mesei Rotunde pentru a găsi Graalul. Potrivit unei legende pe care ne putem baza, Catharii au fi deținut Sfântul Graal și l-ar fi ascuns în Pirinei, înainte să fie invadați.

S-a avansat ideea că s-ar putea să îl fi ținut în fortăreața lor din Montsegur, care, a fost chiar scotocită de naziști, în căutarea Sfântului Graal, în Al Doilea Război Mondial. Există și alte opinii conform cărora Catharii l-ar fi ascuns la Rennes-de Chateau, sau ar fi dat potirul Cavalerilor Templieri, pentru ca aceștia să-l păstreze în siguranță. Unii cercetători sunt de părere că sub suprafața unei câmpii din Shropshire ar fi fost ascuns Sfântul Graal. De asemenea, mai circulă o teorie potrivit căreia o cupă de lemn dintr-o casă de țară galeză ar fi artefactul real. Biserica nu creditează nici una dintre aceste legende, deși acest lucru nu trebuie privit ca un semn clar că este vorba doar de un mit. Indiferent dacă se va găsi vreodată o dovadă a existenței mitice a potirului, povestea Sfântului Graal va continua să reprezinte o enigmă pentru mulți ani de aici înainte.

Cunoașterea noastră despre Sfântul Graal derivă din legendele romantice arthuriene din secolele XII și XIII.

Alchimia

În general, se consideră că descoperirea oxigenului, din secolul al XVIII-lea, a marcat apariția chimiei, așa cum o cunoaștem noi. Înainte, multe nații au examinat proprietățile diferitelor substanțe, fără a elabora însă o teorie coerentă prin care să le asocieze calitățile. Aceste studii antice erau cunoscute sub numele de alchimie sau transmutație. Savanții credeau că, pe măsură ce metalele se oxidau, ele căpătau un adaos important. Ei nutreau convingerea că procesul de transmutație absolut va preschimba substanțele în argint sau aur. Astăzi, alchimia este în mare măsură considerată a fi această teorie a producerii aurului. Chimia modernă a demonstrat că o asemenea teorie este absolut imposibilă, însă, timp de mii de ani, oamenii au crezut altceva.

Cu siguranță că multe dintre mințile strălucite ale lumii au crezut în posibilitatea producerii aurului din ingrediente de bază. De fapt, aceasta era o credință atât de larg răspândită încât, Regele Henric al IV-lea al Angliei a încurajat toate mințile luminate ale țării să studieze subiectul, astfel încât marile datorii ale națiunii să poată fi plătite. În mod similar, în anii care au urmat, mulți conducători au susținut alchimiștii și experimentele lor. Alte rase s-au temut de repercusiunile succesului procesului de transmutație, și, în secolul al II-lea î. Hr., China a declarat chiar că producerea aurului prin alchimie reprezintă un delict care avea să fie pedepsit cu moartea. Împăratul roman Diocletian a ordonat chiar distrugerea tuturor textelor egiptene care cuprindeau referiri la procedurile alchimice.

Dioclețian și autoritățile chineze au dat dovadă de înțelepciune, căci Egiptul antic și popoarele orientale erau cunoscute ca maestre în domeniul alchimiei. Practicile orientale mistice sunt răspândite pe alocuri și în zilele noastre. Se spune că egiptenii au transmis mai departe altor rase această cunoaștere. Lumea arabă a fost imitată în aceste taine și se spune că regele Khalid care a dominat în secolul al VII-lea era un adevrat maestru în domeniu. Se presupune că termenul ‚alchimie’ derivă din cel arab care descria arta egipteană, ‚al-khem. S-a mai avansat ideea că în secolele ulterioare, mișcarea islamică Sufi a folosit alchimia ca parte componentă a credințelor sale religioase.

Fără îndoială, alchimia a avut întotdeauna conotații religioase. Albertus Magnus și Sf. Toma d'Aquino erau ambii experți în acest domeniu. Aquino a scris chiar și un text în care se întreba dacă era corect să considerăm aurul obținut prin alchimie drept aur adevărat. Unui alt om al bisericii, Papa Ioan al XXII-lea, din secolul al XIV-lea, i se atribuie o lucrare importantă inspirată de acest subiect, ca și un extraordinar text în care condamna alchimiștii escroci. Când a murit, în anul 1334, el a lăsat Bisericii 18 milioane de florini în lingouri de aur, despre care nu știuse nimeni că îi dobândise. Se crede că însuși Martin Luther ar fi spus că alchimia este benefică pentru afirmarea doctrinei Bisericii, în timp ce marile personalități ale comunității științifice, Newton și Boyle, au fost la rândul lor partizani ai alchimiei.

Alchimiști lucrând. Fascinația ideii transformării metalelor de bază în aur a dăinuit secole întregi.

Deși chimia modernă a demonstrat că acel ceva spre care năzuiau alchimiștii este imposibil de atins, chiar și astăzi cunoștințele noastre se dezvoltă pe căi ciudate. Tărâmul materialelor radioactive instabile și teoria potrivit căreia construcția fizică a obiectelor poate fi modificată, au deschis noi perspective. De asemenea, alchimia avea și scopul de a găsi elixirul vieții, care să vindece

toate bolile și să mențină oamenii veșnic tineri. Din nou, deși știința modernă a respins metodele alchimiștilor, experimentele realizate în domeniul ADN-ului și clonării au sugerat că acest concept are o oarecare bază reală și, chiar un alchimist, Paracelsus, a fost acela care, în secolul al XVI-lea, a stabilit că boala este cauzată de agenți străini ce atacă organismul.

Alte vlăstare ale acestei ramuri medicale a alchimiei sunt de asemenea considerate valide în epoca noastră. Homeopatia și aromoterapia sunt descendenți direcți ai vechilor studii alchimice, iar acupunctura și hipnoza sunt de asemenea corelate cu aceasta. Totuși, unii alchimiști moderni încă mai consideră că boala este provocată de lipsa echilibrului în organism; ca atare, majoritatea medicilor îi etichetează drept „vraci”. În mod similar, subiectul a fost asociat cu multe teorii și idei New Age, lucru care i-a împiedicat pe oameni să accepte ideea că este vorba de un autentic domeniu de interes. Mulți oameni continuă să practice alchimia, pe care o consideră un domeniu viabil. Știința tinde să infirme acest punct de vedere, însă dezvoltarea concepției noastre asupra lumii datorează încă foarte mult acestei arte străvechi.

Rozicrucienii

În anul 1614 a fost publicat un pamflet intitulat *Fama Fraternitas Rosae Crucis*, în care era prezentat un ordin secret format din frați creștini ne-catolici care năzuiau să se inițieze în tainele alchimiei și magiei. Se spune că această grupare, cunoscută ca „Frăția Rozicrucienilor”, a fost fondată în anul 1408 de Christian Rosenkreutz, un fost călugăr și nobil. După toate probabilitățile Rosenkreutz călătorise prin Damasc, Ierusalim și Fez și dobândise cunoștințe despre învățăturile arabe magice și spiritismul egiptean. Se pare că mișcarea deținea secretul producerii aurului și era preocupată de studiul proprietăților mistice ale naturii. Rozicrucienii militau pentru iluminarea Omenirii și așteptau ziua când se va elibera de încătușarea Bisericii.

Se spune că în ordin, inițierea reprezenta un proces secret și doar persoanele, alese, erau admise. Orientarea frăției a fost imprimată în anul 1615, odată cu publicarea lucrărilor „*Confessio Fraternitatis*” sau „Confesiunea Frăției” și „*A Treia Nuntă Chemică a lui Christian Rosenkreutz*.” Aceste scrieri au marcat creșterea interesului pentru mișcare, astfel că diviziuni ale ordinului au apărut în întreaga Europă. În general, se consideră că Rozicrucienii ar fi putut fi unii dintre precursorii fraternității francmasonice, dar nu se știe cât adevăr se ascunde în spatele moștenirii lor mitice.

Potrivit anumitor surse, se pare că în Europa și Asia ar fi existat grupări similare rozicrucienilor, care datează din jurul secolului al XII-lea d. Hr. Totuși, frăția descrisă în textele din 1610 nu era nimic altceva decât rodul ficțiunii a lui John Valentin Andrea, un filosof și teolog lutherian. Andrea a recunoscut că a scris pamfletele pentru a satiriza interesul manifestat la acea vreme pentru misticism și ocultism. S-a susținut că, îmbinând idei contemporane despre cavaleri, tărâmurile îndepărtate și cencepte romantice, Andrea încerca să promoveze ideile protestante anti-papale. Evident, el a considerat chestiunea Rozicrucienilor o simplă nebunie. Totuși, simbolul sacru al ordinului cu un trandafir în centrul unei cruci a fost împrumutat de pe blazonul familiei lui Andrea.

Însă lucrările lui Andrea au marcat începutul unei mișcări pe care el nu o avusese în vedere și textele lui satirice originale au ajuns să fie luate în serios.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, noi grupări rozicruciene care se considerau descendente din cele menționate în textele lui Andrea s-au răspândit de-a lungul Europei. La mijlocul secolului al XVIII-lea se pare că Rozicrucienii au contribuit la fondarea mișcării francmasonice. Se spune că Saint-Germain Nemuritorul a avut un rol vital în ambele mișcări și, cu siguranță, pretențiile lui abilități în domeniile alchimiei, medicină și transmutații au prezentat un interes enorm pentru adepții acestora. Mișcarea Masoneriei Scoțiene este considerată a fi păstrătoarea multor influențe rozicruciene, iar în 1886 au fost create centre ale Rozicrucianismului Mason în Marea Britanie și America.

Aceste grupări rozicruciene au continuat să existe până în ziua de astăzi drept ramură selectă a comunității francmasonice și, în jurul anului 1910, Harvey Spencer Louis a fondat „Ancient Mystical Order Rosae Crucis”*, sau AMORC, în California. La ora actuală, ordinul în genere acceptat drept cea mai răspândită diviziune a mișcării, are adepți și membri în toată lumea. Sediul AMORC din San Jose se pare că este un complex care găzduiește un muzeu, un templu, un auditoriu, un planetariu, o galerie de artă și o bibliotecă. Majoritatea practicilor lor se desfășoară în cel mai mare secret și se spune că intrarea în Ordin este permisă doar francmasonilor selecți, cu realizări deosebite. Mulți conspiraționiști susțin că alte grupări Rozicruciene încearcă să atragă oamenii prin publicitate ambiguă.

Scopul declarat al AMORC este acela de a încuraja eliberarea spirituală a oamenilor, astfel încât indivizii să își poată descoperi propriile concepții despre Dumnezeu. Ideea originală, de diminuare a nevoii de religie privită ca o organizație bisericească, încă persistă. Despre adepții rozicrucianismului se mai crede că se străduiesc să obțină cunoașterea secretelor naturii, ascunse în proprietățile simbolice ale artei, literaturii și istoriei antice. Totodată, ei militează pentru dezvoltarea abilităților paranormale ale omenirii. Criticii mișcării susțin că aceștia promovează doctrine anti-creștine. Ca în cazul multor altor organizații secrete, imaginația celor curioși poate da naștere unor teorii mult mai bizare decât adevărul. Și în această privință rozicrucienii sunt unici, întrucât se pare că imaginația creatoare a lui John Andrea a inspirat această mișcare de la bun început.

* Străvechiul Ordin Mistic Rosae Crucis (n.tr.)

Insula Stejarului

În vara anului 1795, Daniel McGinnis, un tânăr locuitor al provinciei Nova Scotia*, a ajuns pe una dintre numeroasele mici insule din Golful Mahone. Acolo a găsit urme care indicau că spațiul fusese locuit și a văzut un scripete de palanc vechi al unei nave, care atârna dintr-un stejar bătrân. Sub copac, o mică scobitură sugera că locul fusese săpat și reumplut cu pământ. McGinnis s-a bucurat, crezând că a dat peste o comoară îngropată. S-a grăbit spre casă pentru a cere ajutorul celor doi prieteni ai săi, John Smith și Anthony Vaughan, și, în ziua următoare, au început să sape în acel loc. Au descoperit un puț lat de 13 picioare, iar cu 4 picioare mai jos, au găsit o platformă de lespezi de piatră. 10 picioare mai jos, au descoperit un strat de bușteni și la 20 și 30 de picioare, alte platforme de stejari. Cei trei prieteni și-au dat seama că aveau nevoie de ajutoare și echipamente mai bune și s-au întors acasă, nerăbdători să strângă fondurile necesare pentru a-și relua încercarea.

Inițial au eșuat, dar în anul 1803, un medic local numit Simeon Lynds a auzit de descoperirea lui Smith pe Insula Stejarului și a fost îndeajuns de interesat încât să strângă fonduri de la prietenii săi. Noua echipă a făcut de îndată săpături și a descoperit platforme de bușteni și lut la intervale de 10 picioare. Când au ajuns la 90 de picioare adâncime, echipa scotea deja o găleată de apă la două de pământ. Târziu, într-o seară, au găsit ceea ce li s-a părut a fi ultimul strat dinaintea comorii. Următoarea zi și-au luat liber și și-au petrecut timpul gândindu-se cum vor împărți averea pe care se așteptau s-o descopere. Însă luni dimineața, cu excepția celor 30 de picioare dinspre suprafață, tot puțul era plin cu apă măloasă. Oamenii au încercat să scoată apa, însă nivelul acesteia rămânea constant. Au încercat să pompeze apa afară din puț, dar fără rezultat, așa că au renunțat. În 1805, grupul s-a decis să sape un alt puț de 110 picioare, paralel cu acela, și apoi să facă un tunel spre râvnitele cufere cu averi. Însă au săpat prea aproape de puțul inițial și zidul dintre cele două s-a prăbușit, umplând noul tunel cu sute de galoane** de apă. Rămăși fără fonduri, au sistat lucrările.

* Provincie în Canada (n.tr.)

** Măsura de capacitate egală cu 3,34 l sau 3,34 l (n.tr.)

Nici o altă încercare ulterioară nu s-a apropiat atât de mult de descoperirea comorii, însă s-au aflat mai multe amănunte despre puț. S-a constatat că exista un canal subteran bine construit. El venea dinspre plajă, de la o distanță de 500 de picioare și intra în centrul puțului. Aceasta însemna că grinzile și lutul acționau eficient ca un dop, care, odată îndepărtat, permitea apei să pătrundă în încăpere. Încercările ulterioare de forare în puț au dus la descoperirea unor bucăți de lemn din cufere, metale împrăștiate, cum ar fi monedele, lanțuri de metal decorative și un strat de metal ușor asemenea lingourilor și chiar o bucată dintr-un pergament inscripționat. Aceste dovezi, tangibile asupra existenței comorii și strădaniile evidente ale celor care au ascuns-o, au contribuit la încurajarea eforturilor continue de a strânge fonduri.

Cei interesați au început să-și pună întrebări și în privința proprietarului comorii. Sugestia potrivit căreia ar fi fost vorba de aur incaș, ascuns înainte ca localnicii să fugă de coloniștii spanioli, a fost adusă în discuție. Se mai vehiculează și ideea că ar fi o ascunzătoare pentru lăzile armatei britanice, ascunse atunci când forțele lor s-au retras în timpul Războiului American de Independență. Oricum, în anul 1937, Gilbert D. Heddon, un om de afaceri din Noua Anglie, a luat în calcul posibilitatea ca vânată comoară să fi aparținut binecunoscutului pirat Căpitanul William Kidd. Heddon a sperat că, citind despre trecutul lui Kidd, va găsi indicii despre conținutul comorii. Ca în multe alte cazuri similare, eforturile lui s-au dovedit zadarnice.

Până în anul 1965, Insula Stejarului se transformase într-o galerie de puțuri și tunele, așa că geologul american Bob Dunfield a încercat să găsească comoara folosind o metodă brutală. El a adus o macara de 70 de tone și a săpat o gaură de 140 de picioare adâncime și 100 de picioare lățime, dar nu a găsit decât urme ale excavațiilor anterioare. În 1970, un nou grup de investitori, numit Triton Alliance, a comandat un studiu geologic complet al insulei. Descoperirile acestora nu au fost nicodată făcute publice, însă au entuziasmat îndeajuns grupul Triton încât să excaveze în acea locație. Ei au elaborat un proiect numit Borehole 10-X, care s-a soldat cu descoperirea unor piese de alamă, porțelan și grinzi de lemn la 200 de picioare adâncime, însă s-au confruntat cu nenumărate dificultăți.

Mulți localnici afirmă că secole la rând de forări la întâmplare au lăsat insula într-o asemenea stare, încât comoara ascunsă nu va fi niciodată găsită. Alții încă mai cred în posibilitatea recuperării ei. Dar, cel puțin deocamdată, se pare că misterioasa comoară de pe Insula Stejarului rămâne bine îngropată.

Blestemul lui Tutankamon

La sfârșitul secolului al XIX-lea un tânăr arheolog englez, pe numele său Howard Carter, era convins că rămășițele „Regelui Copil”, Faraonul Tutankamon, sunt nedescoperite, pe undeva prin Egipt. Carter a ajuns pentru prima dată în Egipt în 1891, dar a obținut fondurile necesare pentru săpăturile arheologice abia în 1917, de la bogatul Lord Carnavon. După cinci ani de cercetări încununată cu succese mărunte Carnavon i-a dat un ultimatum lui Carter în ceea ce privește sprijinul financiar pe care i-l acorda. Iată însă că pe 4 noiembrie 1922, echipa lui Carter descoperă o treaptă tăiată în roca din Valea Regilor. Săpăturile au scos la iveală un set de trepte care i-a condus către o ușă inscripționată cu numele „Tutankamon”. Carter a hotărât să nu mai sape în continuare până ce nu va fi prezent și Lordul

Carnavon, drept pentru care i-a telegrafiat imediat în Marea Britanie. După sosirea acestuia în Egipt, Carnavon și Carter au intrat împreună în mormânt. Ei au descoperit o cameră falsă, un depozit și abia după aceea camera mortuară. Spre deosebire de mormintele celorlalți faraoni, cel al lui Tutankamon nu fusese profanat până atunci, așa că atunci când Carter a intrat cu făclia și a străpuns întunericul a descoperit o comoară inestimabilă. Echipa a catalogat și înregistrat absolut toate obiectele găsite, cel mai impresionant fiind chiar sarcofagul regelui. Trupul îmbălsămat al celui care fusese Regele Copil al Egiptului a fost găsit într-un sarcofag alcătuit din trei coșciuge intermediare, dintre care

*Masca mortuară a lui Tutankamon,
Regele Copil al Egiptului.*

ultimul este realizat din aur, care pare a fi lucrat manual și redă în detaliu forma unui trup omenos îmbrăcat, acela al marelui faraon.

Poate fi blestemul faraonilor un virus, sau un spor otrăvitor, special închis în morminte pentru a-i infecta pe intruși.

Faptul că au reușit să găsească mormântul, și mai ales nejezuit, a fost un motiv de bucurie pentru fiecare dintre membri echipei, care în sfârșit s-a simțit răsplătită pentru toți anii de căutări. Se pare că în timpul inventarierii obiectelor din mormânt Carter a distrus inscripția de deasupra ușii mormântului, în care se spunea că „Moartea îl va ajunge pe cel care se va atinge de mormântul Faraonului”.

În primăvara anului 1923 Lordul Carnavon a fost pișcat de gât de un țânțar. Accidental, s-a tăiat în același loc, în timp ce se bărbiera și rana s-a infectat. La scurt timp a început să facă febră și ulterior a murit, într-un spital din Cairo. Se spune că atunci când și-a dat duhul toate luminile din spitalul unde se afla s-au stins, și că, tocmai în Anglia, câinele favorit a urlat și a căzut mort exact în același moment. Toată presa a vuit, pretinzând că este vorba de de blestemul faraonului, mai ales că, în mod surprinzător, atunci când a fost deschis mormântul mai erau de față și alte persoane ce aveau să fie pișcate în aproximativ același loc ca și Lordul Carnavon. În decursul anilor următori două din rudele lordului, secretarul personal al lui Carter și alte câteva persoane care au luat parte la descoperire au murit în circumstanțe stranie. De fiecare dată presa a pus nefericitele evenimente pe seama blestemului faraonului.

Unii istorici afirmă că egiptenii din antichitate au pus otravă în interiorul mormântului pentru a se răzbuna pe profanatorii de morminte. La rândul lor, și oamenii de știință formulează o serie de teorii. Astfel, una dintre acestea sugerează că mâncarea pusă în interiorul mormântului - ca ofrandă și hrană pentru spiritul care trebuia să-și întreprindă călătoria către nemurire - a dezvoltat spori microscopici care au ajuns în plămâni exploratorilor, fiind inspirați în momentul deschiderii ușii. Nedoranjate timp de 3000 de ani, ciupercile și microorganismele din mormântul Faraonului Tutankamon au provocat exploratorilor febră și oboseală. Trebuie spus totuși că Lordul Carnavon nu s-a aflat într-o stare de sănătate prea bună atunci când a ajuns în Egipt, organismul fiindu-i slăbit după lunga călătorie pe care o făcuse, ceea ce îl făcea mult mai susceptibil la infecții. Dar această teorie nu explică în totalitate presupusul blestem pentru că foarte puține persoane au murit la scurt timp după aceea. Din cele 26 de persoane care au fost prezente la deschiderea camerei mortuare, doar șase au murit în următorii zece ani. De asemenea, la deschiderea sarcofagului au fost de față 22 de persoane, din care doar șase au murit într-un deceniu, în timp ce nici una dintre persoanele care a atins trupul mumificat nu a murit în condiții stranie. Însuși Carter, care a participat la toate etapele descoperirii, a murit din cauze naturale la vârsta de 66 de ani.

S-ar putea spune totuși că Lordul Carnavon, în calitate de unic finanțator al expediției și primul care a deschis ușa mormântului, a fost ținta blestemului marelui faraon. Și, de asemenea, mai trebuie făcută precizarea că, într-adevăr luminile spitalului din Cairo s-au stins atunci când a murit lordul și nici nu a fost înfirmată povestea despre moartea câinelui. Potrivit unui ultim zvon, Carnavon i-a dat lui Carter un canar într-o colivie, ca să-i poarte noroc în timpul căutării mormântului. Se spune că pasărea a fost mâncată de o cobră - animal simbolic pentru faraoni - exact în ziua în care s-a descoperit mormântul. În realitate, a fost vorba de un alt fel de șarpe pe care Carter l-a avut în acea perioadă, și pe care ulterior l-a dat unui director de bancă.

DIVERSE

96

Poseziunile demonice

Teologii consideră că teoria posesiunilor a apărut o dată cu religia Zoroastră din Persia și că s-a impus ca fenomen spiritual major în învățăturile lui Hristos ca urmare a deselor și constantelor referiri la astfel de situații. Un sondaj de opinie, realizat în 2002, a scos la iveală faptul că 54% dintre americani cred în existența unor forțe spirituale demonice care pot pune stăpânire pe o persoană. Mulți oameni consideră că aspectul religios al posesiunilor se referă doar la natura instinctelor noastre, la dorințe și tentații. Putem fi siguri că celelalte forțe lumești sunt realmente inofensive pentru mintea umană?

Gravură medievală în care este prezentat un sfânt care pedepsește un demon.

Credința în puterea demonilor de a posedea oameni persistă în multe părți ale lumii, chiar și astăzi. Membrii acestui trib își pedepsesc propriii demoni.

Se pare că trec prinsituații bizare îndeosebi persoanele care fac o fixație pentru lucrurile oculte. Se crede că stările de posesiune demonică se manifestă la persoanele cu o spiritualitate excesivă, care cochetează cu forțe ciudate. Se poate spune că este o pedeapsă a unui spirit rău care a fost contactat cu ajutorul tabelului Ouija, sau o prezență incontrolabilă, sau rezultatul unei întâlniri cu o fantomă puternică și răzbunătoare. Cu timpul, persoana posedată își pierde treptat autocontrolul asupra acțiunilor sale. Dacă la început reacția „gazdei” la forța care îi invadează mintea poate fi chiar una plăcută, imediat ce i se cere să părăsească trupul posedat aceasta devine agresivă. Persoana posedată inițial doar parțial, până la urmă își pierde total autocontrolul și devine solitară și violentă, cu un comportament din ce în ce mai imprevizibil, are coșmaruri, insomnii și dureri teribile de cap. În cele din urmă persoanele posedate pot ajunge în pragul sinuciderii, fiind cuprinse de teamă față de puterea incontrolabilă a spiritului. Multe dintre aceste victime sfârșesc prin a fi internate în spitale de psihiatrie. Dacă însă se detectează la timp adevărata cauză a ciudatelor manifestări, persoana posedată poate fi exorcizată de către un preot. Se știe însă că efortul la care sunt supuse victimele în timpul acestor ritualuri le poate chiar ucide.

Pretinzând că este posedată de diavol, americanca Andrea Yates și-a ucis în iunie 2001, prin înecare, toți cei cinci copii cu vârste cuprinse între șase luni și șapte ani. La procesul care a avut loc un an mai târziu ea a pledat ca fiind nevinovată, invocând nebunia.

Mulți experți sunt de părere că aceste posedări nu au nimic misterios, că sunt simple debușee pentru dezechilibre mentale severe. Dacă în vremurile biblice se spunea despre posesiuni că reprezintă în fapt dorințe murdare, acum, în viața reală ele sunt considerate psihoze. În ambele cazuri situațiile de posedări reprezintă stări foarte periculoase pentru sănătatea mentală, iar pentru restabilirea echilibrului este necesară intervenția imediată a specialistului.

Perpetuum mobile

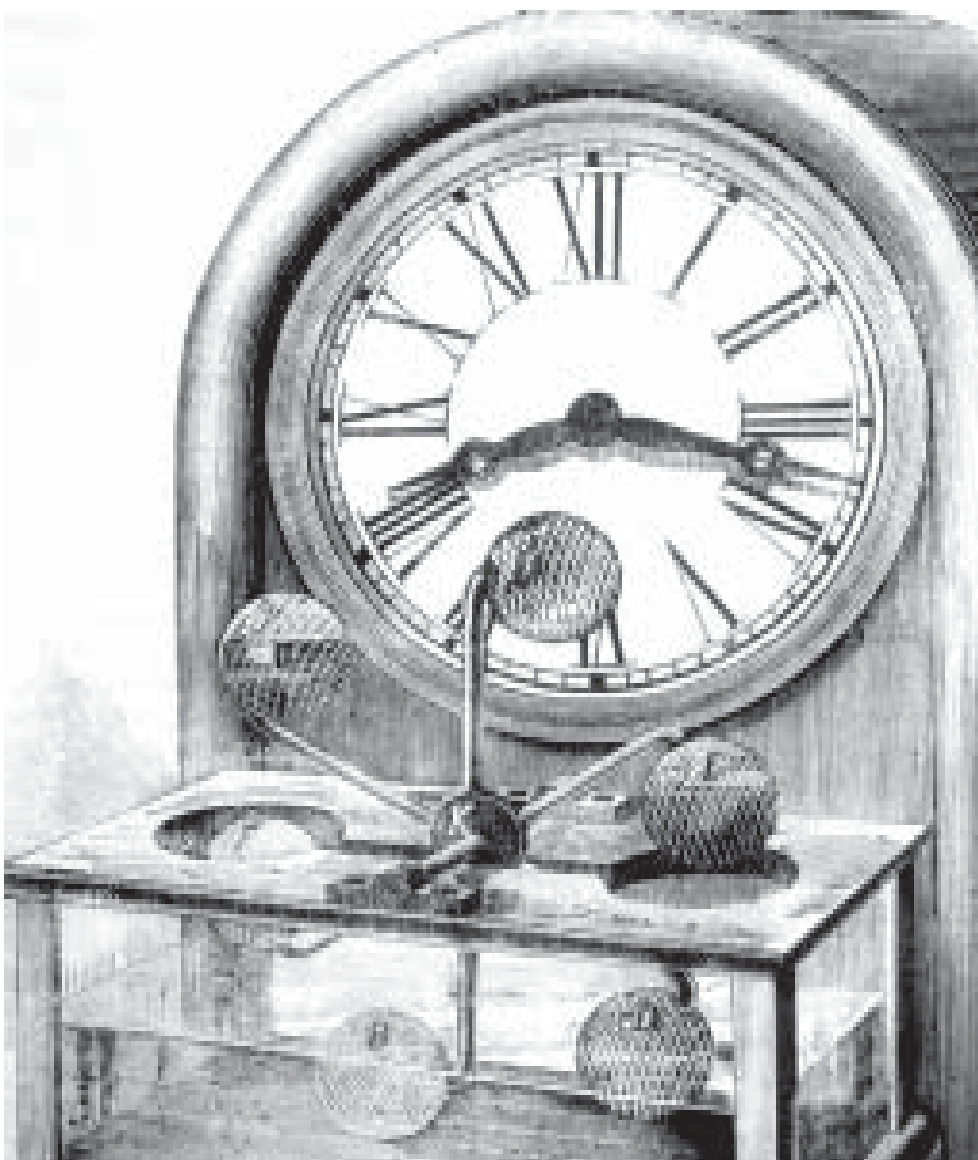
De când s-a inventat roata, omul este într-o permanentă căutare a energiei nelimitate, reprezentate de ideea de perpetuum mobile, noțiune care definește acea mișcare o dată începută și care nu se mai oprește. Potrivit legilor fizicii, spun oamenii de știință moderni, ideea de perpetuum mobile este imposibilă, însă inginerii timpurilor trecute nu s-au lăsat învinși de asemenea idei inhibitoare. Între 1607 și 1903 Oficiul Britanic de Mărci și Invenții a primit peste 600 de aplicații pe tema perpetuum mobile. Dintre toți inventatorii, doar unul singur a îndrăznit să afirme că a reușit cu adevărat să rezolve problema.

Johnatan Ernst Elias Bessler s-a născut în 1680, în Zittau, Saxonia. În 1712 el a venit în orașul Gera cu o roată despre care pretindea că se mișcă singură. Roata, care avea 90 de centimetri în diametru și 10 centimetri grosime, avea nevoie de un mic impuls la pornire și ajungea singură la o viteză constantă. Spunea că poate să ridice o geantă grea, să urce o pantă, și să se rotească la nesfârșit. Se pare însă că Bessler își atrăsese mulți dușmani, așa că s-a dat foarte puțină atenție invenției lui.

În 1716 Bessler s-a angajat la Landgrave, în Hesse-Cassel, unde era și în 1717, când a creat marea lui roată. Având 3,5 metri în diametru și 35 centimetri grosime, roata se putea roti constant cu 25, sau 26 de rotații pe minut. Pe data de 12 noiembrie 1717 roata a fost închisă și sigilată în camera lui, două săptămâni mai târziu, când s-a redeschis ușa, roata încă se învârtea cu o viteză constantă de 25 de rotații pe minut. Ușa a fost resigilată pentru încă șase săptămâni, și încă o dată, când a fost redeschisă ușa roata continua să se miște cu 25 de rotații pe minut.

Bessler a cerut 20000£ ca să dezvăluie secretul roții sale, dar nimeni nu s-a arătat dispus să dea pentru o astfel de informație o sumă atât de mare. În același timp, adversarii lui Bessler încercau să pună sub semnul întrebării invenția, însă fără succes pentru că destule oficialități confirmaseră deja faptul că nu este vorba de nici un truc. Bessler a ajuns în pragul disperării și, până la urmă, a luat cu el în mormânt secretul descoperirii sale. Se spune că a lăsat totuși câteva indicii, care atunci când vor fi descifrate vor duce la dezvăluirea

modului în care a funcționat senzaționala sa mașină. Însă, până atunci perpetuum mobile va rămâne, cel puțin în viziunea oamenilor de știință, o realizare imposibil de pus în practică.

Teoria unui perpetuum mobile a captat, atenția oamenilor de știință pentru mai multe secole.

Fenomenul Rods

Fenomenul Rods s-a declanșat în martie 1994, când Jose Escamilla, un editor de film din New Mexico, a înregistrat câteva imagini interesante ale unui ciudat obiect zburător. În momentul în care a studiat pelicula, cadru cu cadru, Escamilla a descoperit un obiect bizar, lung și subțire care a săgetat ecranul. Inițial a crezut că este vorba de o pasăre, sau o insectă care s-a apropiat foarte mult de lentila camerei de luat vederi, dar după prelucrarea imaginii s-a putut vedea destul de clar un corp alungit și cilindric. De la această formă, asemănătoare cu o vârguță, s-a dat și numele acestor apariții, care în anii următori au devenit frecvente, fiind înregistrate pe peliculă în toate colțurile lumii.

Rods par să fie organisme vii pe care ochiul uman nu le poate observa din cauza vitezei cu care se mișcă. Au o formă alungită, foarte subțire și o pereche de aripi, sau doar ușoare protuberanțe pe corp. Mișcările rapide și haotice sugerează faptul că sunt ființe vii, dar o analiză detaliată este foarte dificilă, dat fiind că acestea nu pot fi depistate decât în imagini înregistrate cu camere foarte rapide și performante. Într-o oarecare măsură aceste ființe arată ca niște insecte filiforme, fără membre reale, însă nu s-a putut demonstra că sunt organisme cunoscute. Imaginile înregistrate cu rods pun în lumină faptul că forma și particularitățile acestor ființe nu seamănă deloc cu ale nici unei alte creaturi cunoscute de oameni până acum.

Există o cantitate enormă de înregistrări făcute de diverși amatori, însă foarte puține au calitatea și claritatea necesare. Imaginile înregistrate de Mark Lichtle reprezintă unul dintre cele mai bune exemple de înregistrări video ale acestor ființe, rods. Marks Lichtle filma în Mexic, mai precis într-un loc numit Cheile Rândunicii (Cave of Swallows), salturile unor parașutiști. Timp de 45 de minute, în imagini, alături de alte insecte, păsări și oameni, apar nenumărate rods. Cheile Rândunicii din Mexic reprezintă cel mai bun loc din lume unde se pot obține imagini cu rods. Aceste ființe au fost semnalate peste tot pe glob; chiar și Marina Statelor Unite ale Americii a raportat că are cunoștință de existența unor înregistrări ale acestui fenomen.

Cu o asemenea abundență a dovezilor în sprijinul existenței acestor ființe, rods, se pare că teoria trebuie luată în serios, însă nimeni nu are încă idee ce sunt ele cu adevărat.

Voodoo

Noțiuni ca blesteme, magie neagră, păpuși înțepate și schelete pictate de preoți sunt indiscutabil legate de ceea ce tradiția populară numește Voodoo.

O combinație de filme hollywoodiene, romane de ficțiune și cărți umoristice au contribuit la statuarea ideii că Voodoo este o formă misterioasă de religie satanică originară din Africa cea întunecată. Sunt destul de mulți cei care cred că această practică a fost utilizată de către cercetători neaveniți, pentru a-i resuscita pe cei recent decedați și pentru a reînvia trupurile celor transformați în zombie.

Cei care practică Voodoo spun că toate aceste legende s-au născut din ignoranță și din teamă irațională. Ei susțin că Voodoo este o religie mai degrabă pacifistă, chiar foarte asemănătoare în unele privințe cu credința catolică. De asemenea, după părerea lor, această practică n-ar trebui să trezească fiori de teamă nimănui.

Practica Voodoo, cunoscută și ca Vodum, Vodoun, Voudou sau Sevi Lua, este originară din țările din Africa de vest, respectiv Nigeria, Benin și Togo. „Voodoo” este un cuvânt african străvechi care desemnează „Marele Spirit”, iar religia în sine este veche de câteva milenii. Acest cuvânt a fost descoperit inițial în secolul al XVI-lea, când vasele comerciale care foloseau sclavi au început să captureze muncitori africani, pe care îi deportau apoi în India de Vest. La destinație sclavii erau convertiți forțat la credința catolică, dar pentru că aveau foarte puține ocazii să practice această nouă religie, mulți dintre ei și-au reluat vechile obiceiuri.

Un gen de păianjen folosit în cadrul ceremonialurilor voodoo.

Păpușă folosită în practica voodoo din Africa

Aceștia credeau într-un singur și suprem zeu, o forță nevăzută, dar atotputernică, sub puterea căruia se aflau o mulțime de „Loa”, sau spirite. Trebuie să recunoaștem că în foarte mare măsură credința lor se aseamănă cu ideea de creștinism. În viziunea Voodoo, fiecare Loa controlează o zonă distinctă a vieții și are anumite calități. Spre exemplu: dacă un fermier era îngrijorat din cauza recoltelor lui, el își concentra rugăciunile către Loa numit „Zaca”, spiritul agriculturii. În ciuda similitudinilor dintre cele două credințe, stăpânii francezi și spanioli nu le-au permis acestor sclavi sălbatici să-și practice propria credință tradițională. Închipuindu-și că religia Voodoo îl venerază în fapt pe diavol, ei au interzis-o, iar pe liderii sclavilor și pe preoții acestora i-au bătut până când au mărturisit că ritualurile lor sunt satanice.

Cu toate acestea, credința Voodoo a fost practică în continuare, în secret, în special în Haiti. Practicanții acestei religii au ajuns chiar să împrumute câteva aspecte ale credinței catolice, pentru că descendenții primilor sclavi s-au împrăștiat în tot arhipelagul Caraibian. Credința muncitorilor din India de Vest s-a amestecat cu practicile Voodoo și a ajuns pe pământul sud-american, unde

foarte curând au apărut centre ale aceti credințe. Cel mai propice loc, din acest punct de vedere, s-a dovedit a fi New Orleans, pentru că acolo coexistau deja trei culturi, franceză, spaniolă și africană. Astăzi 15% din cetățenii acestui oraș, și 60 de milioane de oameni de pe întregul glob, practică religia Voodoo. Mai mult decât atât, în Benin religia, Vodoo a fost declarată oficială, în 1996. Cu toate acestea, ritualurile Voodoo continuă să fie învăluite în mister și să stârnească teamă.

Templele Voodoo sunt cunoscute sub denumirea „Hounfour”, iar cel care oficiază ceremonia este un bărbat – numit „Houngan”, sau o femeie – căreia i se spune „Mambo”. În centrul acestor temple sunt altare bogat împodobite, locuri speciale, folosite numai pentru contactul cu spiritele. Întotdeauna, înainte de ceremonialuri are loc un festin și pe podeaua templului se desenează un model specific pentru relaționarea cu spiritul care este invocat. Dansurile și cântecele sunt acompaniate de pocnituri, zbârnâituri și tobe, numite „Tamboulas”. Și ceremonialul începe. Unul dintre dansatori, despre care se spune că este posedat de către spirit, începe să danseze și să se poarte precum spiritul. Un animal, de regulă o găină, o capră, o oaie, sau un câine este sacrificat și sângele este strâns și oferit spiritului pentru a-și potoli foamea. Deși sunt mai puțin obișnuite, toate aceste practici sunt destinate unor scopuri nobile –□ solicită îndrumare și ajutor din partea spiritelor invocate.

Magia neagră Voodoo este practică de către „Caplatas”, sau „Bokors” – vrăjitori, care aruncă blesteme și înfig ace în păpuși Voodoo pentru a cauza dureri și suferință. Aceste practici sunt însă foarte rare, iar cei care promovează această credință Voodoo consideră că este o cale minunată pentru a cunoaște și înțelege natura umană. Și chiar dacă ne gândim numai la practicile care sunt puțin mai ciudate, se deosebesc de fundamental de ritualurile evanghelice sau de cele de la începutul catolicismului? Ca și în cazul altor mistere ale umanității puțină toleranță și înțelegere deschide calea către descoperirea adevărului.

100

Zombii

Cea mai mare comunitate, dacă putem să-i spunem așa, de zombii din lume se află în Insula Haiti din arhipelagul Caraibe. Aici mulți țărani localnici sunt convinși că vrăjitori malefici, numiți „bokors”, au puterea de a readuce morții la viață, transformându-i într-un fel de păpuși fără minte. Ulterior, acești vrăjitori îi folosesc pe bieții nefericiți pe post de sclavi. Printre caraibieni această idee persistă, de multă vreme, mai mult chiar, te poți întâlni frecvent cu zombii care se plimbă pe străzile insulei. Mulți localnici cunosc membri ai propriilor familii, sau chiar prieteni care au fost transformați în zombi. De regulă, pentru a-i împiedica pe vrăjitori să ajungă la trupurile celor morți, țăranii săraci pun pe coșciuge și pe morminte pietre foarte mari și grele.

Realitatea este cu adevărat cutremurătoare, mai ales că nu este vorba de amestecul unor puteri de pe altă lume. Experții psihiatrici au ajuns la concluzia că cei identificați în folclorul haitian drept zombi suferă de grave tulburări psihice. Unii comentatori încearcă să explice existența acestor zombi prin faptul că ei nu sunt altceva decât persoane cu afecțiuni în special mentale naturale, denumite astfel numai în cultura haitiană. Alții consideră că acei vrăjitori, „bokors”, folosind resurse și substanțe naturale sunt practic în măsură să inducă boli nervoase.

Utilizând o substanță chimică numită tetrodoxină - care acționează asupra nervilor și care poate fi găsit în pești – vrăjitoriile induc victimelor lor o stare de paralizie profundă. Familiile acestora consideră că sunt morți și îi îngroapă. Vrăjitorii dezgroapă morții respectivi, îi fură și îi readuc la viață cu ajutorul unei substanțe numită „datura stramonium”, sau „castravetele zombi”, care este, de asemenea, un foarte puternic drog care acționează la nivelul creierului. Totodată, lipsa de oxigen din coșciug contribuie la apariția unor afecțiuni cerebrale ale creierului. Mai există și alte otrăvuri care pot fi găsite și extrase din carapacea de broască țestoasă și care acționează ca un puternic halucinogen și anesteziec asupra nefericitelor victime. Cei asupra cărora se acționează cu astfel de substanțe sunt într-o permanentă stare de transă, aparent insensibili la orice durere fizică și, spre deosebire de ceilalți oameni, se comportă ca și cum ar fi sub influența maleficilor „bokors”.